

راهنمای مطالعه کتاب مقدس

۲۰۱۷ | آوریل - می - ژوئن

«گوسفندان مرا خوراک ده»

رساله اول و دوم پطرس

SEVENTH-DAY
ADVENTIST
CHURCH

فهرست مطالب

۱. شخص پطرس - ۲۵ تا ۳۱ مارس ۴
۲. ارثیه فنا ناپذیر - ۱ تا ۷ آوریل ۱۲
۳. کهانت ملوکانه - ۸ تا ۱۴ آوریل ۲۰
۴. روابط اجتماعی - ۱۵ تا ۲۱ آوریل ۲۸
۵. برای خدا زیستن - ۲۲ تا ۲۸ آوریل ۳۶
۶. رنج و عذاب بخاطر مسیح - ۲۹ آوریل تا ۵ مه ۴۵
۷. رهبری خدمتگزارانه - ۶ تا ۱۲ مه ۵۴
۸. عیسی در نوشته‌های پطرس - ۱۳ تا ۱۹ مه ۶۲
۹. آنگونه که شایسته است باشید - ۲۰ تا ۲۶ مه ۷۱
۱۰. نبوت و کلام - ۲۷ مه تا ۲ ژوئن ۸۰
۱۱. معلمان دروغین - ۳ تا ۹ ژوئن ۸۸
۱۲. روز خداوند - ۱۰ تا ۱۶ ژوئن ۹۷
۱۳. موضوعات عمده در اول و دوم پطرس - ۱۷ تا ۲۳ ژوئن ۱۰۵

Editorial Office: 12501 Old Columbia Pike, Silver Spring, MD 20904

Come visit us at our Web site: <http://www.absq.adventist.org>

Principal Contributor

Robert McIver

Editor

Clifford R. Goldstein

Associate Editor

Soraya Homayouni

Publication Manager

Lea Alexander Greve

Editorial Assistant

Sharon Thomas-Crews

Pacific Press® Coordinator

Wendy Marcum

Art Director and Illustrator

Lars Justinen

Design

Justinen Creative Group

Middle East and North Africa Union

Publishing Coordinator

Michael Eckert

Translation to Farsi

Behrouz Khanzdeh

Farsi Layout and Design

Marisa Ferreira

Sabbath School
Personal Ministries

حق چاپ محفوظ و مخصوص «کنگره عمومی ادونتیستهای روز هفتم» میباشد. هیچیک از بخشهای این کتابچه راهنمای مطالعه کتاب مقدس مدرسه سبت ویژه بزرگسالان بدون اجازه قبلی و کتبی از کنگره عمومی ادونتیستهای روز هفتم (جزوال کنفرانس) قابل ویرایش، تغییر، اصلاح، اقتباس، ترجمه، تکثیر یا انتشار نیست. دفاتر بخشهای تابعه کنگره عمومی ادونتیستهای روز هفتم مجاز هستند تا طبق دستورالعمل ویژه ای تربیتی اتخاذ نمایند تا کتابچه راهنمای مطالعه کتاب مقدس مدرسه سبت ویژه بزرگسالان ترجمه گردد. حق طبع و نشر مطالب ترجمه شده و انتشارات آنان متعلق به کنگره عمومی است. عناوین (ادونتیستهای روز هفتم) و (ادونتیست) و آرم شعله گون جزو اسامی و علامت تجاری ثبت شده متعلق به کنگره عمومی ادونتیستهای روز هفتم میباشد و استفاده از آن بدون اجازه قبلی از کنگره عمومی ممنوع است.

خوراک دادن به گوسفندان

در این ثلث از دروس ، رساله های اول و دوم پطرس را مطالعه میکنیم که مطالب آن از زبان کسی نقل شده که در خطرترین لحظات رسالت عیسی ، او را همراهی میکرد. قابل ذکر است که پطرس در زمره مسیحیان جدیدالایمان بود که به رهبری برجسته و بلند آوازه مبدل گردید. این واقعیت ها به تنهایی کفایت میکنند و مویذ این نکته هستند که رساله های او از ارزش و اعتبار کافی برای مطالعه برخوردارند. اما افزون بر این مقدمه ، رساله های فوق بدین خاطر نگاشته شد که کلیساها در مَحک آشفته‌گی و مصایب قرار گرفته بودند: آنها از بیرون در معرض آزار و جفا و از درون با خطر ظهور معلمین فریبکار و دروغین قرار گرفته بودند.

پطرس هشدار می دهد که این معلمین کذاب در میان گفته های خود شک و تردید را در باره بازگشت دوباره مسیح رواج خواهند داد. آنها خواهند گفت: «کجاست وعده آمدن او؟ زیرا از زمانی که پدران به خواب رفتند، هر چیز همانگونه که از ابتدای آفرینش بود، باقی است» (دوم پطرس باب ۳ آیه ۴). امروزه تقریباً پس از دو هزار سال ، واقعیت این حمله به مقدسات را درک کرده ایم، آیا چنین نیست؟

در کنار هشدارهای پطرس در خصوص معلمان کذاب، رنج هایی که کلیساها تجربه کرد موضوعی است که او بارها به آن اشاره میکند. او می گوید این رنج ها آئینه رنج های عیسی هستند، او که بار سنگین گناهان ما را بر دوش خود گرفت و بر روی صلیب مرد. (اول پطرس باب ۲ آیه ۲۴). اما خبر خوش این است که مرگ عیسی رهایی از مرگ ابدی را به همراه داشت که نتیجه گناه است و اکنون نیز برای کسانی که به او توکل دارند زندگی عادلانه را به ارمغان آورد. (اول پطرس باب ۲ آیه ۲۴).

پطرس می گوید که عیسی نه تنها برای گناهان ما مرد بلکه به زمین باز خواهد گشت و دستیار داوری خدا خواهد بود (دوم پطرس باب ۳ آیات ۱۰ تا ۱۲). او بر این حقیقت تأکید میکند که دورغای داوری باید نموده‌ها و پیامدهای عملی ژرف و مهمی در زندگی ایماندار پدید آورد. هنگامی که عیسی باز می گردد، تمام گناهان را نابود خواهد کرد و زمین را با آتش پاک خواهد نمود (دوم پطرس باب ۳ آیه ۷). سپس مسیحیان میراثی را که خدا برایشان در آسمان ذخیره کرده بود، دریافت خواهند کرد (اول پطرس باب ۱ آیه ۴). پطرس درباره نحوه زندگی مسیحیان سخنانی بسیار کاربردی دارد. اولین و مهمترین سخن این است که مسیحیان باید به یکدیگر محبت کنند (اول پطرس باب ۴ آیه ۸). او نظریه خود را اینگونه جمع بندی کرد: «خلاصه همه شما یک رأی و همدرد و برادر دوست و مشفق و فروتن باشید» (اول پطرس باب ۳ آیه ۸).

همچنین رساله های پطرس بیانی پر شور از انجیل است که عبارتی جان کلام یا پیام جوهره اصلی کل کتاب مقدس میباشد. گذشته از هر چیز، اگر قرار باشد کسی فیض نجات دهنده خداوند را بشناسد، آن فرد پطرس است. همین پطرس که آشکارا و بی احساس خداوند خود را انکار کرد (حتی با لعن کردن)، گفت که «این شخص را نمی شناسم» (متی باب ۲۶ آیه ۷۴)، همان کسی است که عیسی بعد ها به او فرمود «گوسفندان مرا خوراک ده» (یوحنا باب ۲۱ آیه ۱۷). بدرستی این دو رساله نمونه هایی از مسئولیتی هستند که پطرس برعهده داشت یعنی خوراک دادن به گوسفندان خداوند.

و بدون شک، هر بخش از این خوراک دهی شامل حقیقت بزرگ رستگاری بواسطه ایمان به مسیح می باشد، موضوعی که همکارش پولس نبی با قدرت بیان نمود. این حقیقت فیض خداست. پطرس از این نکته آگاه بود نه تنها از دیدگاه نظری یا به عنوان یک مکتب بلکه بخاطر اینکه خود او واقعیت و قدرت آن فیض را تجربه کرده بود.

در همین راستا مارتین لوتر (Martin Luther) در یادداشتهای خود در باره پطرس چنین نوشته است: «نتیجتا این رساله پطرس مقدس یکی از بزرگترین کتاب های عهد جدید و انجیل راستین و ناب است. زیرا پطرس نیزدرست همان کاری را انجام میدهد که پولس و تمام بشارت دهندگان انجام دادند، بدین گونه که آموزنده اصول تعلیماتی راستین ایمان بوده و اینکه چگونه مسیح به ما ارزانی شد؛ او که تمام گناهان ما را از میان بر میدارد و ما را نجات می دهد.» - Commentary on the Epistles of Peter and Jude (Grand Rapids: Kregel Publications, 1982), pp. 2, 3

عیسی به پطرس گفت تا به گوسفندانش خوراک بدهد. ما در میان آن گوسفند ها هستیم. پس بگذارید تغذیه شویم.

رابرت کی. مک آیور (Robert K. McIver) در نیوزلند بزرگ شد و اکثر دوران کاری خود را در کالج اوندال گذرانده و در آنجا کتاب مقدس و باستان شناسی تعلیم می دهد. او نویسنده کتاب های متعددی از جمله چهار سیما از عیسی و فراتر از رمز داوینچی می باشد.

شخص پطرس

بعد از ظهر روز سبت

مطالعه این هفته: لوقا باب ۵ آیات ۱ تا ۱۱؛ متی باب ۱۶ آیات ۱۳ تا ۱۷؛ متی باب ۱۴ آیات ۲۲ تا ۳۳؛ لوقا باب ۲۲ آیات ۳۱ تا ۳۳ و ۵۴ تا ۶۲؛ غلاطیان باب ۲ آیات ۱۱ تا ۱۴.

آیه حفظی: «لیکن چون باد را شدید دید، ترسان گشت و مشرف به غرق شده، فریاد برآورده، گفت: خداوندا، مرا دریاب. عیسی بی درنگ دست آورده، او را بگرفت و گفت: ای کم ایمان، چرا شک آوردی؟» (متی باب ۱۴ آیات ۳۰ و ۳۱).

پطرس نویسنده دو کتاب می باشد (اول و دوم پطرس) که نام او را حمل میکنند. او یکی از نخستین پیروان عیسی بود؛ او در طول خدمت عیسی در زمین با او ماند؛ و او یکی از نخستین شاگردانی بود که مقبره خالی را دید. از این رو پطرس از تجربه ای غنی برخوردار بود که با الهام گرفتن از روح القدس توانست این نامه های قدرتمند را بنویسد. «زیرا که در پی افسانه های جعلی نرفتیم، چون از قوت و آمدن خداوند ما عیسی مسیح شما را اعلام دادیم، بلکه کربیایی او را دیده بودیم» (دوم پطرس باب ۱ آیه ۱۶).

پطرس اغلب در انجیل ظاهر می شود و پیروزی ها و شکست هایش آشکار می شود. او در میان حواریون و عیسی همیشه نقش روابط عمومی را ایفا میکرد. پطرس پس از رستاخیز و معراج عیسی، به یکی از برجسته ترین رهبران کلیسای اولیه تبدیل شد. کتاب اعمال رسولان و غلاطیان درباره او سخن میمان می آورد.

مهم تر از همه چیز اینکه پطرس می دانست که خطا، آمرزش و در ایمان گام برداشتن و فروتنی چه معنایی داشت. او با تجربه ای که از فیض خدا بدست آورده بود، با آوایی مقتدرانه، همه ما را نیز که به همان فیض نیازمندیم صدا میزند.

* درس این هفته را مطالعه کنید تا برای روز سبت در ۱ آوریل آماده شوید.

از من دور شو!

هنگامی پطرس را برای نخستین بار ملاقات می کنیم که در دریای جلیل مشغول ماهیگیری است (متی باب ۴ آیه ۱۸، مرقس باب ۱ آیه ۱۶ و لوقا باب ۵ آیات ۱ تا ۱۱). او تمام شب مشغول بود بدون اینکه حتی یک ماهی بگیرد. اما سپس او و همراهانش از فرمان عیسی اطاعت کرده تا به دریاچه باز گشته و بار دیگر تلاش نمایند. قریب به یقین پطرس و ماهیگیران دیگر، می بایست آنچنان از صید آن مقدار زیاد ماهی متحیر شده باشند چرا که چیزی نمانده بود که قایقشان غرق شود. پس از این معجزه چه چیزی ممکن است به ذهن ایشان خطور کرده باشد؟

آیات ۱ تا ۹ باب ۵ لوقا را بخوانید. سخنان پطرس به عیسی در آیه ۸ باب ۵ لوقا چه چیزی درباره پطرس به ما می گوید؟ یعنی، آن‌ها چه نگرشی درباره جایگاه روحانی او به ما می دهند؟

پطرس احتمالاً باید از آنچه که از عیسی می دانست تحت تاثیر قرار گرفته باشد. حتی پیش از این معجزه هنگامی که عیسی به آن گروه فرمود که تورهایشان را به آب بیندازند، گر چه برای پطرس قابل درک نبود و تردید داشت چرا که آن‌ها با تلاش زیاد نتوانسته بودند چیزی صید کنند، با این وجود گفت: «به حکم تو، دام را خواهیم انداخت.» به نظر می رسد که پطرس تا آن زمان می بایست به معرفت عیسی دست یافته باشد و این آگاهی درونی او را به اطاعت واداشت. در حقیقت، شواهد حاکی از این موضوع هستند که پطرس پیش از این واقعه مدتی با عیسی بوده است.

شاید یک کلید راهنما در آیه ۳ باب ۵ لوقا وجود دارد که درباره آنچه که پیش از معجزه ماهی رخ داد، سخن می‌آورد. «پس به یکی از آن دو زورق که مال شمعون بود سوار شده، از او درخواست نمود که از خشکی اندکی دور ببرد. پس در زورق نشست، مردم را تعلیم می‌داد.» شاید کلام عیسی در اینجا چیزی بود که ابتدا پطرس را عمیقاً تحت تأثیر قرار داده بود. با این وجود پس از معجزه، پطرس چیزی بیشتر در باره عیسی احساس نمود، چیزی مقدس در مقایسه با گناهکار بودن خود. درک پطرس از گناهکاری اش و تمایل او به اعتراف به آن در ملاء عام نشان می دهد که او تا چه حد نسبت به خداوند رو راست و صریح بود. جای تردید نیست که او برای کار خداوند فرا خوانده شده بود! پطرس علیرغم اشتباهاتش که بسیار بودند، مردی روحانی بود که برای پیروی از خداوند همیشه آمادگی داشت صرفنظر از اینکه چه بهای گزافی ممکن است برایش داشته باشد.

آیه ۱۱ باب ۵ لوقا را بخوانید. اصل بسیار مهم در اینجا چیست؟ این آیه درباره نوع تعهدی که عیسی می طلبد، چه چیزی به ما می گوید؟ همچنین اینکه این ماهیگیران هنگامی که تورهایشان پر شد، حاضر به رها نمودن همه چیز بودند، چه چیزی باید به ما بگوید؟

۲۷ مارس

دوشنبه

اعتراف به مسیح

یکی از پر شکوه ترین لحظات داستان عیسی در گفتگو با پطرس متجلی گردید. عیسی با بعضی از کاتبان و فریسی ها درگیر بود که او را به چالش کشیده بودند تا نشانه ای به آنها بدهد که هویت او را ثابت بکند (متی باب ۱۶ آیات ۱ تا ۴ را ببینید). سپس عیسی تنها با حواریونش درباره دو معجزه ای که انجام داده بود صحبت میکرد که در آن دو بار هزاران نفر را تنها با مقدار کمی نان و ماهی اطعام کرده بود. او همه این کارها را انجام داده بود به این دلیل که به حواریون درباره «خمیرمایه فریسیان و صدوقیان» هشدار دهد (متی باب ۱۶ آیه ۱۱).

آیات ۱۳ تا ۱۷ باب ۱۶ متی را بخوانید. در اینجا چه اتفاقی رخ می دهد؟ اهمیت و برجستگی سخن پطرس به عیسی در چیست؟

پطرس در اینجا شجاعانه از ایمان خود به عیسی سخن گفت. و از آیه ۲۰ باب ۱۶ متی مشخص است که اعترافش به مسیح به عنوان مسیح موعود با دیگران نیز یکسان بود. این مطلب قرار بود نقطه عطفی در کهنات عیسی باشد حتی با وجود اینکه حواریون از جمله پطرس چیزهای بسیار زیادی باید می آموختند.

«حواریون همچنان انتظار داشتند که مسیح به عنوان پادشاهی موقتی حکومت کند. اگر چه عیسی برای مدت زمان طولانی برنامه خویش را پنهان داشته بود، آنها بر این باور بودند که او همیشه در فقر و گمنامی باقی خواهد ماند؛ و زمان بر پای ملکوت وی نزدیک بود. اینکه تنفر کاهنان و عالمان یهودی هرگز بر طرف نخواهد شد و اینکه مسیح توسط امت خویش انکار خواهد شد، و به عنوان یک فریب دهنده محکوم خواهد شد و به عنوان یک تبهکار به صلیب کشیده خواهد شد - فکری بود که حواریون هرگز در ذهن خود نداشتند.» - الن جی. وایت، برگرفته از کتاب آرزوی اعصار صفحه ۴۱۵. Ellen

G. White, The Desire of Ages, p. 415

به محض اینکه حواریون عیسی او را به عنوان مسیح موعود تشخیص دادند، او شروع به تعلیم دادن ایشان نمود که او باید رنج کشیده و بمیرد (متی باب ۱۶ آیات ۲۱ تا ۲۳ را ببینید)، مفهومی که پطرس نمی توانست بپذیرد. پطرس تا جایی پیش میرود که عیسی را عتاب میکند. سپس عیسی رو به پطرس کرده و می فرماید «دور شو، ای شیطان» (متی باب ۱۶ آیه ۲۳). این تند ترین حرفی است که عیسی در طول رسالت خویش به کسی گفت؛ با این وجود، این برای خیریت پطرس بود. سخنان پطرس تمایلات و دیدگاه خودخواهانه او درباره آنچه که به آن اشتیاق داشت را منعکس مینمود. عیسی می بایست او را در آن مکان و زمان در مسیر خود متوقف کند (و اگر چه عیسی در واقع با شیطان سخن می گفت، پطرس متوجه پیام او شد). پطرس باید می آموخت که خدمت کردن، رنج و ملالت به همراه دارد. از اینرو در نوشته های بعدی او مشخص است که او این درس را آموخته بود (اول پطرس باب ۴ آیه ۱۲ را ببینید).

هر چند وقت یکبار تمایلات شخصیتان با آنچه که می دانید خدا می خواهد تا شما انجام بدهید، در تضاد هستند؟ شما چگونه تصمیم می گیرید که در این مواقع چه کاری انجام بدهید؟

۲۸ مارس

سه شنبه

راه رفتن بر روی آب

حواریون در مدت زمانی که با عیسی بودند، چیزهای شگفت انگیز بسیاری دیدند اگر چه تعداد کمی از آنها میتوانند با وقایع توصیف شده در متی باب ۱۴ آیات ۱۳ تا ۳۳، مرقس باب ۶ آیات ۳۰ تا ۵۲ و یوحنا باب ۶ آیات ۱ تا ۲۱ مقایسه شوند. عیسی از پنج قرص کوچک نان و دو ماهی برای غذا دادن به بیش از پنج هزار نفر استفاده نمود. بار دیگر، پس از دیدن چیزی مانند این، چه فکری به ذهنشان می توانست خطور کرده باشد؟

آیات ۲۲ تا ۳۳ باب ۱۴ متی را بخوانید. از این داستان برای همگامی با خداوند چه درسی می آموزیم؟

با اطعام جماعت زیاد مردم، این مردان قدرت عیسی را به شیوه ای شگفت انگیز مشاهده نمودند. او حقیقتاً بر جهان طبیعی کنترل و تسلط داشت. این موضوع باید چیزی بوده باشد که به پطرس در بیان درخواست شجاعانه و یا حتی جسورانه اش کمک کرده

باشد: «ای خداوند اگر تو هستی به من دستور بده تا من هم بر روی آب نزد تو بیایم» (متی باب ۱۴ آیه ۲۸). چه ابرازی از ایمان!

عیسی سپس این ایمان را تصدیق نمود و به پطرس فرمود که بیاید، که او چنین نمود و این بیانی دیگر از ایمان پطرس می باشد. راه رفتن بر روی آب در زمانی که آرام بود یک چیز بود اما پطرس این کار را در میان طوفان انجام داد.

درس کلی این داستان مربوط به چشم پوشی از عیسی می باشد. اما چیز بیشتری وجود دارد. پطرس مطمئناً به عیسی اطمینان داشت و گرنه هرگز این تقاضا را نمی کرد و بر اساس آن رفتار نمی نمود. با این وجود، هنگامی که او عمل نمود، ترس بر وجودش رخنه کرد و آن ترس او را در آب فرو برد.

چرا؟ آیا عیسی نمی توانست علی رغم ترس پطرس او را شناور نگه دارد؟ با اینحال عیسی اجازه داد که پطرس به مرحله ای برسد که کار دیگری از دستش بر نیاید جز اینکه فریاد بزند «خداوندا، نجاتم بده!» (متی باب ۱۴ آیه ۳۰). عیسی سپس دست خود را دراز نمود و کاری را که پطرس تقاضا نموده بود انجام داد. این واقعیت که «عیسی بی درنگ دست آورده، او را بگرفت» (متی باب ۱۴ آیه ۳۱)، هنگامی که عیسی می توانست به سادگی بدون تماس فیزیکی او را شناور نگه دارد، مطمئناً به پطرس کمک نمود که درک کند تا چه میزان باید می آموخت که به عیسی تکیه کند.

ما می توانیم با ایمانی بزرگ شروع کنیم و به قدرت خداوندمان اطمینان نماییم اما زمانی که شرایط رعب آور می شود، لازم است کلام عیسی به پطرس را بیاد بیاوریم: «ای کم ایمان، چرا شک آوردی؟» (متی باب ۴۱ آیه ۱۳).

۲۹ مارس

چهارشنبه

انکار نمودن خداوندش

لوقا باب ۲۲ آیات ۳۱ تا ۳۴ و آیات ۵۴ تا ۶۲ را بخوانید. ما از شکست های پطرس چه درس هایی می توانیم بیاموزیم؟

پطرس نیات خوبی داشت و در واقع او بیش از سایر حواریون از خود شجاعت نشان داد. او در واقع از عیسی تبعیت کرد تا بیابد که چه اتفاقی برای عیسی خواهد افتاد. اما او با انجام این کار تصمیم گرفت هویت واقعی خود را مخفی کند. این عدول و ظن، این انحراف از مسیر راست و درست، او را به بیراهه ای برد که خداوند خویش را سه بار انکار

کند، دقیقا همانگونه که عیسی به او خبر داده بود. داستان غم انگیز پطرس در اینجا بسیار آموزنده است از آنجا که نشان میدهد که ضعف و عدول چه نتیجه ای در بر خواهد داشت.

همان گونه که می دانیم، تاریخ مسیحیت هنگامی که مسیحیان نسبت به حقایق مهم و اساسی عدول نمودند با پیامدهای وحشتناکی لکه دار شد. اگر چه زندگی اغلب با سازش و عدول و تسلیم سر و کار دارد و زمانهایی باید تمایل به بده بستان داشته باشیم ولی در حقایق بنیادین و مهم باید استوار بایستیم و از حق دفاع کنیم. بعنوان امت خدا باید بیاموزیم که نسبت به چه چیزهایی تحت هر شرایطی نباید هرگز عدول کنیم. (برای مثال مکاشفه یوحنا باب ۱۴ آیه ۱۲ را ببینید).

بر اساس گفته خانم الن جی. وایت، ضعف و عدول و شکست پطرس در جتسیمانی آغاز شد زمانی که به جای دعا کردن خوابید و از این رو از نظر روحانی در آنچه که پیش رو بود آمادگی نداشت. او نوشت «پطرس در دعا وفادار بود، او خداوند خود را انکار نمی

کرد.» - بر گرفته از کتاب آرزوی اعصار صفحه. The Desire of Ages, p. 714
آری، پطرس به طرز بدی شکست خورد. اما علی رغم بزرگ بودن شکستش، فیض خدا حتی از آن بزرگتر بود. «لکن جایی که گناه زیاده گشت، فیض بی نهایت افزون گردید» (رومیان باب ۵ آیه ۲۰). این آمرزش عیسی بود که پطرس را به یکی از رهبران اصلی کلیسای مسیحی اولیه تبدیل نمود. این برای همه ما درسی قدرتمند درباره حقیقت فیض خدا می باشد. درسی برای همه ما که علی رغم شکست هایمان، باید در ایمان به پیش رویم! آری، پطرس می دانست که بخشیده شدن به چه معناست. او از ابتدا می دانست که انجیل در مورد چه بود زیرا او نه تنها واقعیت انسانیت گناهکارش را بلکه بزرگی و عمق محبت و فیض خدا نسبت به گناهکاران را نیز تجربه کرده بود.

پطرس باعث نومیدی عیسی شد ولی عیسی او را بخشید. ما نیز چگونه میتوانیم بیاموزیم تا دیگران را که همانند پطرس باعث نومیدی ما میشوند ببخشیم؟

۳۰ مارس

پنجشنبه

پطرس به عنوان رهبر کلیسا

در خلال رسالت عیسی، پطرس اغلب نقش هدایت کننده دوازده حواری را ایفا مینمود. او عموماً سخنگوی ایشان بود. هنگامی که متی حواریون را فهرست وار نام می برد، می گوید «اول ... پطرس» (متی باب ۱۰ آیه ۲). پطرس همچنین نقشی برجسته در کلیسای اولیه بر عهده داشت. این پطرس بود که در تعیین نمودن یک شاگرد برای جایگزینی یهودای اسخریوطی که به عیسی خیانت کرده بود، پیش قدم شد (اعمال رسولان باب

۱ آیات ۱۵ تا ۲۵). در روز پنطیکاست این پطرس بود که برای انبوه جمعیت توضیح داد که آن‌ها وعده عطای روح القدس را می‌بینند که توسط خدا به قومش بخشیده شده بود (اعمال رسولان باب ۲ آیات ۱۴ تا ۳۶). این پطرس بود که هنگامی که به دلیل صحبت کردن درباره رستاخیز مردگان دستگیر شد، با کاهن اعظم و جمع رهبران یهودی صحبت نمود (اعمال رسولان باب ۴ آیات ۱ تا ۱۲). پطرس کسی بود که به نزد گرنلیوس، نخستین غیر یهودی که به عنوان پیرو عیسی پذیرفته شد، هدایت شد (اعمال رسولان باب ۱۰ آیات ۱ تا ۴۸). این پطرس بود که پولس زمانی که برای نخستین بار پس از ایمان آوردنش به اورشلیم آمد، به مدت پانزده روز با او ملاقات نمود (غلاطیان باب ۱ آیه ۱۸). در واقع، پولس با توصیف حلقه پیروان عیسی در آن زمان در اورشلیم، سه ستون کلیسا را مشخص می‌کند: پطرس، یعقوب برادر عیسی و یوحنا شاگرد محبوب (غلاطیان باب ۲ آیه ۹).

غلاطیان باب ۱ آیات ۱۸ و ۱۹، باب ۲ آیه ۹ و آیات ۱۱ تا ۱۴ را بخوانید. این آیات در مورد پطرس حتی زمانی که بسیار برجسته در کلیسای اولیه فعالیت می‌نمود، چه چیزی به ما می‌گویند؟

پطرس حتی به عنوان رهبر کلیسا، حتی به عنوان فردی که به وضوح توسط خداوند فراخوانده شده بود (عیسی به پطرس فرمود «گوسفندان مرا خوراک بده» [یوحنا باب ۲۱ آیه ۱۷])، حتی به عنوان کسی که رؤیای مربوط به «حرام یا نجس نخواندن هیچکس» را دریافت نمود (اعمال رسولان باب ۱۰ آیه ۲۸)، به این اهمیت واقف بود که همچنان نیاز دارد تا رشد کند. در روزهای نخستین کلیسا، تقریباً همه مسیحیان یهودی بودند، که بسیاری از ایشان «در شریعت غیور» بودند (اعمال رسولان باب ۲۱ آیه ۲۰). در تفسیر آن‌ها از احکام، غذا خوردن با غیر یهودیان مشکل‌دار بود زیرا غیر یهودیان نا پاک و نجس در نظر گرفته می‌شدند. هنگامی که بعضی از یهودیان مسیحی از نزد یعقوب در اورشلیم بازگشتند، پطرس برای غذا خوردن با غیر یهودیان در انطاکیه توقف نمود. از نظر پولس چنین رفتاری حمله به خود انجیل بود. او اعمال پطرس را ریاکاری صریح می‌دانست و از به چالش کشیدن او در این زمینه هراسی نداشت. در حقیقت، از این فرصت برای بیان تعلیم کلیدی ایمان مسیحی استفاده نمود: عدالت تنها از طریق ایمان حاصل می‌شود (غلاطیان باب ۲ آیات ۱۴ تا ۱۶ را ببینید).

پطرس اگر چه توسط خدا فرا خوانده شده بود، اما نقاط ضعفی داشت که باید اصلاح می‌نمود. وقتی که دیگران بدنبال اشاره به «نقاط ضعف» ما هستند، چگونه پاسخ می‌دهیم؟

تفکری فراتر: صفحات ۲۴۴-۲۵۱ فصل «فراخوانده شدن از دریا» و «شبی در کنار دریاچه» از کتاب آرزوی اعصار را مطالعه کنید.

از زمانی که در ابتدا پطرس پذیرفت که گناهکار است تا بیان بی باکانه او در باره عیسی که «تویی مسیح، پسر خدای زنده» (متی باب ۱۶ آیه ۱۶) و تا انکار وحشتناک خداوندش و حتی تا پیروزی‌ها و شکست‌هایش به عنوان یک رهبر در کلیسا، او بطور حتم نقشی کلیدی داشته است. از این رو، او تحت الهام بی‌عیب و نقص روح‌القدس، توانست نوشته‌هایش را نه تنها با علم الهی بلکه از تجربه عملی خویش به رشته تحریر در آورد. او نه تنها فیض نجات دهنده مسیح را می‌شناخت، بلکه از فیض تبدیل‌کننده او هم آگاهی داشت: «پطرس، پیش از سقوط بزرگ، همیشه جسور و خودکامه بود و با هر انگیزه‌ای بطور ناگهانی و از روی نابخردی سخن می‌گفت. او همیشه فکرمیکرد که باید دیگران را اصلاح کند و بدون تعمق و درکی روشن از خود و از آنچه که باید بگوید ابراز عقیده میکرد. اما پطرس متحول شده بود و پطرس متحول شده با پطرس بی‌پروا و بی احتیاط تفاوت داشت. در حالی که او شور گذشته‌اش را حفظ نمود، فیض مسیح اشتیاق او را تنظیم نمود. او به جای اینکه بی‌پروا، به خود متکی و خودستا باشد، آرام، خونسرد و تعلیم پذیر بود. او سپس توانست به بره‌ها و گوسفندان گله مسیح، خوراک بدهد.» - الن جی. وایت، شهادتهایی برای کلیسا جلد پنجم صفحات ۳۳۴ و ۳۳۵.

Ellen G. White, Testimonies for the Church, vol. 5, pp. 334, 335

چه کسی در میان ما تا حدی مانند پطرس است؟ چه کسی زمان‌هایی، برای ایمانش شجاعانه ایستادگی نکرده است؟ و چه کسی زمان‌هایی در این کار عاجزانه شکست نخورده است؟

سوالاتی برای بحث

۱. اینکه پطرس حتی پس از چنین انکار شرم‌آورانه عیسی، همچنان نقش مهم و اساسی نه تنها در کلیسای اولیه بلکه در ایمان مسیحی ایفا نمود، درباره فیض خدا چه چیزی به ما می‌گوید؟ (گذشته از هر چیز، او بخشی از عهد جدید را نوشت). ما از اعیان او چه درس‌هایی درباره نحوه برخورد با کسانی که در مسیرشان در برابر خداوند ناموفق ماندند، می‌توانیم بیاموزیم؟

۲. در کلاس درباره خطرات عدول از اصول حقیقت برای کلیسا بیشتر بحث کنید. چگونه می‌توانیم بدانیم که از چه چیزهایی میتوانیم کوتاه بیاییم و در مورد چه چیزهایی نمی‌توانیم کوتاه بیاییم؟ در تاریخ کلیسا از ضعف و عدول که به فاجعه ختم شده است چه نمونه‌هایی می‌توانیم بیابیم؟ چه درس‌هایی از این وقایع می‌توانیم بیاموزیم؟

۳. پطرس بعضی از درس‌ها را به روشی دشوار آموخت. با دیدن اشتباهات او، ما چگونه می‌توانیم درس‌هایی که لازم است را به شیوه‌ای آسان‌تر از پطرس بیاموزیم؟

ارثیه فنا ناپذیر

بعد از ظهر روز سبت

مطالعه این هفته: اول پطرس باب ۱ آیات ۱ و ۲؛ یوحنا باب ۳ آیه ۱۶؛ حزقیال باب ۳۳ آیه ۱۱؛ اول پطرس باب ۱ آیات ۳ تا ۲۱؛ لایوان باب ۱۱ آیات ۴۴ و ۴۵؛ اول پطرس باب ۱ آیات ۲۲ تا ۲۵.

آیه حفظی: «چون نفسهای خود را به اطاعت راستی ظاهر ساخته‌اید تا محبت برادرانه بی‌ریا داشته باشید، پس یکدیگر را از دل بشدت محبت بنمایید» (اول پطرس باب ۱ آیه ۲۲).

هر زمان که فردی کتاب مقدس را مورد مطالعه و بررسی قرار میدهد، بویژه اینکه بر یک کتاب یا بخشی از یک کتاب تمرکز کند، حتی المقدور باید مواردی در مد نظر قرار بگیرد. نخست شایسته است که مخاطب شناخته شود. دوم و شاید حتی مهم‌تر اینکه مفید خواهد بود تا دانسته شود که دلیل نگارش آن بطور دقیق چه بوده است. چه مسئله خاصی موجود بوده که نویسنده قصد اشاره کردن به آن را داشته است (مانند نوشته پولس به غلاطیان در مورد اشتباهات امور دینی و الهیات که درباره نجات و احکام تعلیم داده می‌شد)؟ همانطور که می‌دانیم، عمده مطالب عهد جدید به عنوان رساله یا نامه نوشته شده و مردم معمولاً به منظور رساندن پیام‌هایی خاص به مخاطبان خود نامه می‌نویسند.

به عبارت دیگر، همانطور که مبحث پطرس را مطالعه میکنیم، سودمند خواهد بود که در حد امکان با زمینه تاریخی نامه او آشنا بشویم. او چه چیزی می‌گفت و چرا؟ و مطمئناً، مهم‌تر از همه چیز: چه پیامی می‌توانیم از آن استنباط کنیم (که تحت الهام، برای ما نیز نوشته شده بود)؟ و همانطور که به زودی خواهیم دید، حتی در چند آیه نخست، پطرس همچنان پس از گذشت قرن‌ها برای امروز ما حقایق بسیار مهمی را آشکار می‌سازد.

* درس این هفته را مطالعه کنید تا برای روز سبت در ۸ آوریل آماده شوید.

نامه به دور افتادگان

اگر به شما کاغذی داده شود که چنین آغاز شده، «آقای محترم»، متوجه خواهید شد که یک نامه را می‌خوانید. و چنین فرض خواهید کرد که این نامه احتمالاً از طرف کسی بدستتان رسیده است که احتمالاً با او آشنا نیستید.

درست همانطور که نامه‌های امروزی شیوه‌ای استاندارد برای مقدمه نویسی دارند، نامه‌های عهد کهن نیز چنین هستند. پطرس ابتدا مانند همه نامه‌های آن زمان مقدمه را شروع می‌کند و نویسنده و کسانی که نامه برایشان فرستاده شده بود را مشخص می‌کند.

اول پطرس باب ۱ آیه ۱ را بخوانید. ما از این آیه چه چیزی می‌توانیم بیاموزیم که کمی از مضمون و محتوا را برای ما روشن می‌سازد؟

پطرس با صراحت خود را معرفی می‌کند. نام او اولین واژه نامه است. با این وجود، او بلافاصله خود را به عنوان «رسول عیسی مسیح» معرفی می‌نماید. از این رو، همانطور که پولس اغلب چنین می‌کرد (غلاطیان باب ۱ آیه ۱، رومیان باب ۱ آیه ۱، افسسیان باب ۱ آیه ۱)، پطرس بلافاصله با تأکید بر اینکه ماموریت الهی دارد ایجاد وثوق و «اعتبار» می‌کند. او «رسولی» بود که «کسی فرستاده» و کسی که او را فرستاده، خداوند عیسی مسیح بود.

پطرس منطقه‌ای را مشخص می‌کند که نامه برای اهالی آنجا بود: پونتوس، غلاطیه، کپدوکیه، آسیا، و بطنیا. این‌ها همه مناطقی در آسیای صغیر هستند که تقریباً معادل با بخش‌هایی از ترکیه امروزی در شرق تنگه بوسفر می‌باشد.

درباره اینکه آیا نامه‌های پطرس بیشتر برای ایمانداران یهودی بود یا ایمانداران غیر یهود، بحث‌هایی وجود دارد. عبارتی که پطرس در آیه ۱ باب ۱ از اول پطرس بکار برده است، «غریبان / دور افتادگان / کوچ کردگان / آوارگان / تبعیدیان»، در اصل عبارتی هستند که طبیعتاً به یهودیانی اطلاق می‌شده که در قرن اول در خارج از سرزمین مقدس زندگی می‌کردند. واژگان برگزیده و تقدیس شده در اول پطرس باب ۱ آیه ۲ برای یهودیان و مسیحیان، یکسان هستند. توصیف نمودن کسانی که به عنوان «غیر یهودیان» خارج از جامعه یهودیان اجنبی بحساب می‌آمدند نیز بر هویت یهودی مخاطبان پطرس تأکید دارد (اول پطرس باب ۲ آیه ۱۲ و باب ۴ آیه ۳).

برخی از مفسران در پاسخ چنین استدلال می‌کنند که آنچه پطرس در اول پطرس باب ۱ آیه ۱۸ و باب ۴ آیه ۳ می‌گوید، برای غیر یهودیانی که به مسیحیت گرویده‌اند

مناسب تر است تا برای یهودیان. گذشته از هر چیز، آیا پطرس واقعاً برای یهودیان درباره «روش‌های بیهوده زندگی که از پدران خود به ارث برده بودند» نوشته است؟ یا اینکه او به خوانندگان یهودی چنین می‌گفت، «زیرا شما در گذشته به قدر کافی وقت خود را صرف کارهایی که خدا ناشناسان میل انجام آن را دارند کرده‌اید. در آن وقت زندگی شما در هرزگی، شهوترانی، مستی، عیاشی، مجالس میگساری، و بت پرستی شرم آور سپری می‌شد» (اول پطرس باب ۴ آیه ۳).

اگر چه چیزی که برای ما حیاتی تر می‌باشد این نیست که مخاطبان چه کسانی بودند بلکه پیام چه می‌گوید.

۳ آوریل

دوشنبه

برگزیده

آیه ۲ باب ۱ اول پطرس را بخوانید. این آیه چه مطلب دیگری درباره کسانی که پطرس برایشان نامه نوشت، به ما می‌گوید؟ او آن‌ها را چه می‌خواند؟

خواه پطرس بطور مختص برای یهودیان نوشته باشد یا برای غیر یهودیان، او نسبت به یک موضوع اطمینان خاطر داد که: «خدای پدر (آنها را) مطابق اراده خود از ازل برگزیده است» (اول پطرس باب ۱ آیه ۲).

اگرچه در اینجا باید مراقب بود: این بدین معنا نیست که خدا مقدر ساخته تا بعضی از مردم نجات یابند و برخی دیگر نابود شوند و از روی خوش اقبالی، کسانی که پطرس برایشان می‌نوشت، برخی از افرادی بودند که توسط خدا برای نجات داده شدن برگزیده شده بودند، درحالی که دیگران توسط خدا برای نابودی برگزیده شده بودند! این چیزی نیست که کتاب مقدس تعلیم می‌دهد.

اول تیموتائوس باب ۲ آیه ۴، دوم پطرس باب ۳ آیه ۹، یوحنا باب ۳ آیه ۱۶ و حزقیال باب ۳۳ آیه ۱۱ را بخوانید. این آیات چگونه به ما کمک میکنند تا منظور پطرس را از «برگزیده» خواندن مردم درک کنیم؟

کلام مقدس روشن می‌سازد که نقشه خدا این بود که همه نجات یابند، نقشه‌ای که از طرف ایشان حتی پیش از خلقت زمین بنیان نهاده شده بود: خداوند «ما را قبل از آفرینش دنیا در مسیح برگزید» (افسیان باب ۱ آیه ۴). «همه» که «برگزیده» شده اند

در قالب مفهومی است که هدف ابتدایی خدا این بوده که همه نجات یابند و هیچ کس نابود نشود. این بدین معناست که نقشه نجات کفایت میکرد تا همگان مشمول کفاره شوند، حتی اگر تمامی آنچه را که آن کفاره به ایشان ارائه می‌داد نمی‌پذیرفتند. پیش آگاهی خدا از برگزیدن بطور ساده یعنی که او از پیش می‌داند که آنها در مورد نجات و رستگاری چه انتخابی خواهند داشت. این پیش آگاهی به هیچ وجه جبری در انتخاب آنان نداشته است همچون مادری که پیشاپیش میداند که فرزندش از میان کیک شکلاتی یا خوراک لوییا سبز کدامیک را انتخاب میکند بدین معنی که پیش آگاهی او از انتخاب است که کودک را مجبور میکند چه گزینشی داشته باشد.

از این حقیقت دلگرم کننده چه تضمینی بدست می‌آوردید که خدا شما را برگزیده است تا نجات یابید؟

۴ آوریل

سه شنبه

موضوعات کلیدی

آیات ۳ تا ۱۲ باب ۱ از اول پطرس را بخوانید. پیام اصلی پطرس در این آیات چیست؟

پطرس در سلام و درود خویش به خوانندگان خود، در آیات ۱ و ۲ باب ۱ از اول پطرس به پدر، پسر و روح القدس اشاره می‌کند (اول پطرس باب ۱ آیه ۲). این سه عضو الوهیت موضوع آیات ۳ تا ۱۲ باب ۱ از اول پطرس را تشکیل می‌دهند. پدر و پسر موضوع آیات ۳ تا ۹ باب ۱ اول پطرس هستند و روح القدس در آیات ۱۰ تا ۱۲ باب ۱ تاکید شده است. پطرس همانطور که درباره پدر، پسر و کار روح القدس می‌نویسد، به موضوعات بسیاری که در آینده به آن‌ها خواهد پرداخت، اشاره می‌کند.

پطرس در (اول پطرس باب ۱ آیه ۳؛ یوحنا باب ۳ آیه ۷) چنین آغاز می‌کند که مسیحیان حیات دوباره یافته‌اند. تمام زندگی‌شان از طریق رستخیز عیسی و میراث شگفت‌آوری که در آسمان در انتظار مسیحیان است، تغییر یافته است (اول پطرس باب ۱ آیات ۳ و ۴). در اینجا مانند بسیاری از بخش‌های عهد جدید، رستخیز عیسی کلید امید مسیحی می‌باشد. این امید به مسیحیان با وجود اینکه اکثر خوانندگان رساله اول پطرس در حال رنج کشیدن هستند، دلیلی شادی بخش است. این رنج‌ها ایمان آنان را در بوته آزمایش قرار داده و خالص می‌کند، درست همانطور که آتش طلا را آزموده و خالص می‌گرداند. حتی با

اینکه خوانندگان رساله پطرس، عیسی را در طول کهنات زمینی وی ندیده‌اند، او را دوست داشته و به او ایمان دارند. و در نتیجه ایمانشان به او، وعده داده است که برای آنان «میراثی بدور از فساد و آلودگی و تباهی در آسمان نگاه داشته است، یعنی حیات جاوید» (اول پطرس باب ۱ آیه ۴).

پطرس همچنین به ایشان اجازه می‌دهد تا بدانند که انبیاء گذشته «فیضی که برای شما مقرر بود» را پیشگویی کرده بودند (اول پطرس باب ۱ آیه ۱۰). انبیاء کهن درباره نجاتی که اینک این مردم در عیسی تجربه می‌کردند، «تفتیش و تفحص» مینمودند (اول پطرس باب ۱ آیه ۱۰).

از آنجایی که ایشان برای ایمانشان در جفا بودند، پطرس تأکید می‌کند که آن‌ها جزئی از جدال بسیار عظیم‌تر میان خیر و شر هستند. در انتها، او در پی این است تا به آنان کمک کند تا نسبت به حقیقت وفادار باقی بمانند، حتی در میان سختیها و معضلات.

آیه ۴ باب ۱ اول پطرس می‌گوید که میراثی «در آسمان برای شما نگاه داشته شده است.» در سطحی شخصی به آن بیانید؛ جای مخصوصی در آسمان تنها برای شخص شما وجود دارد. پس شما چگونه باید شخصاً به این وعده عالی پاسخ بدهید؟

۵ آوریل

چهارشنبه

زندگی در راه رستگاری

آیات ۱۳ تا ۲۱ باب ۱ از اول پطرس را بخوانید. با توجه به آیات، چه انگیزه‌ای باعث میشود تا رفتار مسیحی داشته باشیم؟

واژه بنابراین که آیه ۱۳ باب ۱ اول پطرس با آن آغاز می‌شود، نشان می‌دهد که آنچه پطرس در ادامه خواهد گفت از آنچه اینک گفته بود ناشی می‌گردد. همانگونه که در درس دیروز دیدیم، پطرس درباره فیض خدا و امیدی که مسیحیان در عیسی مسیح دارند، سخن می‌گفت (اول پطرس باب ۱ آیات ۳ تا ۱۲).

در نتیجه این فیض و امید، پطرس به خوانندگان نامه‌های خود اصرار می‌ورزد که «آماده و هشیار باشند» (اول پطرس باب ۱ آیه ۱۳). یعنی آن‌ها نسبت به نجاتی که در عیسی دارند، می‌بایست از نظر ذهنی خود را آماده کنند تا استوار ایستاده و وفادار بمانند. (اول پطرس باب ۱ آیه ۱۳).

اول پطرس آیه ۱۳ باب ۱ را بخوانید. امید کامل داشتن به فیض آشکار شده در عیسی به چه مفهوم است؟

بی تردید پطرس به ایشان می‌گوید که امیدشان تنها باید به عیسی باشد. اما او سپس تأکید می‌کند که از مسیحیان انتظار می‌رود که بهای رستگاری را در سطح و نوع رفتار خود نشان دهند. او به سه انگیزه بزرگ که در رفتار مسیحی نهفته است، اشاره می‌کند: شخصیت خدا (اول پطرس باب ۱ آیات ۱۵ و ۱۶)، داوری پیش رو (اول پطرس باب ۱ آیه ۱۷) و بهای رستگاری (اول پطرس باب ۱ آیات ۱۷ تا ۲۱).

نخستین چیزی که انگیزه می‌دهد تا رفتار مسیحی بروز کند، خصلت خداست. این ماهیت می‌تواند به این صورت خلاصه شود: خدا مقدس است. پطرس از لایوان باب ۱۱ آیات ۴۴ و ۴۵ نقل قول کرده و می‌گوید، «شما باید پاک باشید، زیرا من پاک هستم» (اول پطرس باب ۱ آیه ۱۶). از این رو، کسانی که از عیسی پیروی می‌کنند باید مقدس نیز باشند (اول پطرس باب ۱ آیات ۱۵ تا ۱۷).

انگیزه دوم برای رفتار مسیحی در درک این نکته می‌باشد که خدا که مقدس است همه را عادلانه و غیر تبعیض آمیز بر طبق اعمال آنان داوری خواهد نمود (اول پطرس باب ۱ آیه ۱۷).

انگیزه سوم از این حقیقت بزرگ نشأت می‌گیرد که مسیحیان نجات یافته‌اند. این بدین معناست که آن‌ها با بهای خیلی سنگینی خون با ارزش مسیح بازر خرید شده‌اند (اول پطرس باب ۱ آیه ۱۹). پطرس تأکید می‌کند که مرگ عیسی واقعه‌ای در تاریخ نبود، بلکه چیزی بود که پیش از بنیان گذاری جهان بوجود آمد (اول پطرس باب ۱ آیه ۲۰).

چه چیزی به شما انگیزه می‌دهد که مسیحی باشید؟ اگر کسی از شما بپرسد، چرا شما مسیحی هستید؟ چه پاسخی می‌دهید و چرا؟ پاسخ‌های خود را در روز سبت در کلاس مطرح کنید.

۶ آوریل

پنجشنبه

به یکدیگر محبت کنید

پطرس سپس مسیحیان را در اوج کلام خویش ارشاد میکند تا بفهمند که یک زندگی مقدس و وفادارانه چگونه خواهد بود.

آیات ۲۲ تا ۲۵ باب ۱ اول پطرس را بخوانید. او در اینجا درباره معنای مسیحی بودن، به چه نکات مهمی اشاره می‌کند؟

نکته آغازین پطرس این است که مسیحیان هم اکنون تطهیر شده اند («خود را پاک و منزه ساخته‌اید...») و در فرمانبرداری از حقیقت زندگی می‌کنند (اول پطرس باب ۱ آیه ۲۲). مصدر «پاک شدن» یا «تطهیر شدن» به طور ملموسی با واژه‌های مقدس و قدوسیت که در باره آنچه که پطرس در چند آیه قبل نوشته بود ارتباط دارد (اول پطرس باب ۱ آیه ۱۵). مسیحیان از طریق تعهد به عیسی و تعمید گرفتن (با اول پطرس باب ۳ آیات ۲۱ و ۲۲ مقایسه شود)، خود را برای خدا جدا ساخته و تطهیر کرده اند و این کار را با اطاعت از حقیقت انجام می‌دهند. نتیجه این تغییر در زندگی‌شان طبیعی است چرا که آن‌ها اکنون خود را در رابطه‌ای نزدیک با دیگران یافته اند که جهان بینی مشابهی را به مشارکت می‌گذارند. این روابط آنقدر نزدیک هستند که پطرس از زبان خانواده برای توصیف آن‌ها بهره می‌برد. واژه یونانی بکار برده شده در آیه ۲۲ باب ۱ اول پطرس زمانی که او درباره «محبت برادرانه» سخن می‌گوید، فیلادلفیا به معنی «محبت میان خواهر و برادر» می‌باشد. این محبتی است که خانواده‌ها نسبت به هم دارند. واژه‌های متعددی در زبان یونانی وجود دارند که به عنوان «محبت» ترجمه شده‌اند: philia (دوستی)، eros (عشق احساس میان زن و شوهر)، agape (محبتی ناب که در پی خیریت دیگران است). واژه‌های که پطرس در زمان نوشتن «یکدیگر را از دل و جان دوست بدارید» (اول پطرس باب ۱ آیه ۲۲) بکار می‌برد به agape مرتبط است - که معمولاً به معنای محبتی ناب است که در پی خوبی کردن به دیگران می‌باشد. مطمئناً به همین دلیل است که او عبارت «از دل و جان» را به دوست داشتن یکدیگر اضافه نمود (اول پطرس باب ۱ آیه ۲۲)، و این دوستی و محبت از دلی بر میخیزد که بواسطه «تولد دوباره» بوجود آمده است (اول پطرس باب ۱ آیه ۲۳؛ اول پطرس باب ۱ آیه ۳ را نیز ببینید). این نوع محبت و دوست داشتن تنها از جانب خدا می‌آید؛ این چیزی نیست که از یک قلب خودخواه، خود محور و گناهکار هویدا شود. و مطمئناً به همین دلیل است که پطرس چنین تأکیدی بر خالص شدن و «اطاعت از حقیقت» دارد (پطرس اول باب ۱ آیه ۲۲). حقیقت تنها چیزی نیست که باور بشود، بلکه باید با آن زندگی کرد.

چگونه می‌توانیم بیاموزیم که با محبت‌تر باشیم؟ انتخاب ما چه باید باشد تا قادر شویم نوعی از محبت را عیان کنیم که از "دل پاک" بر می‌آید؟

کتاب اول نوشته الن جی وایت را بخوانید. همچنین مسیح راه حیات صفحات ۳۶۵-۳۶۸ و اطاعت محض از طریق مسیح صفحات ۳۷۳-۳۷۶ از پیامهای منتخب کتاب اول را مطالعه کنید. (توجه: صفحات اشاره شده در تمامی دروس از کتابهای الن وایت مربوط به متن انگلیسی میباشد)

بعد و غنای این باب نخست از رساله پطرس و میزان پوشش دهی موضوعات در آن شگفت‌انگیز است. پطرس رساله خود را با تعمق در ماهیت الوهیت که اشاره به پدر، پسر و روح‌القدس دارد آغاز می‌کند. پدر، رستگاری را بواسطه فرزند خویش عیسی مسیح مهیا ساخته است و ما برای تطهیر و فرمانبرداری برای او انتخاب شده‌ایم. ما به دوست داشتن عیسی اقرار می‌کنیم و در او، در اوج وجد و شادی هستیم، زیرا ما از طریق مرگ و رستاخیز او، وعده «میراث فناپذیری» را در آسمان داریم. پس حتی در میان مشکلات می‌توانیم در نجاتی که در مسیح ارائه شده است، شادی کنیم. «نامه‌های او [پطرس] سبب احیا و تجدید قوا و تقویت ایمان کسانی شد که مصایب و مشقات را تحمل کردند و باعث خیریت برای کسانی شد که در خطر از دست دادن تکیه گاه خود به خدا بودند».

- الن جی. وایت - اعمال رسولان صفحه ۵۱۷.

(Ellen G. White, The Acts of the Apostles, p. 517)

در عین حال، روح‌القدس از طریق انبیاء فعالیت نمود تا روزهایی که پطرس و خوانندگان در آن زندگی می‌کردند را شکل بدهد. مسیحیان در نتیجه آن، باید مقدس زندگی کنند و در جمع خود با محبتی که از «قلب پاک» ناشی می‌شود، از حقیقت اطاعت کنند.

سوالاتی برای بحث

۱. در کلاس، پاسخ‌هایتان به پرسش پایان مطالعه روز چهارشنبه را بررسی کنید: چه چیزی ما را به مسیحی بودن بر می‌انگیزد؟ نقطه مشترک پاسخ‌هایتان چیست؟ تفاوت‌های آن‌ها در چیست؟
۲. پطرس در این باب (اول پطرس باب ۱ آیات ۳ و ۲۱) دو بار به رستاخیز عیسی اشاره می‌کند. چرا رستاخیز برای ایمان ما بسیار حیاتی است؟
۳. پطرس در مورد یک «میراث فناپذیر» صحبت نمود (دانیال باب ۷ آیه ۱۸ را نیز ببینید). مفهوم آن چیست؟ به همه چیزهایی که در این جهان و زندگی ناپدید شدند یا می‌توانند در یک آن نابود بشوند، بیاندهد. این مطلب باید چه چیزی درباره فوق‌العاده بودن واقعی میراث وعده داده شده ما بگوید؟
۴. ایمان ما چگونه می‌تواند در میان مشکلات رشد کند؟ یعنی، ما چه انتخاب‌هایی می‌توانیم بکنیم که به ما در عبرت گرفتن از چیزهایی که از آن‌ها رنج می‌بریم، کمک کنند؟

کهنات ملوکانه

بعد از ظهر روز سبت

مطالعه این هفته: اول پطرس باب ۲ آیات ۱ تا ۳؛ عبرانیان باب ۴ آیه ۱۲؛ اول پطرس باب ۲ آیات ۴ تا ۸؛ اشعیا باب ۲۸ آیه ۱۶؛ خروج باب ۱۹ آیات ۳ تا ۶؛ اول پطرس باب ۲ آیات ۵، ۹ و ۱۰.

آیه حفظی: «و اما شما، نژادی برگزیده و کاهنانی هستید که به پادشاهی رسیده‌اید. شما ملتی مقدّس و قوم خاص خدا هستید تا اعمال و صفات عالی خدایی که شما را از تاریکی به نور عجیب خود دعوت کرده است به همه اعلام نمایید» (اول پطرس باب ۲ آیه ۹).

پطرس که غرق در فرهنگ، مذهب و تاریخ یهودی است، از مسیحیان مخاطب خود به عنوان «امت مقدّس و قوم متعلق به خدا» نام می‌برد. او با این کار از زبان عهد بهره می‌گیرد که عهد قدیم را برای اشاره به اسرائیل کهن بکار می‌برد و آن را در اینجا در مورد کلیسای عهد جدید اعمال می‌کند.

و جای تعجب نیست که غیریهودیان مومن به عیسی با امت عهد (پیمان بسته) خدا پیوند خورده اند. آن‌ها نیز اینک شریکان وعده‌های داده شده در عهد خدا هستند. «اما اگر بعضی از شاخه‌ها بریده شده‌اند و تو که نهال زیتون جنگلی بودی به جای آنها پیوند شدی و در ریشه و چربی زیتون شریک گردیدی، به برتری خود به شاخه‌های بریده شده فخر نکن و اگر فخر می‌کنی بخاطر داشته باش که تو حامل ریشه نیستی بلکه ریشه حامل تو است» (رومیان باب ۱۱ آیات ۱۷ و ۱۸).

در سطور آیات این هفته، پطرس توجه خوانندگان خود را به مسئولیت مقدس و فراخوانی متعالی جلب می‌کند که آنان به عنوان قوم متعهد خدا از آن برخوردار هستند. کسانی که (به زبان پولس) به درخت زیتون پیوند زده شده‌اند. و در میان آن مسئولیت‌ها،

چیزی مشابه با مسئولیت اسرائیل کهن وجود دارد که انتشار حقیقت عظیم نجاتی است که بواسطه خداوند ارزانی گردیده است.

* درس این هفته را مطالعه کنید تا برای روز سبت در ۱۵ آوریل آماده شوید.

۹ آوریل

یکشنبه

همچون یک مسیحی زیستن

آیه ۱ باب ۲ اول پطرس با «بنابراین» آغاز می‌شود، یعنی آنچه که در حال حاضر در حال انجام است نتیجه چیزی است که از قبل آمده. مشاهده کردیم که باب ۱ اول پطرس اثر و نمایشی ادبی و زبردستانه در خصوص چیزی است که مسیح برای ما انجام داده بود و اینکه چگونه باید بخاطر کاری که برای ما انجام داده، واکنش نشان داده و جوابگو باشیم. در باب بعدی، پطرس این موضوع را انتخاب می‌کند و بیشتر به آن می‌پردازد.

آیات ۱ تا ۳ باب ۲ اول پطرس را بخوانید. پطرس درباره شیوه زندگی که باید داشته باشیم، چه می‌گوید؟

پطرس از دو تصویر مجزا برای نشان دادن اینکه مسیحیان وظیفه‌ای دوجانبه دارند، استفاده می‌کند. یکی منفی است، در باره چیزهایی که باید از آنها دست کشید و پرهیز نمود؛ دیگری مثبت است، که در آن باید در پی انجام کاری باشیم.

پطرس در نخستین تصویر، به مسیحیان اصرار می‌ورزد که خود را از کینه‌توزی، فریب، ریاکاری، حسادت، و تمام صحبت‌های شیرانه خلاص سازند (اول پطرس اول باب ۲ آیه ۱). با این کار، مسیحیان نسبت به بسیاری از افراد پیرامون خود رفتاری متفاوت در پیش خواهند گرفت. از آنجایی که آن‌ها کینه‌توزی را از خود دور ساخته‌اند، تمایلی به آسیب رساندن به دیگران نخواهند داشت و در عوض به دنبال خوبی آن‌ها خواهند بود. به این دلیل که مسیحیان نادرستی را از خود دور کرده‌اند، آن‌ها دیگران را فریب نخواهند داد بلکه به جای آن رو راست و صادق خواهند بود. مسیحیان نسبت به کسانی که از ایشان دارایی بیشتری دارند، حسادت نخواهند ورزید. آن‌ها از زندگی خود راضی و قانع خواهند بود و هر کجا که مشیت الهی مقرر نماید، به رشد و شکوفایی خواهند رسید. آن‌ها همچنین عمداً چیزی بیان نخواهند کرد که اعتبار دیگری را خراب کند.

پطرس در دومین جنبه از ارشادات خود، نوزادی را به تصویر میکشد که محتاج شیر است (اول پطرس باب ۲ آیه ۲). زندگی مسیحی صرفاً دست برداشتن و پرهیز از چیزهای بد نیست. چنین زندگی تهی خواهد بود. خیر، مسئله این است که باید به دنبال غذای

روحانی بود. البته با همان شدتی که نوزاد گرسنه برای شیر گریه می‌کند. او توجه خوانندگان را به منبع غذای روحانی که همانا کتاب مقدس و کلام خداست جلب می‌نماید (عبرانیان باب ۴ آیه ۱۲، متی باب ۲۲ آیه ۲۹ و دوم تیموتائوس باب ۳ آیات ۱۵ تا ۱۷ را نیز ببینید). از طریق کلام خداست که می‌توانیم از نظر روحانی و اخلاقی رشد کنیم، زیرا حداقل برای خود تمام مکاشفات ممکن از عیسی مسیح را از کلام می‌یابیم. و در عیسی عظمت تجلی ذات خدای مقدس را مشاهده میکنیم. آن خدایی که با دل و جان او را دوست داشته و خدمتگزار او هستیم.

این دو ایده چگونه به هم مرتبط هستند: یعنی، چرا هشدار پطرس برای جستجوی غذای روحانی از طریق کلام خدا به ما کمک میکند تا رفتار و کردار بد را کنار بگذاریم؟

۱۰ آوریل

دوشنبه

سنگ زنده

آیات ۴ تا ۸ باب ۲ اول پطرس را بخوانید (اشعیا باب ۲۸ آیه ۱۶، مزامیر باب ۱۱۸ آیه ۲۲ و اشعیا باب ۸ آیات ۱۴ و ۱۵ را نیز ببینید). پطرس در اینجا به چه حقیقت حیاتی اشاره می‌کند؟ او درباره اینکه در قبال عیسی چگونه باید عمل کنیم چه میگوید؟

پطرس پس از اینکه به خوانندگانش می‌گوید که به دنبال تغذیه روحانی باشند، بلافاصله توجهشان را به عیسی مسیح، سنگ زنده جلب می‌کند که به احتمال زیاد به معبد اورشلیم اشاره میکند. او در آیات ۴ تا ۸ باب ۲ اول پطرس، سه نقل قول از عهد قدیم ذکر می‌کند که اهمیت سنگ زاویه یا سنگ مبنا که معرف نقش عیسی در کلیسایش میباشد را برجسته می‌کند. پطرس در مرتبط ساختن این آیات به عیسی تنها نیست. عیسی خود در نتیجه‌گیری یکی از تمثیلهایش از آیه ۲۲ باب ۱۱۸ مزامیر استفاده می‌کند (متی باب ۲۱ آیه ۴۲). پطرس در آیه ۱۱ باب ۴ اعمال رسولان، در خطابه‌اش به رهبران یهودی، به همین ترتیب عمل می‌کند. و پولس آیه ۱۶ باب ۲۸ اشعیا را در رومیان باب ۹ آیه ۳۳ بکار می‌گیرد.

منظور پطرس این است که حتی با وجود اینکه عیسی رد شده و به صلیب کشیده شد، او توسط خدا برگزیده شده بود تا سنگ مبنای عمارت روحانی خدا باشد. پس مسیحیان سنگ‌های زنده‌ای هستند که در بنای این خانه روحانی بکار برده شده‌اند. پطرس با استفاده از اصطلاح سنگ مبنا و آجرها، تصویری از کلیسا را ارائه می‌دهد. کلیسا بر عیسی (سنگ مبنا)

نهاده شده است، اما توسط پیروان او (آجرها) بر روی هم چیده و ساخته شده است. توجه کنید که مسیحی شدن به این معنی است که شما جزئی از جامعه مسیحی یا کلیسای محلی می‌شوید. درست همانطور که یک آجر باید در ساخت یک بنای بزرگ بکار برود، به همین صورت مسیحیان فراخوانده نشده‌اند که مجزا از دیگران، پیروان عیسی باشند. یک مسیحی که با دیگر مسیحیان برای پیشروی ملکوت خدا عبادت و فعالیت نمی‌کند، به اصطلاح در تناقض با مفهوم کلیسا می‌باشد. مسیحیان در مسیح تعمید می‌گیرند و با تعمید گرفتن در مسیح، در واقع در کلیسایش تعمید گرفته‌اند. پطرس درباره عملکرد کلیسا نیز صحبت می‌کند. کلیسا شکلی از یک «کهان مقدس» یا عبادتگاه روحانی است (پطرس اول باب ۲ آیه ۵) که «قربانی‌های روحانی» تقدیم میکند. در کتاب مقدس به زبان عبری، کاهنان میان خدا و قومش میانجی‌گری و شفاعت می‌کنند. سخنان پطرس و دیگران در عهد جدید اغلب زبان معبد و کاهنی را برای معرفی کلیسا به عنوان معبد زنده خدا و قومش به عنوان کاهنان آن، استفاده می‌کنند. او به منظور نمایان ساختن حقایق مربوط به چگونگی زندگی و نحوه رفتار مسیحیان امروزه، به شیوه و آئین عبادت عهد قدیم اشاره می‌کند.

بار دیگر آیه ۵ باب ۲ اول پطرس را بخوانید. «تقدیم قربانی‌های روحانی» به چه معناست؟ مسیحیان به عنوان جزئی از جامعه عبادی، چگونه آن را انجام می‌دهند؟

۱۱ آوریل

سه شنبه

قوم عهد بسته خدا

پطرس از دیدگاه عهد قدیم زیاد می‌نویسد. و ایده عهد، موضوعی بسیار مهم در الهیات یهودی و مسیحی است که در کانون این دیدگاه قرار دارد. عهد چیست؟

«عهد» (به زبان عبری، berit) واژه‌ای است که یک معاهده یا توافقی رسمی میان دو طرف را توصیف می‌کند. می‌تواند میان دو فرد (برای مثال، لابان و یعقوب در آیه ۴۴ باب ۳۱ پیدایش) یا میان دو پادشاه (برای مثال، سلیمان و حیرام در آیه ۱۲ باب ۵ اول پادشاهان) صورت بپذیرد. همچنین می‌تواند میان یک پادشاه و مردمش صورت بگیرد، مانند داود و مشایخ اسرائیل (دوم سموئیل باب ۵ آیه ۳).

در میان این موضوعات عهد خاصی برقرار است که میان خدا و قوم برگزیده وی برجسته است که مربوط به نسل ابراهیم می‌باشد.

پیدایش باب ۱۷ آیات ۱ تا ۴، خروج باب ۲ آیه ۲۴ و باب ۲۴ آیات ۳ تا ۸ را بخوانید. این آیات درباره عهدی که خدا با اسرائیل بست، چه چیزی به ما می‌گویند؟

پیدایش، نخستین کتاب از کتاب مقدس، چگونگی پیمان بستن خدا با ابراهیم را بازگو می‌کند (پیدایش باب ۱۵ آیات ۹ تا ۲۱ و باب ۱۷ آیات ۱ تا ۲۶). خدا این عهد را زمانی که قومش را ظلم مصر نجات داد «به یاد آورد» (خروج باب ۲ آیه ۲۴). خدا آن را در زمان موسی، هنگامی که ده فرمان و احکام دیگر را به بنی اسرائیل داد، احیاء نمود (خروج باب ۱۹ آیه ۱ تا باب ۲۴ آیه ۸؛ بویژه خروج باب ۲۴ آیات ۳ تا ۸). اما وعده‌های عهد بی قید و شرط نبودند. «خداوند متعهد گردیده بود چنانچه آنان در رعایت مقررات او وفادار باشند، ایشانرا به کثرت و فزونی در آنچه که دارند و همه کارهایی که در دست دارند برکت خواهد داد.» - الن جی. وایت، شهادتهایی برای کلیسا ، جلد دوم صفحه ۵۷۴.

Ellen G. White, Testimonies for the Church, vol. 2, p. 574

در واقع، انبیاء مکرراً در مورد خطرات نافرمانی از احکام خدا به اسرائیل هشدار دادند. که اغلب از زبانی استفاده شده بود که یادآور عهد بود. چنین استدلال شده است که به استثنای نبوت‌های دانیال و مکاشفه یوحنا، بسیاری از نبوت‌های کتاب مقدس دارای قید و شرط می‌باشند. بدین دلیل است که چرا ایده فرمانبرداری در ارتباط با وعده‌های عهد میباید. نبوت‌های برکتی وابسته به عهد، مشروط به اطاعت از احکام خدا بود و نبوت‌های مجازاتی فقط منوط به نافرمانی بود.

رابطه عهد داشتن با خدا برای شما چه مفهومی دارد؟ این رابطه عهد چه الزاماتی برای شما بوجود می‌آورد؟

۱۲ آوریل

چهارشنبه

کهنات ملوکانه

خداوند در باب ۱۹ کتاب خروج به موسی فرمود: «به بنی اسرائیل یعنی به فرزندان یعقوب بگو: شما دیدید که من، خداوند، با مصریان چه کردم و چطور مثل عقابی که جوجه‌های خود را روی بالهای خود می‌برد، شما را نزد خود آوردم. حالا اگر شما از من اطاعت کنید و پیمان مرا نگاه دارید، شما قوم برگزیده من خواهید بود. زیرا تمام زمین از آن من است، ولی شما برای من اُمَّت مقدّس و خادمان من خواهید بود» (خروج باب ۱۹ آیات ۳ تا ۶).

در اینجا پیام انجیل، هزار سال پیش از مصلوب شدن عیسی آشکار گردید: خدا قوم خویش را رهایی میبخشد، آن‌ها را از گناه و اسارت آن نجات می‌دهد و سپس به ایشان فرمان می‌دهد که به عنوان قوم خاص عهد بسته در مقابل او و جهان، به او محبت کنند و از او اطاعت نمایند.

اول پطرس باب ۲ آیات ۵، ۹ و ۱۰ و خروج باب ۱۹ آیه ۶ را بخوانید. منظور پطرس از نام بردن از مسیحیان به عنوان «کهنات ملوکانه» و «امت مقدس» (اول پطرس باب ۲ آیه ۹) چیست؟ این نحوه گفتار به ما به عنوان مسیحیان ادونتیستهای روز هفتم در قبال مسئولیت‌هایمان چه می‌گوید؟

«خانه روحانی»، «نسل منتخب»، «کهنات ملوکانه» و «قوم متعلق به خدا» همه عباراتی تشریفاتی و ممتاز هستند که در کتاب مقدس رابطه خاصی را توصیف می‌کنند که خدا با نسل ابراهیم داشت. حال، در مفاد و مفهوم عهد جدید، در مضمون عیسی و صلیب، پطرس از زبان عهد مشابیه استفاده می‌کند و آن را در مورد اعضای کلیسا بکار می‌برد. وعده‌های عهد که به اسرائیل داده شده اند حال گسترده تر گردیده اند که نه تنها یهودیانی را که به عیسی ایمان دارند در بر می‌گیرد بلکه غیریهودیان مومن به عیسی را نیز شامل میشود. آری، غیر یهودیان نیز بواسطه عیسی می‌توانند مدعی بشوند که از فرزندان و ذریت ابراهیم هستند. «و اگر متعلق به مسیح هستید فرزند ابراهیم و مطابق وعده خدا وارث او هستید» (غلاطیان باب ۳ آیه ۲۹). صرفنظر از پیشینه خانوادگی و قشر اجتماعی و مکان و زمان تولد، همگان بواسطه مسیح میتوانند در این کهنات ملوکانه سهمی داشته باشند.

کاربرد عبارات قوم مقدس و کهنات ملوکانه را برای خودتان در نظر بگیرید. عباراتی اینچنینی در خصوص شیوه ای از زندگی است که باید در پیش بگیریم، هم بعنوان فرد و هم بعنوان یک جامعه کوچک. چگونه میتوانیم با این فراخوان متعالی زندگی بهتری برای خود رقم بزنیم؟

۱۳ آوریل

پنجشنبه

او را حمد و سپاس گوئید

این تشابهات با اسرائیل کهن تنها با رستگاری و فراخوانی ما و برگزیده شدن توسط خدا خاتمه نیافت. پرسش اینجاست که فراخوانده شدن و انتخاب شدن برای چه؟ پطرس

بلادرنگ پاسخ را بیان می‌کند.

پطرس اشاره می‌کند که این رابطه ویژه به منظوری خاص وجود دارد. مسیحیان باید «اعمال و صفات عالی خدایی که شما را از تاریکی به نور عجیب خود دعوت کرده است به همه اعلام» نمائید (اول پطرس باب ۲ آیه ۹). این کاری است که اسرائیل کهن باید انجام می‌داد. خدا آن‌ها را فراخواند تا شاهدان او در جهان باشند. هدف خدا این بود که تمام جهان را از طریق اسرائیل کهن که امت عهد او بودند متبارک سازد.

آیات زیر را بخوانید. آنها از چه نقطه مشترکی برخوردار هستند؟ تثنیه باب ۴ آیه ۶، باب ۲۶ آیات ۱۸ و ۱۹؛ اشعیا باب ۶۰ آیات ۱ تا ۳؛ زکریا باب ۸ آیه ۲۳.

اسرائیل کهن به عنوان امت عهد بسته مأموریت داشتند که مژده انجیل یا نجاتی که از طریق خداوند ارزانی شده را به تمامی جهان بشارت دهند. مسیحیان نیز مأموریت الهی یکسانی دارند. آن‌ها فراخوانده شده‌اند تا تجربه و دانش خود از خدا و کاری که او از طریق مسیح برای جهان انجام داده است را با دیگران در میان بگذارند.

آیه ۱۰ باب ۲ اول پطرس را بخوانید. چرا این آیه در کانون مأموریت و هدف مسیحیان قرار دارد؟

جهان در سراسیمی گناه، مرگ و سرنوشتی قریب الوقوع قرار گرفته است. اما عیسی زندگی خود را داد تا همه را از این نابودی نجات دهد. همچون اسرائیل کهن عبارات عزت و احترام عباراتی حاکی از مسئولیت نیز هستند. مسیحیان از جایگاه و موقعیتی والا برخوردارند: که همان امت خدا بودن است. اما این موقعیت مسئولیتی بر دوش آنان می‌گذارد تا از دیگران دعوت بعمل آورند تا در این جایگاه والا شریک شوند. همانطور که در آیه ۱۰ باب ۲ اول پطرس بیان گردیده است، مسیحیان اکنون امت خدا را تشکیل می‌دهند. آن‌ها زمانی یک امت نبودند اما اکنون رحمت یافته اند تا به قوم مقدس تبدیل شوند. (هوشع باب ۱ و ۲ را ببینید). در کتاب مقدس، «مقدس» معمولاً به معنای کنار گذاشته شدن به منظور عبادت می‌باشد. بنابراین، مسیحیان به عنوان یک امت «مقدس» باید از جهان مجزا بشوند، تفاوتی که در نوع زندگی‌شان دیده می‌شود. آن‌ها همچنین باید همچون آتش در شب سردی باشند که دیگران را برای گرم شدن جذب می‌کنند. به مسیحیان وظیفه ای سپرده شده تا نجات با شکوهی را که در آن سهیم هستند با دیگران به‌اشتراک بگذارند.

تفکری فراتر: «کلیسا در نظر خداوند بسیار گرانقدر است. خداوند برای کلیسا ارزش قائل میشود نه بخاطر اینکه برای خارج از کلیسا منفعت دارد بلکه بدلیل خداترسی بی ریا که آنرا از دنیا مجزا می‌سازد. او کلیسا را بر اساس رشد آگاهی اعضایش از شناخت مسیح و بر طبق پیشرفت در تجربیات روحانی ایشان ارزیابی می‌کند.

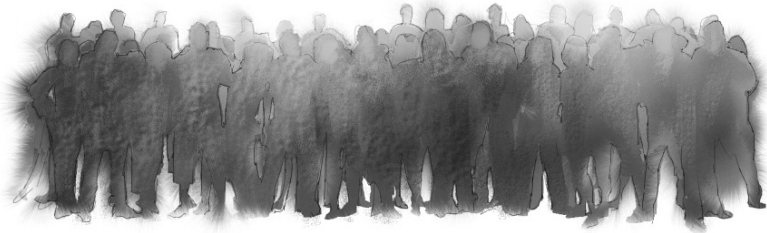
مسیح مشتاق است تا ثمره قدوسیت و سودمندی را از تاکستان خویش برچیند. او در پی اصول محبت و خیرخواهی است. مجموعه زیبایی‌های هنر نمیتوانند با زیندگی خوی و سرشت کسانی که معرف مسیح هستند مقایسه بشوند. این فضای فیض است که جان ایماندار را در سیطره خود قرار میدهد، روح‌القدس در فکر و دل کار می‌کند که او را عطر خوشبوی طراوت و زندگی میکند و خدا را قادر می‌سازد تا به کار او برکت دهد.» - الن جی. وایت، دروس تمثیلی مسیح، صفحه ۲۹۸.

Ellen, G. White, Christ's Object Lessons, p. 298

سوالاتی برای بحث

- از تاریکی به «نور عجیب» خدا فراخوانده شدن، (اول پطرس ۲: ۹) چگونه است؟ به چه معناست؟ اگر قرار بود این ایده را برای کسی که به عیسی اعتقادی ندارد توضیح بدهید، چه چیزی می‌گفتید؟ تاریکی چیست؟ نور چیست؟ و تفاوت این دو در مضمونی که پطرس سخن می‌گوید، چیست؟
- «طبق فرمان خداوند خدای خود، تمام قوانین او را به شما تعلیم داده‌ام. هنگامی که سرزمین را تسخیر کردید از آنها پیروی نمائید. اگر از آنها با دل و جان اطاعت کنید، پیش مردم در داشتن حکمت و بصیرت مشهور می‌شوید و چون مردم کشورهای دیگر این قوانین را بشنوند، بگویند: این قوم بزرگ واقعاً دارای حکمت و بصیرت هستند. زیرا کدام قومی، هر قدر هم بزرگ باشد، مثل ما خدایی دارد که هر وقتی که به حضور او دعا کنند، به آنها نزدیک باشد و دعایشان را فوراً قبول فرماید؟ کدام ملت، هر قدر هم بزرگ باشد، قوانینی این چنین عادلانه که امروز به شما دادم، دارد؟» (تثنیه باب ۴ آیات ۵ تا ۸). این آیات به چه نحوی بخاطر تمام حقیقت‌هایی که دریافت کرده‌ایم در مورد ما فراخوانده شدگان ادونتیست‌های روز هفتم کاربرد دارد؟
- آیه ۳ باب ۲ اول پطرس را بخوانید. منظور پطرس از گفتن «شما در تجربه خود مهر و محبت خدا را دیده‌اید» چیست؟ شما چگونه فیض او را تجربه کرده‌اید؟
- به کلیسای محلی‌تان نگاهی بیاندازید. چه چیزی در مورد کلیسایتان وجود دارد که آن و شما را در نظر کسانی که باور ما یعنی ادونتیست روز هفتم را ندارند، جذاب به نظر می‌رساند؟

روابط اجتماعی

بعد از ظهر روز سبت

مطالعه این هفته: اول پطرس باب ۲ آیات ۱۳ تا ۲۳؛ اول پطرس باب ۳ آیات ۱ تا ۷؛ اول قرنتیان باب ۷ آیات ۱۲ تا ۱۶؛ غلاطیان باب ۳ آیات ۲۷ و ۲۸؛ اعمال رسولان باب ۵ آیات ۲۷ تا ۳۲؛ لایوان باب ۱۹ آیه ۱۸.

آیه حفظی: «مهمتر از همه، محبتتان نسبت به یکدیگر جدی و قوی باشد زیرا محبت گناهان زیادی را می‌پوشاند» (اول پطرس باب ۴ آیه ۸).

نامه پطرس به برخی از مسائل دشوار اجتماعی زمانش که با آن رویاروست نیز می‌پردازد. برای مثال، مسیحیان چگونه باید با دولتی ستمگر و فاسد زندگی کنند، از قبیل آنچه که اکثر ایشان در آن زمان تجربه کردند: امپراتوری بت پرست روم. پطرس به خوانندگان خود چه چیزی گفت و سخنان او امروزه برای ما به چه معنا هستند؟ بردگان مسیحی در زمانی که ارباب‌هایشان با خشونت و نا عادلانه با ایشان رفتار می‌کنند، چه واکنشی باید از خود نشان میدادند؟ اگرچه روابط امروزی (کارفرما - کارمند) با رابطه (ارباب - برده) قرن اول متفاوت است، اما آنچه پطرس می‌گوید، بدون شک در مورد کسانی که با روسای زورگو سر و کار دارند شدت دارد. جالب توجه است که پطرس در مواجهه با شرایط مشابه به عیسی بعنوان الگو و سرمشق مسیحیان اشاره میکند که چگونه باید نسبت به رفتار بد عکس العمل نشان داد. (اول پطرس باب ۲ آیات ۲۱ تا ۲۴).

زنهار و شوهرها بویژه هنگامی که درباره موضوعی بنیادین همچون اعتقادات مذهبی با یکدیگر اختلاف نظر دارند، چگونه باید تعامل داشته باشند؟

در نهایت، مسیحیان چگونه باید خود را با نظام اجتماعی تطبیق داده و مرتبط سازند، نظام اجتماعی ویا سیاسی که در واقع ممکن است قطعاً فاسد و مغایر با ایمان مسیحی باشد؟

* درس این هفته را مطالعه کنید تا برای روز سبت در ۲۲ آوریل آماده شوید.

کلیسا و حکومت

اگرچه کتاب مقدس در گذشته ای دور نگاشته شده است، اما با این وجود به مسائلی می‌پردازد که با زمان حال ارتباط و همخوانی نزدیک دارد، از جمله رابطه میان مسیحیان و حکومت. در بعضی موارد، این موضوع کاملاً آشکار است. باب ۱۳ مکاشفه یوحنا درباره زمانی صحبت می‌کند که اطاعت از قدرت‌های سیاسی به معنی نافرمانی از خدا خواهد بود. در چنین مواردی، انتخاب ما مشخص است. (مطالعه روز پنجشنبه را ببینید.)

آیات ۱۳ تا ۱۷ باب ۲ اول پطرس را بخوانید. کلام خدا به طور کلی در اینجا درباره نحوه ارتباط با حکومت چه اندرزهایی می‌دهد؟

شرارت‌های امپراتوری روم برای کسانی که در درون قلمرو و مرزهای آن زندگی می‌کردند، مشهور بود. این امپراتوری تا حدی بر پایه خواهش‌های نفسانی مردانی جاه‌طلب توسعه پیدا کرده بود که از نیروهای نظامی ظالم استفاده می‌کردند. شکنجه بطور مرتب و از روی برنامه و مرگ به روش مصلوب کردن تنها دو نمونه از کارهای دهشتناکی بود که بر مجازات شونده‌ها تحمیل می‌شد. دولت روم بواسطه فساد و روابط ملوک الطوائفی و قوم و خویش پرستی به انحراف کشیده شده بود. طبقه حاکم با استکبار و قساوت تام اعمال قدرت می‌نمود. با وجود همه این ظلم‌ها، پطرس خوانندگان خود را ترغیب می‌کند تا اقتدار هر نهاد بشری در امپراتوری، از امپراتور تا ماموران دولت را بپذیرند (اول پطرس باب ۲ آیات ۱۳ و ۱۴). پطرس استدلال می‌کند که امپراتورها و حکمران‌ها کسانی را که مرتکب خطا می‌شوند، مجازات می‌کنند و آنانی را که عمل درست انجام می‌دهند، اجر و پاداش می‌دهند (اول پطرس باب ۲ آیه ۱۴). بدین گونه، آن‌ها نقش مهمی را در شکل دهی جامعه ایفا می‌کنند. در واقع، امپراتوری روم با وجود تمام خطاهایش، ثبات به همراه داشت. و از جنگ و منازعه فارغ بود. توزیع عدالت ناخوشایند و سببانه بود ولی با این حال عدالتی بود که بر پایه حکم قانون استوار گردیده بود. آن حکومت راهسازی کرد و نظام پولی را برای حمایت از نیازهای قوای نظامی خود برپا نمود. حکومت روم با انجام این کارها، محیطی بوجود آورد که جمعیت قادر به تکثیر شد و در بسیاری موارد رونق یافته بود. نظرات پطرس در مورد حکومت، از این منظر، از معنا و مفهوم خوبی برخوردار است. هیچ حکومتی بی‌عیب نیست و مطمئناً آن حکومتی که پطرس برای کلیسا انشاء کرده بود در کمال نبود. بنابراین، چیزی که می‌توانیم از او بیاموزیم این است که مسیحیان باید تلاش کنند که شهروندان خوبی باشند، تا حد امکان از قوانین سرزمینشان اطاعت کنند، حتی

اگر دولتی که بر آن‌ها حکومت می‌کند، عاری از عیب نباشد.

چرا برای مسیحیان اهمیت دارد که تا حد امکان حتی در شرایط سیاسی پایین‌تر از حد کمال، شهروندان خوبی باشند؟ شما هر چقدر هم کم، چه کاری برای بهبود و رشد جامعه خود می‌توانید انجام بدهید؟

۱۷ آوریل

دوشنبه

ارباب‌ها و بردگان

آیات ۱۸ تا ۲۳ باب ۲ اول پطرس را بخوانید. ما امروزه چگونه محتوای دشوار این آیات را درک می‌کنیم؟ چه اصلی می‌توانیم از آن‌ها برای خود بدست آوریم؟

مطالعه دقیق آیات ۱۸ تا ۲۳ باب ۲ اول پطرس آشکار می‌سازد که این آیات به جای حمایت از برده‌داری، پندی روحانی ارائه مینماید که در شرایط سخت و غامض غیر قابل تغییر چگونه باید اندیشید.

واژه‌های که در آیه ۱۸ باب ۲ اول پطرس به عنوان «خدمتگزار» یا «برده» ترجمه شده است، به طور خاص در مورد بردگان خانگی بکار برده شده است. واژه متداول‌تر برای برده، *doulos* در آیه ۵ باب ۶ افسسیان بکار برده شده است که در باره بردگان اندرزی مشابه ارائه مینماید. در امپراطوری به شدت طبقه بندی شده روم، بردگان به عنوان دارایی‌های قانونی در نظر گرفته شده بودند که بطور مطلق تحت اراده ارباب‌هایی بودند که اختیار داشتند تا با آنها به خوبی یا بی‌رحمانه رفتار کنند. بردگان از جاهای مختلفی می‌آمدند: ارتش‌های شکست خورده، فرزندان بردگان، یا کسانی که برای بازپرداخت بدهی‌هایشان «فروخته» می‌شدند. بعضی از برده‌ها به انجام امور وسیعی از کارهای اربابان خود گمارده میشدند. برخی نیز در امور املاک و مال‌التجاره بکار گرفته شده و حتی برخی نیز فرزندان اربابان خود را تعلیم میدادند. آزادی یک برده قابل باز خرید بود، که در آن صورت آن برده با عنوان «بازخرید شده» توصیف می‌شد. پولس از این نوع زبان برای توصیف کاری که عیسی برای ما انجام داده است، استفاده می‌کند (افسسیان باب ۱ آیه ۷، رومیان باب ۳ آیه ۲۴، کولسیان باب ۱ آیه ۱۴، اول پطرس باب ۱ آیات ۱۸ و ۱۹).

حائز اهمیت است که به یاد داشته باشیم که تعدادی از مسیحیان کلیسای نخستین، برده بودند. این قبیل افراد خود را گرفتار نظامی یافتند که قادر به تغییر آن نبودند. کسانی که بخت با ایشان یار نبود و ارباب‌هایی زورگو و خشن داشتند، خصوصاً در

شرایط دشوار قرار داشتند؛ حتی آن‌هایی که ارباب‌های بهتری داشتند نیز ممکن بود با شرایطی سخت مواجه بشوند. راهنمایی پطرس به همه مسیحیانی که برده بودند، با دیگر بیانات عهد جدید سازگار است. آن‌ها باید درست مانند مسیح، تسلیم بشوند و تحمل نمایند (اول پطرس باب ۲ آیات ۱۸ تا ۲۰). هیچ اعتباری برای کسانی که اعمال اشتباه انجام داده‌اند و از مجازات رنج می‌برند، وجود ندارد. خیر، روح واقعی مسیح تنها زمانی نمایان می‌شود که آن‌ها ناعادلانه رنج می‌برند. مسیحیان باید در چنین زمان‌هایی همچون عیسی رفتار نموده و به توهین و تهدید روی نیاورند، بلکه خود را به خدا بسپارند که عادلانه داوری خواهد نمود (اول پطرس باب ۲ آیه ۲۳).

از آنچه پطرس در اینجا نوشت، چه کاربرد عملی می‌توانیم بدست آوریم؟ و آیا به این معنی است که نباید هرگز از حقمان دفاع کنیم؟ پاسخ‌های خود را در روز سبت در کلاس مطرح کنید.

۱۸ آوریل

سه شنبه

زن‌ها و شوهرها

آیات ۱ تا ۷ باب ۳ اول پطرس را بخوانید. پطرس در این آیات به چه شرایط خاصی اشاره می‌کند؟ آنچه که گفته شده است چگونه با ازدواج در اجتماع امروزی مرتبط است؟

یک نشانه قابل توجه در این آیات وجود دارد که خواننده موشکاف را قادر می‌سازد تا در مورد مسئله‌ای که پطرس در آیات ۱ تا ۷ باب ۳ اول پطرس با آن روبروست تدبیری بیندیشد. پطرس در باب ۳ آیه ۱ درباره شوهرهایی سخن می‌گوید که «به کلام خدا ایمان ندارند». به عبارت دیگر، پطرس درباره مسائل یک زن مسیحی که همسر مرد غیر مسیحی دارد، صحبت می‌کند.

یک زن مسیحی در ازدواج با شوهری که با او هم ایمان و عقیده نیست، با مشکلات بسیاری روبرو خواهد شد. در این شرایط چه اتفاقی باید رخ بدهد؟ آیا باید از همسر خود جدا بشود؟ پطرس مانند پولس در جای دیگر، پیشنهاد نمی‌دهد که زنان مسیحی، شوهران بی‌ایمان خود را ترک کنند (اول قرنتیان باب ۷ آیات ۱۲ تا ۱۶ را ببینید). در عوض، پطرس می‌گوید که زندگی زنانی که شوهرشان ایماندار نیست باید الگو باشد.

نقش‌های موجود برای زنان در قرن اول در امپراتوری روم تا میزان زیادی توسط جامعه تک‌سنخیتی تعیین می‌شد. برای مثال زنان رومی در مقایسه با زنانی که مخاطب پطرس بودند،

تحت قانون در زمینه دارایی و خسارت قانونی، حقوق بیشتری داشتند. اما در برخی از جوامع قرن اول، زنان از نقش داشتن در سیاست، دولت و رهبری در بسیاری از مذاهب محروم بودند. پطرس زنان مسیحی را ترغیب میکند تا مجموعه ای از معیارهایی را بپذیرند که در شرایط محیطی که در آن قرار دارند ستودنی باشد. او آنها را به عفاف و خداترسی تشویق می‌کند (اول پطرس باب ۳ آیه ۲). او پیشنهاد می‌کند که یک زن مسیحی به جای اهمیت دادن به آرایش مو، زیورآلات و لباس‌های گران قیمت، باید بیشتر علاقمند به زیبایی باطنی خود باشد (اول پطرس باب ۳ آیات ۳ تا ۵). یک زن مسیحی، با کسی که ارتباط تنگاتنگ و صمیمی دارد، یعنی شوهرش، به گونه‌ای رفتار می‌کند که مسیحیت را به او معرفی نماید.

سخنان پطرس نباید به هیچ وجه توسط شوهرها به عنوان مجوزی برای رفتار نادرست با زنانشان بکار برده شوند. همانطور که پطرس اشاره می‌کند، شوهرها باید به زنانشان توجه نموده و به آنها اهمیت بدهند (اول پطرس باب ۳ آیه ۷).

در حالی که پطرس به مسئله‌ای خاص اشاره می‌کند - زنان مسیحی ازدواج کرده با شوهران بی‌ایمان - می‌توانیم کمی از کمال مطلوب ازدواج مسیحی را ببینیم: شریک‌های مسیحی باید با حمایت متقابل و یکپارچگی زندگی زلالی داشته باشند، همانطور که از طریق کارهای روزانه خود خدا را عبادت می‌کنند.

۱۹ آوریل

چهارشنبه

روابط اجتماعی

رومیان باب ۱۳ آیات ۱ تا ۷، افسسیان باب ۵ آیات ۲۲ تا ۳۳، اول قرنتیان باب ۷ آیات ۱۲ تا ۱۶ و غلاطیان باب ۳ آیات ۲۷ و ۲۸ را بخوانید. آنچه پولس می‌گوید چگونه با چیزی که پطرس در اول پطرس باب ۲ آیه ۱۱ تا باب ۳ آیه ۷ می‌گوید، تطابق و هماهنگی دارد؟

پولس در چندین موقعیت به بعضی از مسائلی که در اول پطرس باب ۲ آیه ۱۱ تا باب ۳ آیه ۷ مطرح شده‌اند، اشاره می‌کند. آنچه او می‌گوید به طور قابل توجهی با آنچه در اول پطرس آمده است، سازگار می‌باشد. برای مثال، پولس مانند پطرس، خوانندگان خود را ترغیب میکند تا مطیع «اولیای امور» باشند (رومیان باب ۱۳ آیه ۱). حکمرانان توسط خدا انتخاب شده‌اند و باعث هراس درستکاران نیستند بلکه برعکس بدکاران باید از آنها واهمه داشته باشند (رومیان باب ۱۳ آیه ۳). از این رو، یک مسیحی باید «دین خود را نسبت به همه ادا کند: مالیات را به مستحق مالیات و عوارض را به مأمور وصول عوارض بپردازد و آن کسی را که سزاوار احترام است احترام کند و صاحبان عزت را عزیز بدارد» (رومیان باب ۱۳ آیه ۷).

پولس همچنین تأکید می‌کند که زنانی که با شوهران بی‌ایمان ازدواج کرده‌اند، می‌بایست زندگی‌شان الگو باشد تا شاید در نتیجه شوهرانشان به کلیسا بپیوندند (اول قرنتیان باب ۷ آیات ۱۲ تا ۱۶). نمونه ازدواج مسیحی که پولس ارائه می‌دهد نیز از نوع متقابل می‌باشد. شوهران باید زنان خود را دوست بدارند همانطور که مسیح کلیسا را دوست داشت (افسسیان باب ۵ آیه ۲۵). علاوه بر این، او پیشنهاد می‌دهد که برده‌ها می‌بایست از ارباب‌های زمینی خود اطاعت کنند، درست همانگونه که از مسیح اطاعت خواهند کرد (افسسیان باب ۶ آیه ۵).

پولس از اینرو تمایل داشت تا درون مرزهای فرهنگی که از نظر قانونی لازم الاجرا بود به فعالیت بپردازد. او درک می‌کرد که چه چیزی در مورد فرهنگش قابل تغییر و چه چیزی غیر قابل تغییر بود. با این وجود، او در بطن مسیحیت چیزی را مشاهده کرد که به نوعی تحول ختم میشد که جامعه در باره مردم می‌پنداشت. نه پطرس و نه پولس همچون عیسی، به دنبال ایجاد انقلاب سیاسی به منظور اصلاح نظام اجتماعی نبودند. در عوض، تغییر می‌توانست با تأثیر مخمر گونه‌ای که امت خدا در اجتماع خود می‌گذاشتند اتفاق بیفتد. (توسط ویرایشگر اضافه گردید): در باب این موضوع شعر زیبایی از سعدی در ذهن پدیدار میشود که میگوید:

رسید از دست محبوبی به دستم	گلی خوشبوی در حَمّامِ روزی
که از بوی دل‌آویز تو مستم	بدو گفتم که مُشکی یا عَبیری
ولیکن مدتی با گل نشستم	بگفتا من گلی بد بوی بودم
و گر نه من همان خاکم که هستم	کمال هم‌نشین در من اثر کرد

آیات ۷۲ تا ۹۲ باب ۳ غلاطیان را بخوانید. اگر چه این آیات مشخصاً بیانیه‌ای الهیاتی می‌باشد، اما در مورد نحوه ارتباط مسیحیان با یکدیگر به دلیل کاری که عیسی برای ایشان انجام داده است، چه کاربردهای اجتماعی قدرتمندی ممکن است ارائه بدهد؟

۲۰ آوریل

پنجشنبه

مسیحیت و نظام اجتماعی

پولس و پطرس با وجود آگاهی از اینکه سازمان‌های بشری و حکومت‌ها دارای عیب و گاهاً گناهکار هستند، و با وجود تجربیات بدی که از رهبران حکومتی و دینی داشتند، به وضوح مسیحیان نخستین را به تسلیم بودن در برابر قدرت‌های بشری تشویق کردند (اول پطرس باب ۲ آیات ۱۳ تا ۱۷، رومیان باب ۱۳ آیات ۱ تا ۱۰). آن‌ها می‌گویند که مسیحیان باید مالیات بپردازند و در کارهای اجباری مشارکت جویند. مسیحیان باید تا حد امکان، شهروندانی نمونه می‌بودند.

آیات ۲۷ تا ۳۲ باب ۵ اعمال رسولان را بخوانید. رابطه میان اطاعتی که پطرس می‌گوید نسبت رهبران باید وجود داشت (اول پطرس باب ۲ آیات ۱۳ تا ۱۷) و آنچه پطرس و سایر رسولان در واقع در این واقعه انجام دادند، چیست؟

توفیق زود هنگام کلیسای مسیحی منجر به دستگیری پطرس و یوحنا شد (اعمال رسولان باب ۴ آیات ۱ تا ۴). آن‌ها توسط حاکمان، فریسیان و کاتبان مورد بازجویی قرار گرفته بودند و سپس با هشدار سختگیرانه که می‌بایست از موعظه کردن دست بردارند، آزاد شدند (اعمال رسولان باب ۴ آیات ۵ تا ۲۳). ولی طولی نکشید که آنان دوباره دستگیر شدند و در مورد اینکه چرا از دستور رهبران پیروی نکرده بودند، مورد بازجویی و مواخذه قرار گرفتند (اعمال رسولان باب ۵ آیه ۲۸). پطرس پاسخ داد، «از خدا باید اطاعت کرد، نه از انسان» (اعمال رسولان باب ۵ آیه ۲۹).

ما از این سخنان چه حقیقت‌های مهمی باید بدست آوریم؟

پطرس یک فرد ریاکار و دو رو نبود که یک چیز بگوید و کار دیگری انجام دهد. زمانی که مسئله، پیروی از خدا یا انسان‌ها باشد، انتخاب مشخص است. تا آن زمان، مسیحیان باید از دولت اطاعت و حمایت کنند، حتی اگر آن‌ها برای بوجود آوردن موقعیتی برای تغییر اجتماعی تلاش کنند. هنگامی که معنویت در خطر باشد، مسیحیان با نگرش و رعایت قانون باید تغییرات اجتماعی که ارزش‌ها و آموزه‌های عیسی را منعکس می‌کنند ترویج بدهند. نحوه انجام این کار به عوامل مختلفی بستگی دارد، اما یک شهروند وفادار و وظیفه‌شناس بودن به طور خودکار به معنی این نیست که یک مسیحی نمی‌تواند و نباید به دنبال بهبود جامعه باشد.

لاویان باب ۱۹ آیه ۱۸ و متی باب ۲۲ آیه ۳۹ را بخوانید. فرمانی که می‌گوید همسایه خود را همچون خود دوست بدار چگونه می‌تواند شامل نیاز به تلاش برای تغییر باشد در حالی که آن تغییر در واقع می‌تواند زندگی همسایه شما را راحت تر و بهتر کند؟

۲۱ آوریل

جمعه

تفکری فراتر: جنگ قریب الوقوع صفحات ۵۸۲-۵۹۲؛ کلام خدا بعنوان مامن و حفاظ صفحات ۵۹۳-۶۰۲؛ و فصل زمان سختی و دشواری صفحات ۶۱۳-۶۳۴ از جدال

عظیم از مجموعه نگارنده‌های الن جی وایت را مطالعه کنید.

الن جی. وایت از این نظریه حمایت می‌کند که ادونتیست‌های روز هفتم، شهروندان خوبی باشند و از قوانین سرزمینشان اطاعت کنند. او حتی به مردم گفت که بصورت پیدا و آشکار و ناپسند از قوانین محلی کلیسای یکشنبه نافرمانی نکنند؛ بدین معنی که اگرچه آن‌ها باید همانطور که خدا فرمان داده است، روز مقدس هفتم سبت را نگه دارند، لازم نیست که عمداً قوانینی را نقض کنند که کار در روز یکشنبه را منع می‌کند. به هر حال، در یک مورد خاص، او به وضوح گفت که ادونتیست‌ها نباید از قوانین طبیعت کنند. اگر برده‌ای از دست ارباب خود فرار کند، قانون اقتضا می‌کند که برده به ارباب خود بازگردانده شود. او با این قانون مخالفت نمود و از ادونتیست‌ها خواست که با وجود عواقبی که داشت، از آن تبعیت نکنند: «هنگامی که قوانین بشری با کلام و احکام خدا مغایرت دارد، ما باید با وجود عواقب احتمالی، از دومی پیروی کنیم. قوانین سرزمینمان ما را ملزم به بازگرداندن برده به اربابش می‌کند، اما ما نباید از این قانون تبعیت کنیم و باید عواقب نقض این قانون را بپذیریم. برده داری به هیچ وجه عملی انسانی نیست. خدا ارباب حقیقی او می‌باشد و بشر هیچ حقی ندارد که ساخته خدا را در دست خود بگیرد و ادعای مالکیت آن را داشته باشد.» - شهادتهایی برای کلیسا نسخه اول صفحات ۲۰۱ و ۲۰۲ . (Testimonies for the Church, vol. 1, pp. 201, 202)

سوالاتی برای بحث

۱. در کلاس، پاسخ‌های خود به پرسش پایانی مطالعه روز دوشنبه درباره این مسئله را مطرح کنید: آیا مسیحیان هرگز نباید از حق خود دفاع کنند؟ همچنین این پرسش را نیز در نظر بگیرید: حقوق ما در واقع چه هستند؟
۲. نمونه‌هایی که در آن تأثیر مسیحیان بر جامعه، نیرویی قدرتمند در بهبود آن بوده است، کدامند؟ از این روایات چه درس‌هایی می‌توانیم بیاموزیم؟
۳. نمونه‌هایی که در آن مسیحیان به جای کمک به تغییر مشکلات اجتماع، تسلیم آن‌ها شدند و حتی به توجیه آن مشکلات کمک نمودند، کدامند؟ از این داستان‌ها نیز چه درس‌هایی می‌توانیم بیاموزیم؟
۴. آیه ۱۷ باب ۲ اول پطرس می‌گوید، «پادشاه را حرمت دهید.» امپراتور آن زمان احتمالاً نرون، یکی از ناپسندترین و فاسدترین مردان بود. این مطلب امروزه برای ما چه پیامی دارد؟ آنچه پطرس در ابتدای آیه نوشته است «همه را محترم بشمارید»، چگونه ممکن است به ما در درک بهتر منظورش، کمک کند؟
۵. آیات ۲۱ تا ۲۵ باب ۲ اول پطرس را در کلاس بخوانید. پیام انجیل چگونه در این آیات گنجانده شده است؟ چه امیدی به ما ارائه می‌دهند؟ ما را به انجام چه کاری فرا می‌خوانند؟ تا چه میزان به خوبی از آنچه در اینجا به انجامش دعوت شده‌ایم، پیروی می‌کنیم؟

برای خدا زیستن

بعد از ظهر روز سبت

مطالعه این هفته: اول پطرس باب ۳ آیات ۸ تا ۱۲؛ غلاطیان باب ۲ آیه ۲۰؛ اول پطرس باب ۴ آیات ۱ و ۲؛ رومیان باب ۶ آیات ۱ تا ۱۱؛ اول پطرس باب ۴ آیات ۳ تا ۱۱؛ دوم سموئیل باب ۱۱ آیه ۴.

آیه حفظی: «زیرا خداوند نسبت به نیکوکاران نظر لطف دارد و به دعای ایشان گوش میدهد اما از بدکاران روگردان است» (اول پطرس باب ۳ آیه ۱۲).

نویسندگان کتاب مقدس از حقیقت گناهکاری بشر آگاهی داشتند. چطور میتواند غیر ممکن باشد؟ جهان از گناه متعفن شده است. علاوه بر این، آن‌ها از گناهکاری خود نیز آگاه بودند (اول تیموتائوس باب ۱ آیه ۱۵). بعلاوه آنان می‌دانستند که این مشکل تا چه میزان جدی است؛ گذشته از هر چیز، ببینید که حل نمودن مسئله گناه چه بهایی داشت - صلیب عیسی مسیح. به همین دلیل بُعد و گستردگی واقعیت گناه قابل رویت است. اما نویسندگان کتاب مقدس نیز بخوبی از قدرت دگرگون کننده مسیح در زندگی و تبدیل ما به انسان‌های تازه در او، کاملاً آگاه بودند.

پطرس در این هفته، همین مسیر را ادامه می‌دهد: نوعی زندگی تازه که مسیحیان پس از تسلیم خود به مسیح و تعمید گرفتن، در او خواهند داشت. در حقیقت، این تغییر چنان بزرگ خواهد بود که دیگران متوجه آن خواهند شد. پطرس نمی‌گوید که این تغییر همواره آسان خواهد بود؛ در واقع، او درباره نیاز به رنج کشیدن جسم به منظور بدست آوردن پیروزی که به ما وعده داده شده است، صحبت می‌کند. (اول پطرس باب ۴ آیه ۱) پطرس به موضوعی می‌پردازد که در کتاب مقدس گسترده است، واقعیت محبت در زندگی یک معتقد به عیسی. او می‌نویسد، «محبت باعث میشود تا تقصیرهای بیشمار یکدیگر را نادیده بگیرید» (اول پطرس باب ۴ آیه ۸). با محبت خود، بازتاب دهنده آن

کاری هستیم که عیسی برای ما انجام داده و همچنان انجام می‌دهد.

* درس این هفته را مطالعه کنید تا برای روز سبت در ۲۹ آوریل آماده شوید.

۲۳ آوریل

یکشنبه

«یک فکر» بودن

آیات ۸ تا ۱۲ باب ۳ اول پطرس را بخوانید. پطرس در اینجا به چه نکته‌ای درباره نحوه زندگی مسیحیان اشاره می‌کند؟ این مطلب چه چیزی را که در آیات ۲۰ و ۲۱ باب ۲ اول پطرس نوشته شده است، تکرار می‌کند؟

پطرس مطالب خود را با گفتن اینکه همگی باید «یک فکر» باشند، شروع می‌کند (هم آوایی). او درباره یکنواختی و متحد الشکلی سخن نمی‌گوید در مفهومی که همه باید دقیقاً از پندار و کردار و اعتقاد مشابهی برخوردار باشند. بهترین نمونه از این اندیشه در اول قرن‌تینان باب ۱۲ آیات ۱ تا ۲۶ یافت می‌شود، جایی که پولس نشان می‌دهد که همانطور که بدن از بخش‌هایی مانند دست‌ها و چشم‌ها تشکیل شده است اما همچنان از یک اتحاد ذاتی برخوردار است، کلیسا نیز از افرادی با عطایای روحانی مختلف تشکیل شده است. با این وجود، حتی با این تفاوت‌ها، آن‌ها هدف و روحی واحد در مفهوم عملکرد با یکدیگر به منظور تشکیل یک اجتماع متحد دارند.

بدون شک، چنین اتحادی همیشه چنان آسان هم نیست، همانطور که تاریخ کلیسای مسیحی بسیار (و غم‌انگیزانه) نشان داده است. با این حال، او دقیقاً پس از این راهنمایی، به خوانندگانش می‌گوید که چگونه می‌توانند این کمال مطلوب را آشکار و ابراز کنند. برای مثال، مسیحیان باید ابراز همدردی بکنند (اول پطرس باب ۳ آیه ۸). همدردی به این معنی است که زمانی که یک مسیحی رنج می‌برد، دیگران نیز با ایشان رنج خواهند کشید؛ هنگامی که یک مسیحی شادی می‌کند، سایر مسیحیان با ایشان شادی می‌کنند (با اول قرن‌تینان باب ۱۲ آیه ۲۶ مقایسه کنید). همدردی، ما را قادر می‌سازد تا ابعاد فکری دیگران را مشاهده کنیم، که قدمی مهم در مسیر اتحاد است. پطرس آنگاه می‌گوید که ما باید «یکدیگر را دوست بداریم» (اول پطرس باب ۳ آیه ۸). عیسی خود نیز فرمود که روشی که می‌توانید حواریون واقعی او را بشناسید این است که آیا به یکدیگر محبت می‌ورزند یا خیر (یوحنا باب ۱۳ آیه ۳۵). علاوه بر این، پطرس می‌گوید که مسیحیان قلبی لطیف خواهند داشت (اول پطرس باب ۳ آیه ۸). آن‌ها نسبت به مشکلات و شکست‌های یکدیگر شفیق و دلسوز یکدیگر خواهند بود.

«نفس و خودخواهی را مصلوب کنید؛ به دیگران بیشتر از خود عزت ببخشید. زیرا بدین سبب به اتحاد با مسیح در خواهید آمد. در برابر ملکوت آسمان، و در برابر کلیسا و جهان، شواهد بی‌تردیدی خواهید یافت که شما پسران و دختران خدا هستید. خداوند با سرمشق و الگویی که ایجاد میکنید جلال خواهد یافت.» - الن جی. وایت، شهادتهایی برای کلیسا جلد ۹ صفحه ۱۸۸.

Ellen G. White, Testimonies for the Church, vol. 9, p. 188.

آیا اغلب آنچه را که پطرس توصیه میکند: «بدی را با بدی تلافی نکنید» (اول پطرس باب ۳ آیه ۹) بطور عملی انجام میدهید؟ ما چه نوع از خود گذشتگی را باید تجربه کنیم تا از این سخنان پیروی کنیم؟ چگونه می‌توانیم از آن گونه مرگ برخوردار شویم؟ (غلاطیان باب ۲ آیه ۲ را بینید.)

۲۴ آوریل

دوشنبه

رنج کشیدن در جسم

آری، عیسی برای گناهان ما مرد و امید نجات ما تنها در او و عدالت او یافت می‌شود، عدالتی که ما را تحت پوشش خود در می‌آورد و باعث می‌شود که ما در نظر خدا عادل به حساب بیاییم. شما به خاطر عیسی، «در نظر خدا درست آنگونه که گویی گناه نکرده‌اید، پذیرفته شده‌اید.» - الن جی. وایت، گامهایی بسوی مسیح صفحه ۶۲.

Ellen G. White, Steps to Christ, p. 62

اما فیض خدا تنها با یک لحن و بیان مبنی بر اینکه گناهانمان بخشیده شده‌اند، پایان نمی‌یابد. خدا به ما نیز قدرت میبخشد تا بر گناهانمان غلبه کنیم.

اول پطرس باب ۳ آیات ۱۸ و ۲۱، اول پطرس باب ۴ آیات ۱ و ۲ و همچنین رومیان باب ۶ آیات ۱ تا ۱۱ را بخوانید. ارتباط میان رنج کشیدن و غلبه بر گناه چیست؟

واژه یونانی کوچکی در اول پطرس باب ۳ آیه ۱۸ بکار رفته است که بر ماهیت جهانگستر و فداکارانه عیسی تأکید می‌ورزد. این واژه hapax به معنی «یکبار برای همیشه» می‌باشد. پطرس از hapax منظور تأکید بر ماهیت جامع رنج و مصایب عیسی و مرگ او بخاطر ما، استفاده می‌کند.

عبارت «همانگونه که» در آیه ۱ باب ۴ اول پطرس، آیات ۱ و ۲ باب ۴ اول پطرس را با آنچه در آیات ۱۸ تا ۲۲ باب ۳ اول پطرس بیان شد، مرتبط می‌سازد. پطرس در این آیات پیشین، نشان می‌دهد که مسیح برای گناهان ما رنج کشید تا ما را به نزد خدا بیاورد (اول پطرس باب ۳ آیه ۱۸) و اینکه «تعمید اکنون ما را نجات می‌بخشد» (اول پطرس باب ۳ آیه ۲۱).

تعمید شاید بهترین موضوع برای درک سخنان پطرس باشد، «زیرا کسی که درد و رنج کشیده است دیگر گرفتار گناه نمی‌شود» (اول پطرس باب ۴ آیه ۱). فرد مسیحی با تعمید در رنج‌ها و مرگ و رستاخیز عیسی شریک می‌شود؛ یک مسیحی انتخاب نموده است که «تا آخر عمر خود بر طبق اراده خدا زندگی خواهد کرد، نه به هدایت شهوات نفسانی» (اول پطرس باب ۴ آیه ۲). این تنها از طریق تسلیم روزانه خود به خداوند و مصلوب نمودن «طبیعت نفسانی یا هوس‌ها و امیال» (غلاطیان باب ۵ آیه ۲۴)، میسر خواهد بود.

پولس در آیات ۱ تا ۱۱ باب ۶ رومیان می‌گوید که با تعمید مسیحیان با عیسی در مرگ و رستاخیز متحد شده‌اند. ما در تعمید، در گناه مرده‌ایم. اکنون لازم است که آن مرگ در گناه را در زندگی خود به واقعیت تبدیل کنیم. سخنان پولس، «همین طور شما نیز باید خود را نسبت به گناه مرده، اما نسبت به خدا در اتحاد با مسیح عیسی زنده بدانید» (رومیان باب ۶ آیه ۱۱) رمز زندگی مسیحی را ارائه می‌دهند.

آخرین باری که به منظور مبارزه با گناه، «در جسم رنج کشیدید»، چه زمانی بود؟ پاسختان چه چیزی درباره زندگی مسیحیتان می‌گوید؟

۲۵ آوریل

سه شنبه

دوباره مولود شده

ما در مسیح زندگی تازه داریم، یک شروع جدید. دوباره زنده شده‌ایم. اگر این مطلب مفهومی داشته باشد بخصوص برای کسانی که پس از کودکی مسیح را پذیرفتند، باید به این معنا باشد که متفاوت از گذشته زندگی خواهند کرد. کیست که داستان‌های شگفت‌انگیز آنانی را که در این جهان، به خاطر عیسی و فیض نجات بخشش تغییر ریشه‌ای را تجربه کرده باشند نشنیده باشد؟

در حقیقت، پطرس پس از سخن گفتن درباره مرگ نفس و زندگی تازه در عیسی (تعمید گرفته در مرگ و رستاخیز او)، در مورد تغییراتی که فرد تجربه خواهد کرد، صحبت می‌کند.

آیات ۳ تا ۶ باب ۴ اول پطرس را بخوانید. چه تغییراتی در زندگی فرد رخ خواهد داد و دیگران چگونه نسبت به این تغییرات واکنش نشان می‌دهند؟

سه عبارتی که پطرس در مورد سوء استعمال الکل بکار برده است، «میگساری»، «مستی»، «عیاشی»، «فسق و فجور» و «افراط و اسراف» هستند؛ با عبارت امروزی یعنی روزهای خوشگذرانی پایان یافته است. در واقع، بر طبق گفته پطرس، تغییری که یک فرد مسیحی تجربه می‌کند، باید چنان بزرگ باشد که کسانی که او را در گذشته می‌شناختند، «تعجب کنند» که او دیگر آن زندگی بی‌بند و بار گذشته را ندارد (اول پطرس باب ۴ آیه ۴). از این رو، در اینجا فرصتی یافته ایم تا به کسانی که ایماندار نیستند بدون موعظه شهادت بدهیم. زندگی مسیحی خدا محور می‌تواند از تمام موعظه های جهان برای شهادت دادن قدرتمند تر باشد.

پطرس در این آیات درباره داوری چه چیزی می‌گوید؟

در اینجا مانند سایر بخش‌های کتاب مقدس (یوحنا باب ۵ آیه ۲۹، دوم قرنتیان باب ۵ آیه ۱۰، عبرانیان باب ۹ آیه ۲۷)، پطرس مشخص می‌سازد که روزی برای اعمال انجام شده توسط جسم داوری وجود خواهد داشت (اول پطرس باب ۴ آیه ۲). هنگامی که پطرس درباره اینکه انجیل «به مردگان بشارت داده شد» (اول پطرس باب ۴ آیه ۶) سخن می‌گوید، منظورش این بود که حتی در گذشته مردمی که اکنون مرده‌اند، در زمان زنده بودنشان فرصت شناخت فیض نجات بخش خدا را داشتند. بنابراین خدا می‌تواند آن‌ها را نیز عادلانه داوری کند.

زندگی شما اکنون به عنوان مومن به عیسی، با گذشته که ایمان نداشتید، چه تفاوتی دارد؟ عیسی چه تفاوتی در زندگی شما ایجاد کرده است؟

۲۶ آوریل

چهارشنبه

گناهان جسم

پطرس در میان فهرست کارهای اشتباهی که مردم در گذشته انجام داده‌اند و پس از ایمان آوردن به عیسی، دست از انجام آن‌ها برداشته‌اند، آنچه را که می‌توان «گناه جنسی» دانست، درمیان آن لیست قرار داده است.

بار دیگر آیه ۳ باب ۴ اول پطرس را بخوانید. پطرس از چه چیز دیگری در اینجا نام می‌برد؟

دو واژه، دلالت ضمنی مشخصی را در باره مفاهیم تمایلات جنسی ارائه می‌کنند: هرزگی aselgia یعنی نفس‌گرایی و شهوات epithumia یعنی شهوت یا خواسته‌های نفسانی. با این وجود، برای مسیحیان بسیار آسان است که تصویر نادرستی از تمایلات جنسی ارائه بدهند. کتاب مقدس مخالف رابطه جنسی نمی‌باشد. در مقابل، خدا رابطه جنسی را خلق نمود و تمایلات جنسی را به انسان‌ها به عنوان برکتی بزرگ، بخشید. تمایلات جنسی در ابتدا در عدن وجود داشتند. «به همین دلیل مرد پدر و مادر خود را ترک می‌کند و با زن خود زندگی می‌کند و هر دو یک تن می‌شوند. آدم و زنش هر دو برهنه بودند و این را شرم آور نمی‌دانستند» (پیدایش باب ۲ آیات ۲۴ و ۲۵). این قرار بود یکی از کلیدی‌ترین عناصری باشد که زن و شوهر را در تعهد مادام‌العمر که بهترین زمینه برای تربیت فرزندان را بوجود می‌آورد، متحد سازد. و این نزدیکی و صمیمیت، انعکاسی از آنچه خدا از قومش می‌خواهد نیز خواهد بود (ارمیا باب ۳، حزقیال باب ۱۶ و هوشع باب‌های ۱ تا ۳ را ببینید).

تمایلات جنسی در جایگاه مناسب و میان زن و شوهر، برکتی عمیق می‌باشند؛ اما در مکانی نامناسب و زمینه‌ای نادرست می‌تواند یکی از نابودکننده‌ترین نیروهای جهان باشد. عواقب ویرانگر این گناهان در حال حاضر فرا تر از محاسبات بشری هستند. در میان ما چه کسی در مورد زندگی‌هایی که از طریق سوءاستفاده از این عطای شگفت‌انگیز نابود شده‌اند چیزی نمی‌داند؟

نقطه مشترک در آیات زیر چیست؟

دوم سموئیل باب ۱۱ آیه ۴، اول قرنتیان باب ۵ آیه ۱، پیدایش باب ۱۹ آیه ۵، اول قرنتیان باب ۱۰ آیه ۸.

مطمئناً برای دانستن داستان‌های رنج و دردی که این گناهان به بار آورده‌اند، نیازی به کتاب مقدس نیست.

با این وجود، همچنین باید مراقب باشیم. گناهان از این نوع، مطمئناً می‌توانند تأثیرات منفی قدرتمندی بر مردم بگذارند و جامعه مایل به رو برگرداندن از آن‌هاست. اما گناه، گناه است و مرگ مسیح گناهان جنسی را نیز تحت پوشش قرار می‌دهد. شما به عنوان یک فرد مسیحی باید مراقب باشید، بخصوص در این زمینه حساس، تا مطمئن باشید که «اول تیر را از چشم خود بیرون بیاور آن وقت درست خواهی دید که پر کاه را از چشم برادرت بیرون بیاوری» (لوقا باب ۶ آیه ۴۲).

محبت همه چیز را پوشش می‌دهد

حتی در زمان پطرس، مسیحیان در انتظار بازگشت زود هنگام عیسی و پایان جهان کنونی زندگی می‌کردند. ما این را می‌دانیم زیرا در آیه ۷ باب ۴ اول پطرس چنین آمده است: «پایان همه چیز نزدیک است. پس بطور جدی دعا کنید و هشیار باشید.» به عبارت دیگر، برای پایان جهان و روزهای آخر آماده باشید. در یک مفهوم خیلی واقعی، تا آنجا که به هر کدام از ما مربوط بشود، «پایان» از نظر زمان بشری هرگز فراتر از دمی پس از مرگمان نمی‌باشد. ما با مرگ چشمانمان را می‌بندیم و - چه هزاران سال بگذرد و چه تنها چند روز - آنچه پس از آن می‌دانیم، آمدن دوباره عیسی و پایان این جهان است.

بر طبق گفته پطرس، از آنجایی که «پایان همه چیز» نزدیک است، مسیحیان باید چگونه زندگی کنند؟ اول پطرس باب ۴ آیات ۷ تا ۱۱ را ببینید.

مسیحیان علاوه بر هشیار و راسخ بودن در دعا، می‌بایست «در محبتشان نسبت به یکدیگر جدی و قوی باشند زیرا محبت گناهان زیادی را می‌پوشاند» (اول پطرس باب ۴ آیه ۸). این به چه مفهوم است؟ محبت چگونه گناه را می‌پوشاند؟ یک راهنمایی در نقل قولی که پطرس از امثال سلیمان باب ۱۰ آیه ۱۲ می‌کند، یافت می‌شود: «کینه و نفرت موجب زحمت و دردسر می‌شود، اما محبت تقصیرات دیگران را نادیده می‌گیرد.» وقتی که ما به یکدیگر محبت می‌کنیم، راحت‌تر و آسان‌تر کسانی که ما را آزرده کرده و مورد اهانت قرار داده‌اند می‌بخشیم. محبت مسیح او را به بخشیدن ما و می‌دارد؛ محبتمان باید ما را به بخشیدن دیگران سوق دهد. جایی که محبت فراوان است، توهین‌های کوچک و حتی بزرگ با راحتی بیشتر نادیده گرفته و فراموش می‌شوند.

پطرس نیز مطمئناً ایده یکسانی را همچون عیسی و پولس ابراز می‌دارد که می‌گویند تمام احکام خدا که ما را ملزم می‌دارند در این مطلب خلاصه شده است که با تمام قلب و وجود همسایه خود را همچون دوست داشته و محبت نماییم (متی باب ۲۲ آیات ۳۴ تا ۳۹، رومیان باب ۱۳ آیات ۸ تا ۱۰).

پطرس همچنین مسیحیان را به مهمان نوازی تشویق می‌کند. آمدن دوباره ممکن است نزدیک باشد، اما مسیحیان نباید به خاطر آن از روابط اجتماعی صرف نظر کنند. در نهایت، هنگامی که مسیحیان سخن می‌گویند، می‌بایست به گونه‌ای باشد که کلام خدا را به زبان بیاورند. به عبارت دیگر، وخامت اوضاع مستلزم ارتباط جدی در مورد حقایق روحانی می‌باشد.

«محبت گناهان بسیاری را می‌پوشاند.» چه کسی بر علیه شما مرتکب گناه شده است؟ شما چگونه می‌توانید به منظور «پوشاندن» آن گناه در واقع محبت را نمایان سازید؟ چرا انجام این کار به نفع خودتان می‌باشد؟

۲۸ آوریل

جمعه

تفکری فراتر: «محبتی که برای مدت طولانی رنج می‌کشد و مهربان است، یک بی‌ملاحظگی را به گناهی نابخشودنی تبدیل نمی‌کند، همچنین از اشتباهات دیگران منفعت نمی‌یابد. کتاب مقدس آشکارا آموزش می‌دهد که باید نسبت به خطاکارن با شکیبایی و ملاحظه رفتار نمود. اگر کار درست انجام بشود، قلب ظاهراً بی‌عاطفه ممکن است مسیح را بدست آورد. محبت عیسی گناهان بسیاری را پوشش می‌دهد. فیض او هرگز منجر به افشای اشتباهات دیگران نمی‌شود، مگر اینکه الزامی مثبت باشد.» - الن جی. وایت، *Counsels to Parents, Teachers, and Students*, p. ۲۶۷. برای مثال، به عیسی و زنی که به جرم زنا دستگیر شد، بیان‌دیشید (یوحنا باب ۸ آیات ۱ تا ۱۱). ما معمولاً به این موضوع به عنوان داستانی از فیض و ترحم مسیح بر زنی که انحطاط یافته می‌نگریم و این درست است. اما منشاء عمیق‌تری نیز وجود دارد. چرا عیسی در مواجهه با رهبران دینی یهود که زن را نزد او آورده بودند، «گناهان پنهانی ایشان» را بر روی خاک نوشت (الن جی وایت آرزوهای اعصار صفحه ۴۶۱)، جایی که کلمات می‌توانستند بلافاصله محو بشوند؟ چرا او آشکارا آن‌ها را متهم ساخت و در حضور همه، آنچه در مورد گناهانشان می‌دانست که ممکن بود حتی از گناه آن زن بدتر بوده باشد را بر زبان نیاورد؟ در عوض، عیسی به آن‌ها نشان داد که از ریاکاری و شرارت ایشان آگاه است و با این وجود، قصد افشا نمودن آن را برای دیگران نداشت. شاید این روش خود عیسی برای بشارت دادن به این مردان بود، که به ایشان نشان بدهد که هدفشان را می‌دانست و از این رو به آن‌ها فرصتی برای نجات یافتن می‌داد. چه درس قدرتمندی برای ما وقتی که لازم است با کسانی که گناه کرده‌اند، روبرو بشویم.

سوالاتی برای بحث

۱. در مورد مسئله اتحاد در برابر یکسانی بیشتر تأمل کنید. آیا حوزه‌هایی وجود دارند که لازم باشد ما به منظور عملکرد به عنوان یک کلیسا، کاملاً در اندیشه متحد بشویم؟ اگر چنین است، این حوزه‌ها کدامند و ما چگونه می‌توانیم این یکسانی را بیابیم؟ در مقابل، حوزه‌هایی که در آن‌ها تفاوت نظر آسیب رسان نمی‌باشد و بلکه در واقع حتی می‌تواند مفید نیز باشد، کدامند؟

۲. تجربه خود شما در زمینه مفهوم نیاز به «رنج کشیدن جسم» به منظور رهایی از گناه، چه بوده است؟ این به چه معناست؟ آیا قدرت خدا در زندگی ما برای تغییر دادنمان به طور خودکار به این مفهوم است ما برای داشتن پیروزی جسماً رنج نمی‌بریم؟ اگر چنین نیست، دلیلش چیست؟

۳. به اطرافتان و تباهی که الکل در بسیاری از زندگی‌ها بار آورده است، توجه کنید. ما به عنوان کلیسا برای کمک به دیگران در دیدن خطرات این ماده مخدر، چه کاری می‌توانیم انجام بدهیم؟ چه کاری می‌توانیم انجام بدهیم که جوانانمان از خطر حتی امتحان کردن ماده‌ای که می‌تواند به طور حشتناکی به ایشان آسیب برساند، آگاهی یابند؟

رنج و عذاب بخاطر مسیح

بعد از ظهر روز سبت

مطالعه این هفته: اول پطرس باب ۱ آیه ۶، باب ۳ آیات ۱۳ تا ۲۲؛ دوم تیموتائوس باب ۳ آیه ۱۲؛ اول پطرس باب ۴ آیات ۱۲ تا ۱۴؛ مکاشفه یوحنا باب ۱۲ آیه ۱۷؛ اول پطرس باب ۴ آیات ۱۷ تا ۱۹.

آیه حفظی: «مگر خدا شما را برای همین برنگزیده است؟ خود مسیح با عذاب‌هایی که به خاطر شما کشید برای شما نمونه شد تا به همان راهی که او رفت شما نیز بروید» (اول پطرس باب ۲ آیه ۲۱).

تاریخ جفا و شکنجه در چند قرن نخست مسیحیت بسیار معروف است. کتاب مقدس خود، بخصوص کتاب اعمال رسولان به آنچه که در انتظار کلیسا بود نگاهی اجمالی داشت. تفتیش عقاید با شکنجه و عذاب‌هایی که در پی داشت بوضوح واقعیتی موجود در زندگی مسیحیان بود که پطرس آنان را مخاطب خود قرار داد.

پطرس در باب نخست، چنین توصیه میکند که «این امر باید شما را خوشحال کند، اگر چه برای زمان کوتاهی شاید لازم باشد که گرفتار درد آزمایش‌های سخت شوید. چنان که طلای فانی در آتش آزمایش می‌شود ایمان شما نیز باید در زحمات امتحان گردد، (اگر چه ایمان از طلا خیلی گرانباتر است) تا در آن روزی که عیسی مسیح ظهور می‌کند ایمان خالص شما موجب ستایش و جلال و افتخار شما بشود» (اول پطرس باب ۱ آیات ۶ و ۷). آخرین توصیه در این نامه کمابیش با ایده مشابهی سر و کار دارد: «و خدای همه فیضها که ما را به جلال ابدی خود در عیسی مسیح خوانده است، شما را بعد از کشیدن زحمتی قلیل کامل و استوار و توانا خواهد ساخت» (اول پطرس باب ۵ آیه ۱۰).

در متن این رساله کوتاه، دست کم سه آیه تعمیم یافته وجود دارد که به عذاب‌های

خوانندگان خود بخاطر مسیح می‌پردازد (اول پطرس باب ۲ آیات ۱۸ تا ۲۵، باب ۳ آیات ۱۳ تا ۲۱، باب ۴ آیات ۱۲ تا ۱۹). سپس با هر فرض موجود، عذابی که از تفتیش عقاید و شکنجه ناشی شده موضوع اصلی اول پطرس می‌باشد و به آن باز می‌گردیم.

* درس این هفته را مطالعه کنید تا برای روز سبت ۶ مه آماده شوید.

۳۰ آوریل

یکشنبه

آزار و جفای مسیحیان نخستین

اول پطرس باب ۱ آیه ۶ و باب ۵ آیه ۱۰ را بخوانید. پطرس در مورد چه چیزی سخن می‌گوید و به خوانندگانش گفت که در مقابل آنچه که با آن روبرو بودند، چگونه واکنش نشان بدهند؟

در طی چند قرن نخست، تنها مسیحی بودن می‌توانست به مرگ وحشتناکی منجر بشود. نامه‌ای که به امپراتور روم، تراژان نوشته شد، نشان می‌دهد که امنیت مسیحیان نخستین تا چه میزان متزلزل و در خطر بود. نامه از جانب پلینی بود، کسی که در زمان نوشتن آن نامه حکمران پونتوس و بیطینیا (۱۱۱ تا ۱۱۳ پس از میلاد)، دو منطقه اشاره شده در آیه ۱ باب ۱ اول پطرس بود.

پلینی برای تراژان پیکی فرستاده و منظور چگونگی برخورد با مردمی که به اتهام مسیحیت در بند بودند دستورالعمل خواست. او شرح داده بود که کسانی را که به مسیحی بودن خود اصرار ورزیده اند را اعدام کرده است. سایرین هم اگر چه پیش از آن گفته بودند که مسیحی هستند، اما ادعای خود را پس گرفته اند. پلینی به ایشان اجازه داد که با پیشکش نمودن بخور به بت‌های تراژان و سایر خدایان و دشنام دادن به عیسی، بی‌گناهی خود را اثبات کنند.

پرستش یک امپراتور زنده به ندرت در روم انجام می‌شد، با این وجود در بخش‌های شرقی امپراتوری روم، جایی که نامه اول پطرس فرستاده شد، امپراتورها اجازه میدادند و گاهی اوقات تشویق میشدند تا برای خود معبدی بر پا کنند. برخی از این معابد، کاهنان و قربانگاه‌های مخصوص خود را داشتند که در آن‌ها قربانی انجام می‌شد. پلینی وقتی مسیحیان را مجبور نمود با پیشکش نمودن بخور به تندیس‌های امپراتور، وفاداری خود را نشان بدهند، از رسم قدیمی در آسیای صغیر پیروی نمود.

در مواقعی طی قرن اول، مسیحیان فقط بخاطر مسیحی بودن بطور جدی با خطر روبرو بودند. این وضعیت بویژه در زمان امپراتوری نرون (۵۴ تا ۶۸ پس از میلاد) و دومیتیان (۸۱ تا ۹۶ پس از میلاد) محقق شده بود.

با این وجود، جفایی که در اول پطرس به تصویر کشیده شد، بیشتر حالت محلی داشت. نمونه‌های خاص جفایی که پطرس در نامه خود از آن‌ها می‌گوید، تعداد کمی هستند، اما احتمالاً شامل اتهامات دروغین (اول پطرس باب ۲ آیه ۱۲) و دشنام و ننگ و رسوایی می‌باشند (اول پطرس باب ۳ آیه ۹، باب ۴ آیه ۱۴). در حالی که مشقات بسیار حاد بودند، به نظر نمی‌رسد که دست کم در آن زمان به زندانی شدن گسترده و مرگ ختم شده باشند. با این حال، زندگی کردن به عنوان یک مسیحی، بطور قابل توجهی ایمانداران را در نابرابری وسیع اجتماعی قرن اولیه قرار داده بود و بخاطر اعتقادی که داشتند میتوانست منجر به رنج و عذاب شود. از این رو، پطرس در زمان نوشتن نخستین رساله‌اش، به نگرانی مهمی اشاره می‌کرد.

۱ مه

دوشنبه

عذاب کشیدن و الگوی مسیح

آیات ۱۳ تا ۲۲ باب ۳ اول پطرس را بخوانید. مسیحیان باید چگونه به کسانی که بدلیل باورشان عذاب میکشند، واکنش نشان بدهند؟ رابطه میان رنجهای عیسی و رنجهایی که ایمانداران به خاطر اعتقاد خود متحمل میشوند چیست؟

هنگامی که پطرس می‌گوید، «هرگاه برای عدالت زحمت کشیدید، خوشابحال شما» (اول پطرس باب ۳ آیه ۱۴)، در واقع سخنان عیسی را بازتاب می‌دهد: «خوشابحال زحمت کشان برای عدالت، زیرا ملکوت آسمان از آن ایشان است» (متی باب ۵ آیه ۱۰). او سپس می‌گوید که مسیحیان نباید از کسانی که به ایشان حمله می‌کنند، هراس داشته باشند، بلکه باید مسیح را به عنوان خداوند خود در قلب‌هایشان مقدس و (حرمت نهند) (اول پطرس باب ۳ آیه ۱۵). این تصدیق عیسی در قلب‌هایشان، به تسکین ترسی که از جانب مخالفانشان با آن روبرو هستند، کمک می‌کند.

او سپس پیشنهاد می‌کند که مسیحیان همواره باید آماده باشند تا امیدی را که به آن متمسک هستند نقل کنند ولی به شیوه‌ای نیکو و پسندیده - با فروتنی و ترس («ترس» گاهی اوقات به عنوان «احترام» ترجمه می‌شود؛ اول پطرس باب ۳ آیات ۱۵ و ۱۶ را ببینید). پطرس اصرار می‌ورزد که مسیحیان نباید به دیگران بهانه ای بدهند تا در مظان اتهام قرار گیرند. آن‌ها باید درستکار بوده و از بدی بر حذر باشند (اول پطرس باب ۳ آیه ۱۶). این مطلب مهم است، زیرا کسانی که یک فرد مسیحی را متهم می‌کنند، با مشاهده زندگی بی عیب مسیحایی شرمسار خواهند شد.

البته پر واضح است که بدکاری رنج و عذاب ببار می‌آورد (اول پطرس باب ۳ آیه ۱۷). این رنج و عذابی است که بخاطر نیکویی متحمل میشوید بخاطر چیزی است که درست

است و فرقی اساسی ایجاد می‌کند. «زیرا اگر اراده خدا چنین است، نیکوکار بودن و زحمت کشیدن، بهتر است از بدکردار بودن» (اول پطرس باب ۳ آیه ۱۷).
پطرس سپس از الگوی عیسی استفاده نمود. مسیح بخاطر اینکه عادل بود عذاب کشید؛ تقدس و زندگی پاک او بطور دائم آنانی را که از او نفرت داشتند، ملامت مینمود. آن کسی که بخاطر درستکاری و نه کار اشتباه عذاب کشید، عیسی بود.
اما رنج‌های او سبب رستگاری و نجات شد. او به جای گناهکاران مُرد («عدالت برای ناعادلان»، اول پطرس باب ۳ آیه ۱۸)، تا کسانی که به او ایمان دارند، وعده زندگی ابدی را داشته باشند.

آیا تا به حال نه به دلیل کار اشتباه، بلکه به خاطر کار درستی که انجام دادید، عذاب کشیده‌اید؟ چه تجربه‌ای برایتان بود و در مورد مفهوم مسیحی بودن و منعکس کردن شخصیت مسیح، چه چیزی آموختید؟

۲ مه

سه شنبه

آزمون آتشین

آیات ۱۲ تا ۱۴ باب ۴ اول پطرس را بخوانید. چرا پطرس می‌گوید که آن‌ها نباید از عذاب‌هایشان متعجب بشوند؟ دوم تیموتائوس باب ۳ آیه ۱۲ و یوحنا باب ۱۵ آیه ۱۸ را نیز ببینید.

پطرس مشخص می‌سازد که رنج و عذاب تفتیش عقاید به دلیل مسیحی بودن، به معنی شریک شدن در رنج و عذاب مسیح می‌باشد. این چیز غیر منتظره‌ای نیست. برعکس، همانطور که پولس نوشت: «و همه کسانی که می‌خواهند در مسیح عیسی به دینداری زیست کنند، زحمت خواهند کشید» (دوم تیموتائوس باب ۳ آیه ۱۲). عیسی خود به پیروانش درباره آنچه با آن روبرو خواهند شد، هشدار داد: «آنگاه شما را به مصیبت سپرده، خواهند کشت و جمیع اُمّت‌ها بجهت اسم من از شما نفرت کنند و در آن زمان، بسیاری لغزش خورده، یکدیگر را تسلیم کنند و از یکدیگر نفرت گیرند» (متی باب ۲۴ آیات ۹ و ۱۰).

بر اساس گفته خانم الن جی. وایت: «این موضوع در خصوص تمام کسانی که خالصانه در عیسی مسیح زندگی می‌کنند، صدق می‌کند. آزار و جفا و سرکوفت خوردن در انتظار تمام کسانی خواهد بود که از روح مسیح اشباع شده‌اند. خصوصیت‌های آزار و جفا در طی زمان تغییر می‌کند، اما اصل، روح و فطرتی است که در آن وجود دارد یعنی همان فطرتی

که افراد برگزیده خداوند را از زمان هابیل به قتل رساند.» اعمال رسولان از نگارشهای الن
جی وایت صفحه ۵۷۶. The Acts of the Apostles, p. 576.

آیه ۱۷ باب ۱۲ مکاشفه یوحنا را بخوانید. این آیه درباره واقعیت آزار و جفای
مسیحیان در روزهای پایانی چه می‌گوید؟

بی تردید برای یک مسیحی وفادار، آزار و جفا می‌تواند یک واقعیت همیشه حاضر
باشد، همان چیزی که پطرس در اینجا به مخاطبان خود هشدار میدهد که با «آزمون
آتشین» مواجه خواهند بود.

آتش استعاره خوبی است. آتش می‌تواند نابود کننده باشد، اما ناخالصی‌ها را نیز
میتواند از بین ببرد. این به چیزی بستگی دارد که آتش را تجربه میکند. خانه‌ها توسط
آتش نابود می‌شوند؛ اما نقره و طلا بواسطه آن خالص می‌شوند. اگر چه کسی نباید هرگز
عمداً باعث رنج و عذاب دیگران بشود، اما خدا می‌تواند از آن نتیجه خوبی حاصل کند.
از این رو، پطرس به مخاطبین خود (و ما) می‌گوید: آری، رنج و عذاب بد است، اما با آن
به این دلیل که غیر منتظره است، دلسرد نشوید. در ایمان باقی بمانید.

ما برای تسکین، تشویق و حتی کمک به کسانی که به دلیل ایمانشان عذاب می‌کشند،
چه کاری می‌توانیم انجام بدهیم؟

۳ مه

چهارشنبه

داوری و قوم خدا

اول پطرس باب ۴ آیات ۱۷ تا ۱۹ را با اشعیا باب ۱۰ آیات ۱۱ و ۱۲ و ملاکی باب ۳
آیات ۱ تا ۶ مقایسه کنید. چه وجه مشترکی میان این آیات وجود دارد؟

در تمام این آیات نشان داده شده که روند داوری با قوم خدا آغاز شده است. پطرس
حتی رنج و عذاب مخاطبین خود را با داوری خدا مرتبط می‌سازد. برای او، عذاب‌هایی
که مخاطبین مسیحی او تجربه می‌کنند ممکن است کمتر از داوری خدا نباشد که آن
داوری از خانواده خداوند شروع میشود. «بنابراین، اگر کسی مطابق اراده خدا دچار رنج و
زحمت شده است، باید جان خود را به دست آفریدگاری که همیشه به وعده‌های خود

وفا می‌کند بسپارد و به نیکوکاری خود ادامه دهد» (اول پطرس باب ۴ آیه ۱۹).

آیات ۱ تا ۸ باب ۱۸ لوقا را بخوانید. این آیات چگونه به ما در درک داوری خدا کمک می‌کنند؟

در زمان کتاب مقدس، داوری چیزی بود که معمولاً به میزان زیادی طلب میشد. تصویر بیوه زن فقیر در آیات ۱ تا ۸ باب ۱۸ لوقا، دید بازتری نسبت به داوری ارائه می‌دهد. بیوه زن می‌داند که در صورت یافتن یک قاضی در صورتیکه دَعْوای او را بپذیرد، پیروز خواهد شد. او پول کافی و اعتباری برای پیگیری ادعای خود ندارد، اما در نهایت، قاضی را راضی می‌کند تا شکایت او را بشنود و آنچه را که مستحق آن است به او بدهد. همانطور که عیسی می‌فرماید، «آیا خدا به دادخواهی برگزیدگان خود که شب و روز به درگاهش تضرع می‌کنند توجه خواهد کرد و آیا برای کمک به آنها شتاب نخواهد نمود؟» (لوقا باب ۱۸ آیه ۷). گناه شرارت را به جهان آورد و قوم خدا در طی قرن‌های متمادی منتظر بوده‌اند که خدا بار دیگر همه چیز را درست کند.

«کیست ای خداوند که از تو خوف نداشته باشد و کیست که تو را جلال ندهد؟ زیرا تو تنها مقدّسی، همه ملل خواهند آمد و در پیشگاه تو پرستش خواهند نمود زیرا کارهای عادلانه تو بر هیچ کس پوشیده نیست» (مکاشفه یوحنا باب ۱۵ آیه ۴).

به تمام شرارت‌های این جهان که همچنان بدون مجازات مانده بیاورید. پس چرا مفهوم عدالت و داوری عادلانه خدا برای ما مسیحیان بسیار حیاتی می‌باشد؟ شما از این وعده که عدالت رعایت خواهد شد، چه امیدی بدست می‌آورید؟

۴ مه

پنجشنبه

ایمان در میان مشقات

همانطور که مشاهده کردیم، پطرس برای ایماندارانی نامه مینوشت که بدلیل ایمانشان عذاب می‌کشیدند. و همانگونه که تاریخ مسیحیت نشان داده است، برای مدتی همه چیز تنها بدتر شد. مطمئناً بسیاری از مسیحیان در سال‌های پس از آن، از آنچه که پطرس نوشت، تسکین و آرامش یافتند. شکی نیست که امروزه نیز برای بسیاری چنین است. عذاب کشیدن برای چه؟ این مطمئناً سؤالی بسیار قدیمی می‌باشد. کتاب ایوب، یکی

از نخستین کتاب‌های نوشته شده از کتاب مقدس می‌باشد که رنج و عذاب موضوع کلیدی داستان آن است. در واقع به غیر از عیسی، کسی که نه به عنوان «قاتل یا دزد یا شریر یا مداخله گر در امور مردم» (اول پطرس باب ۴ آیه ۱۵) عذاب کشید، همان ایوب بود. گذشته از هر چیز، حتی خدا درباره ایوب به شیطان گفت: «آیا در بنده من ایوب تفکر کردی که مثل او در زمین نیست؟ مرد کامل و راست و خداترس که از گناه اجتناب می‌کند» (ایوب باب ۱ آیه ۸). و با این وجود، به آنچه ایوب فلاکت زده نه به دلیل شرور بودن بلکه برای خوب بودنش تحمل کرده است، توجه کنید!

این آیات چگونه به پاسخ دادن به مسئله منشاء عذاب کمک می‌کنند؟ اول پطرس باب ۵ آیه ۸، مکاشفه یوحنا باب ۱۲ آیه ۹، باب ۲ آیه ۱۰.

پاسخ کوتاه این است که ما به این دلیل که در حین نبرد بزرگ میان مسیح و شیطان قرار داریم، عذاب می‌کشیم. این صرفاً یک استعاره، یا فقط یک الگوی خیر و شر در ذات ما نیست. یک اهریمن واقعی و یک عیسای واقعی در یک نبرد واقعی بخاطر بشریت در حال جنگ هستند.

آیه ۱۹ باب ۴ اول پطرس را بخوانید. آنچه پطرس در اینجا نوشته است، چگونه می‌تواند به رفع مشکلاتی که دست بگریبان آنها هستیم، کمک کند؟

هنگامی که عذاب می‌کشیم، بخصوص وقتی که آن عذاب ناشی از کارهای بد ما نیست، طبیعتاً همان سؤالی را که ایوب پرسید مرتباً تکرار می‌کنیم: چرا؟ و از آنجایی که معمولاً اینگونه است، پاسخی برای آن نداریم. همانطور که پطرس می‌گوید، تنها کاری که می‌توانیم حتی در میان عذاب کشیدن انجام بدهیم، این است که روح خود را تسلیم خدا سازیم، به او، «خالق امین» خود اطمینان کنیم و به «نیکوکاری» ادامه بدهیم (اول پطرس باب ۴ آیه ۱۹).

چرا شناختن شخصیت خدا، آگاهی از خوبی و محبتش برای شخص شما، عنصری بسیار حیاتی برای یک مسیحی بخصوص کسی که عذاب می‌کشد، می‌باشد؟ چگونه همه می‌توانیم بیاموزیم که خدا و واقعیت محبت او را بهتر بشناسیم؟

تفکری فراتر: مطالعه درس روز یکشنبه در مورد آزار و جفایی بود که مسیحیان با آن روبرو شده بودند. در اینجا گزیده‌ای کامل‌تر از نامه نوشته شده به امپراتور درباره عذاب‌هایی که مسیحیان در قرن‌های اول می‌کشیدند را می‌بینیم: «... روشی که من در مقابل کسانی که به مسیحیت محکوم شده بودند، انجام دادم، این است: از آن‌ها بازجویی نمودم که آیا مسیحی هستند؛ اگر به آن اعتراف می‌کردند، دو بار دیگر پرسش را تکرار می‌کردم و تهدید مجازات اعدام را اضافه می‌کردم؛ اگر همچنان استقامت می‌کردند، دستور می‌دادم که اعدام بشوند. ماهیت عقیده آن‌ها هر چه که بوده باشد، من دست کم شکی نداشتم که سرکشی و لجاجت غیر قابل انعطاف مستحق مجازات بود.

کسانی که مسیحی بودن خود را انکار می‌کردند، کسانی بودند که پس از من نیایش به خدایان را تکرار می‌کردند و نیایش‌های خود را با شراب و گُنْدُر برای تندیس شما که من به آن منظور فرمان داده بودم به همراه تندیس خدایان بیاورند، پیشکش می‌نمودند و در نهایت به مسیح دشنام می‌دادند سپس آن‌ها را مستحق برائت از مجازات دانستم. هیچیک از این اعمال که ذکر شد را نمیشد به کسانی که مسیحی واقعی بودند تحمیل کرد. نام سایرین را خبرسان داده بود که در ابتدا اعتراف کرده بودند که مسیحی هستند و سپس آنرا انکار کردند. درست است که آن‌ها در لیست اعدام بودند ولی آن‌ها دست کشیده بودند برخی سه سال پیش برخی سالها پیش و تعدادی هم قریب به بیست و پنج سال پیش. آن‌ها همگی تندیس شما و خدایان را عبادت می‌کردند و به مسیح لعن می‌فرستادند.» - نامه های پلینی (لندن: ویلیام هینمان، ۱۹۱۵) کتاب ۱۰:۹۶ (جلد ۲ صفحات ۴۰۱-۴۰۳).

(Pliny Letters (London: William Heinemann, 1915), book 10:96 vol. 2, pp. 401-403)

سوالاتی برای بحث

۱. آنگونه که در این نامه حیرت‌آور نمایان شده است، مسئله اصلی که مسیحیان با آن روبرو بودند، چه بود؟ چه تشابهاتی در اینجا با آنچه در روزهای پایانی، آنچنان که در پیام فرشته سوم مکاشفه یوحنا باب ۱۴ آیات ۹ تا ۱۲ آشکار شده است، اتفاق خواهد افتاد؟ این موضوع درباره بعضی از مسائل اساسی جدال عظیم به ما چه می‌گوید؟

۲. «کسانی که احکام خدا را حرمت مینهند، متهم هستند که جهانیان را محکوم کرده اند و به عنوان کسانی تلقی شده اند که مسبب تشنج، ترس و نزاع و خونریزی در میان انسان‌ها هستند که زمین را مملو از پریشانی کرده اند. قدرت موجود در آخرین هشدار، ستمکاران را غضبناک کرده است؛ خشم ایشان بر علیه تمام کسانی که پیام را دریافت کرده‌اند، برافروخته است و شیطان تحریک خواهد شد که روح نفرت و آزار و اذیت را همچنان تشدید کند.» - الن جی. وایت، جدال عظیم صفحات ۶۱۴ و ۶۱۵. Ellen G. White, The Great Controversy, pp. 614, 615.

در صورتی که ندانیم همه این‌ها چه زمانی اتفاق خواهد افتاد، چگونه می‌توانیم همواره آماده روبرو شدن با مخالفین ایمان، به هر شکل که باشد، باشیم؟ کلید آماده بودن در چیست؟

رهبری خدمتگزارانه

مطالعه این هفته: اول پطرس باب ۵ آیات ۱ تا ۱۰؛ اعمال رسولان باب ۶ آیات ۱ تا ۶؛ ارمیا باب ۱۰ آیه ۲۱؛ متی باب ۲۰ آیات ۲۴ تا ۲۸؛ امثال سلیمان باب ۳ آیه ۳۴؛ مکاشفه یوحنا باب ۱۲ آیات ۷ تا ۹.

آیه حفظی: «بگذارید خداوند بار تمام غصه ها و نگرانیهای شما را بدوش گیرد زیرا او در تمام اوقات به فکر شما میباشد» (اول پطرس باب ۵ آیه ۷).

مطالعات کلیساهای رو به رشد تقریباً همیشه اهمیت رهبری مؤثر را برجسته می‌کند. این رهبری، چشم‌انداز و ارشادات خود را از خدا و کلام او می‌گیرد و برای همگان در جامعه کلیسا فرصتی ایجاد میکند تا عطایای روحانی خویش را در جهت پیشبرد ماموریت انجیل بکار گیرند.

اما رهبری کلیسا به شدت چالش برانگیز است. داوطلبان گرچه اکثراً شاغل هستند ولی غالباً وقت گذاشته و تا حد زیادی اداره کننده کلیساها هستند. بروز مسئله ای میتواند باعث خودداری اعضا از شرکت در جلسات گردیده که نشان دهنده «رای بر عدم رضایت و حمایت» است. علاوه بر این، یک رهبر تأثیر گذار مسیحی می‌بایست عمیقاً روحانی باشد. و ما نباید فراموش کنیم که پطرس برای کلیساهایی می‌نویسد که آزار و جفا را تجربه می‌کنند. رهبر کلیسا به طور ویژه در چنین زمان‌هایی آسیب‌پذیر می‌باشد. پس چه کسی برای ایفای این وظیفه آمادگی دارد؟

پطرس در آیات ۱ تا ۱۰ باب ۵ اول پطرس، به موضوع رهبری مسیحی در سطح کلیسای محلی می‌پردازد. او در این آیات درباره بعضی از خصوصیات حیاتی لازم نه تنها برای رهبران محلی بلکه برای اعضا نیز می‌نویسد. سخنان او مانند آن زمان برای امروزه نیز کاربرد دارند.

* درس این هفته را مطالعه کنید تا برای روز سبت در ۱۳ مه آماده شوید.

مشایخ کلیسای اولیه

به این آیات توجه کنید: اعمال رسولان باب ۶ آیات ۱ تا ۶، باب ۱۴ آیه ۲۳، باب ۱۵ آیه ۶؛ اول تیموتائوس باب ۵ آیه ۱۷؛ اول پطرس باب ۵ آیه ۲. این آیات چه بینشی درباره چالش‌هایی که کلیسای اولیه با آن روبرو بود و نقش رهبرانیش به ما می‌دهند؟

ایمان آوردن عده کثیری از مردم و پیوستن آنان به کلیسا، برکت بزرگی از جانب خداست. با این وجود، همانطور که تجربه مسیحیان اولیه نشان می‌دهد، رشد سریع می‌تواند باعث بروز مشکلاتی بشود.

برای مثال، باب‌های ۱ تا ۵ اعمال رسولان، هدایت روح‌القدس و ایمان آوردن مسیحیان بسیاری را مکتوب کرده‌اند. آیات ۱ تا ۶ باب ۶ اعمال رسولان، نتیجه را نشان می‌دهند: ازدیاد گروه رهبران را دچار مشکل کرد و اداره روزانه و نظارت بر عملکرد کلیسا باید سازمان دهی میشد.

مسئله‌ای که این ضعف را در ساختار سازمانی به اوج رساند، شکایت از تبعیض بود. گروه یونانی زبان شکوه داشتند که در توزیع غذای روزانه به بیوه زنانشان بی‌توجهی می‌شود. برای پاسخگویی، گروهی از مردم، شماسان، مخصوصاً برای دستگیری به ۱۲ حواری برای اداره کارهای مختلف کلیسا، انتخاب شدند.

این حقیقت دارد که کلیسای اولیه به شیوه‌ای خاص توسط روح‌القدس هدایت می‌شد. اما حتی آن موقع نیز نیاز به وضع نمودن ساختارهای کلیسا بود. یکی از کلیدی‌ترین گروه‌ها برای رهبری کلیسا که خیلی زود به آنان نیاز بود، مشایخ بودند که برای جماعت محلی منسوب گردیده بودند. در واقع، برگزیدن مشایخ برای هدایت این گروه‌های نو بنیاد مسیحی، کاری بود که پولس و بارناباس با مراجعه به مکان‌هایی که هنوز مژده عیسی را نشنیده بودند صورت می‌گرفت (اعمال رسولان باب ۱۴ آیه ۲۳).

در ابتدای مسیحیت، وظایف مختلفی به مشایخ سپرده شده بود. آن‌ها به عنوان رهبران اجتماع محلی‌شان، گهگاه به عنوان معلم به نوایمانان تعلیم میدادند. آن‌ها موعظه می‌کردند و با انجام کارهای لازم از بهبود و سلامتی اجتماع اطمینان می‌جستند (اعمال رسولان باب ۱۵ آیه ۶، اول تیموتائوس باب ۵ آیه ۱۷، اول پطرس باب ۵ آیه ۲).

به چه روش‌هایی می‌توانید با رهبران در کلیسای محلی خود بهتر کار کنید حتی اگر همیشه در برخی امور توافق نظر نداشته باشید؟

۸ مه

دوشنبه

مشایخ

آیات ۱ تا ۴ باب ۵ اول پطرس را بخوانید. رهبران باید چه نگرش‌هایی در وظایفشان در کلیسا داشته باشند؟ این اصول چگونه می‌توانند در مورد هر کدام از ما گذشته از نقشمان، کاربرد داشته باشند؟

پطرس آموزش و ارشاد مشایخ را با توجه به اینکه خود او نیز یکی از مشایخ است، آغاز نمود. او سپس به دو چیز در مورد خود اشاره می‌کند: او شهادت دهنده‌ای از عذاب‌های مسیح است و انتظار دارد که با این کار شریک در جلال بشود. پطرس با گفتن این مطلب، اولین خصوصیتی که باید در یک رهبر دینی وجود داشته باشد را برجسته می‌سازد: یک رهبر دینی می‌بایست اهمیت غذایی را که مسیح به جای ما کشید و امید بزرگی را که به ما ارائه می‌دهد درک کند.

پطرس وظیفه یک رهبر دینی را به شبانی که گله خدا را اداره می‌کند، ربط می‌دهد. مقایسه نمودن کلیسا با گوسفندان حاکی از آن است که، اعضای کلیسا مانند گوسفندان، ممکن است بعضی اوقات به راه خود بروند. از این رو، به شبانی نیاز دارند که ایشان را به گله باز گرداند و به ایشان در هماهنگ عمل کردن با گروه کمک کند. رهبر دینی همچنین باید مانند الگویی فروتن باشد آنگونه که یک فرد مسیحی می‌بایست عمل کند.

چه هشداری در این آیات برای کسانی که شبان هستند، می‌یابیم؟ ارمیا باب ۱۰ آیه ۲۱، حزقیال باب ۳۴ آیات ۸ تا ۱۰، زکریا باب ۱۱ آیه ۱۷.

یک وظیفه مهم رهبر مسیحی این است که با مردم در کلیسا با صبوری همکاری کند، درست همانطور که شبان با گوسفندهای خود رفتار می‌کند. مشایخ باید مردم را به آرامی برای عبادت گرد هم آورند و پیام عیسی را با کسانی که لازم است عیسی و نجات وی را بشناسند در میان بگذارند. پطرس همچنین در مد نظر قرار میدهد که مشایخ باید با رضای دل و میل و علاقه و نه از روی اجبار فعالیت کنند. همیشه یافتن مردمی که با میل و علاقه خود فعالیت‌های چالش

برانگیز کلیسا را بر عهده بگیرند، آسان نیست. این موضوع بخصوص در هنگام بررسی کمیته انتخاباتی مشهود است. برای اینکه یک کلیسا عملکرد خوبی داشته باشد، گُرسی های مشخصی بایستی توسط اشخاص صالح و لایق و قابل پُر شود. دلایلی وجود دارد که بسیاری از مردم تمایلی به گرفتن نقش رهبری ندارند. بعضی از این وظایف نیازمند صرف زمان قابل توجهی هستند و افراد مناسب برای چنین نقش‌هایی ممکن است پیش از آن، مسئولیت‌های دیگری داشته باشند. دیگران ممکن است احساس کنند که به اندازه کافی برای ایفای آن نقش آمادگی ندارند. اما سخن پطرس این است که اگر از ما خواسته شد، باید در کل چنانچه ممکن است با قبول تصدی در رهبری کلیسا نقش موثری ایفا نمائیم.

۹ مه

سه شنبه

رهبری خدمتگزارانه

اول پطرس باب ۵ آیه ۳ و متی باب ۲۰ آیات ۲۴ تا ۲۸ را بخوانید. چه اصول اساسی رهبری مسیحی در این آیات یافت می‌شود؟

در زبان یونانی، واژه کلیدی در آیه ۳ باب ۵ اول پطرس *katakuriuontes* می‌باشد. همین واژه در آیه ۲۵ باب ۲۰ متی نیز دیده می‌شود و به معنی «سلطه‌گری - ریاست طلبی» یا «حکمرانی - ارباب‌مَنشی» است. بنابراین، دستورالعمل داده شده به مشایخ در آیه ۳ باب ۵ اول پطرس ممکن است اینگونه ترجمه بشود: «نسبت به زیر دستان خود ارباب‌مَنش نباشید» که این آیه سخنان عیسی در آیه ۲۵ باب ۲۰ متی را منعکس میکند. آیات ۲۰ تا ۲۳ باب ۲۰ متی زمینه ای را برای گفتار عیسی در آیات ۲۴ تا ۲۸ باب ۲۰ متی فراهم می‌آورد. مادر یعقوب و یوحنا با این درخواست نزد عیسی رفت که هنگامی که عیسی به پادشاهی برسد، یکی از پسرانش در سمت راست او و دیگری در سمت چپ او جلوس کنند.

«عیسی با ملایمت با ایشان مدارا می‌کند و خودخواهی ایشانرا را بخاطر برتری یافتن نسبت به برادرانشان سرزنش نمی‌کند. او از قلب‌های آن‌ها خبر دارد و از عمق علاقه و وابستگی ایشان به خود آگاه است. محبت ایشان علاقه انسانی محض نیست؛ اگرچه بواسطه دنیوی بودن مجراهای بشری پلید گشته است، اما چشمه محبت خداوند نجات دهنده در آن جاری است. او سرزنش نخواهد کرد، بلکه عمیق و پاک خواهد گرداند.» - الن جی. وایت، آرزوهای اعصار صفحه ۵۴۸.

The Desire of Ages, p. 548

عیسی توضیح می‌دهد که این موقعیت افتخار آمیز توسط پدر بخشیده شده است

و نه خود او. اما سپس با این توضیح ادامه می‌دهد که تفاوت کلیدی میان ملکوت او و قومهای غیر یهودی، نوع رهبری است که از پادشاهی او پدیدار میشود. کسانی که خواهان هدایتگری و ارشاد در سلطنتی هستند که عیسی پادشاه آن است باید خادم و خدمتگزار باشند زیرا رهبران و هدایتگران در پادشاهی و ملکوت عیسی مانند عیسی خواهند بود. «پسر انسان نیز نیامد تا خدمت شود بلکه تا خدمت کند و جان خود را در راه بسیاری فدا سازد» (متی باب ۲۰ آیه ۲۸).

از این رو، پطرس رهبران کلیسا را به کمالی مشابه فرا می‌خواند: تسلیم و انکار نفس که در عیسی دیده شد باید در آنها نیز نمایان بشود.

آیات ۴ تا ۸ باب ۲ فیلیپیان را بخوانید. آنچه پولس در اینجا می‌گوید چگونه با نوشته پطرس منطبق است؟ مهمتر اینکه، چگونه می‌توانیم کارهایی را که در این آیات به آن فراخوانده شده‌ایم، انجام بدهیم؟

مه ۱۰

چهارشنبه

مُلبَس به فروتنی

در جامعه دنیای کهن که پطرس در آن میزیست، طبقه بندی بسیار حاکم بود. طبقه حاکم امروزه ممکن است «فرماندهی مطلق» خوانده بشود. در اطراف آنها اقشار پائین رتبه قرار داشتند و کم‌ترین رتبه مخصوص برده‌ها بود. فروتنی و سرافکنندگی رفتار مخصوص پایین‌ترین رتبه افراد در مقابل بلند مرتبه‌ترین‌ها بود. معادل یونانی واژه فروتنی، معنای «پستی»، «ناچیزی»، «ضعف» و «فقر» را متبادر می‌سازد. این عبارت مردمی را توصیف میکند که از قدرت و جایگاهی برخوردار نبودند. در جهان خارج از یهودیت و مسیحیت، واژه فروتنی به کسانی که مقام پایینی داشتند اطلاق میشد و از روی فروتنی عمل کردن شیوه رفتار مردم آزاد نبود.

آیات ۵ تا ۷ باب ۵ اول پطرس را بخوانید. با توجه به شرایط محیطی و زمانی که در آن زندگی می‌کردند، چه چیزی در مورد نوشته پطرس در اینجا، قابل توجه می‌باشد؟

با توجه به شرایط زمانی و فرهنگی دوران زندگی پطرس، فروتنی در کتاب مقدس در پرتوی متفاوت دیده شده است. پطرس آیه ۳۴ باب ۳ امثال سلیمان را از (سپتوجیان: عهد

قدیم به زبان یونانی) یا سبعینیه نقل قول می‌کند، آیه‌ای که در باب ۴ آیه ۶ یعقوب نیز نقل شده است. در عهد قدیم، بخشی از کار خدا در تاریخ، خوار و ذلیل کردن ظالمان و متکبران است (اشعیا باب ۱۳ آیه ۱۱، باب ۲۳ آیه ۹، ایوب باب ۴۰ آیه ۱۱). رفتار شایسته انسان در برابر خدا، فروتنی است. «پس در مقابل قدرت خدا فروتن باشید تا او شما را در وقت مناسب سرفراز نماید» (اول پطرس باب ۵ آیه ۶). فروتنی به جای غرور باید ویژگی رابطه مسیحی نه تنها با خدا بلکه با یکدیگر باشد (اول پطرس باب ۵ آیه ۵). مسیحیان، حتی رهبران مسیحی، می‌دانند که گناهکارانی هستند که بواسطه فیض خدا نجات یافته‌اند. در این مفهوم والا، همه با هم برابر هستیم و همه باید در برابر صلیب فروتن باشیم. و این فروتنی باید در روابطمان با دیگران بویژه کسانی که زیردستان ما هستند، نمایان باشد. مطمئناً همه می‌توانند در برابر خدا که خالق آسمان‌ها و زمین است فروتن باشند. همچنین، فروتن بودن در مقابل کسانی که مقام بالاتری نسبت به ما و قدرت و رتبه بیشتری نسبت به ما دارند نیز نسبتاً آسان است. آزمون واقعی ما زمانی خواهد بود که نسبت به افراد پایین‌تر از خود که قدرتی بر ما ندارند، فروتنی نشان بدهیم. این نوع فروتنی است که پطرس در اینجا درباره آن سخن می‌گوید.

چه چیزی در مورد صلیب و آنچه ارائه می‌دهد وجود دارد که باید همیشه به فروتن ماندن ما کمک کند؟

۱۱ مه

پنجشنبه

همچون شیر غران

همانطور که تا کنون مشاهده کردیم، پطرس بر ضد پشت صحنه آزار و جفا می‌نویسد. موضوع جدال عظیم تنها چکیده مطلب الهیاتی به خوانندگانش نبود؛ آن‌ها طعم جفا را به شیوه‌ای که بسیاری از ما تا کنون نجشیده ایم، تجربه کردند.

اول پطرس باب ۵ آیات ۸ تا ۱۰ و مکاشفه یوحنا باب ۱۲ آیات ۷ تا ۹ را بخوانید. این آیات درباره منشاء شرارت و کار شیطان در جهان ما، چه چیزی به ما می‌آموزند؟

کتاب مکاشفه یوحنا آشکار می‌سازد که مسیحیان در نبرد کیهانی میان نیروهای خیر و شر، نقش دارند. در مکاشفه، نیروهای خیر توسط عیسی که کلمه خدا، پادشاه پادشاهان و خداوند خداوندان است، رهبری می‌شوند (مکاشفه یوحنا باب ۱۹ آیات ۱۳ و ۱۶). نیروهای

شرارت توسط شیطان که ابلیس نیز خوانده می‌شود و مانند یک اژدها به تصویر کشیده شده است، هدایت می‌شوند (مکاشفه یوحنا باب ۱۲ آیات ۷ تا ۹، باب ۲۰ آیات ۷ و ۸). با وجود اینکه رسانه‌های محبوب و حتی بعضی از مسیحیان حقیقت شیطان را انکار می‌کنند، واقعیت این است که شیطان موجودی قدرتمند است که تنها نیات شیطانی بر ضد ما دارد. با این حال، خبر خوش این است که شیطان در نهایت در پایان نابود خواهد شد (مکاشفه یوحنا باب ۲۰ آیات ۹ و ۱۰).

پطرس از خطری که شیطان به همراه دارد نمی‌کاهد. شیطان مانند یک شیر غرآن است که به دنبال بلعیدن تمام کسانی است که می‌تواند بر آنها چیره شود (اول پطرس باب ۵ آیه ۸). پطرس همچنین به این مطلب اشاره می‌کند که خوانندگان می‌توانند قدرت شیطان را در عذاب‌های کنونی خود ببینند. با این وجود، این عذاب‌ها در جلال ابدی پایان خواهند یافت (اول پطرس باب ۵ آیه ۱۰).

بار دیگر آیه ۱۰ باب ۵ اول پطرس را بخوانید. پطرس در این آیه به ما چه می‌گوید؟

اگرچه ما نمی‌توانیم از ماهیت دقیق مشکلات آن‌ها آگاهی یابیم، اما چیزی که می‌توانیم ببینیم، امیدی است که پطرس ابراز می‌کند. آری، شیطان واقعی است. نبرد حقیقی است و عذاب‌های ما واقعی هستند. اما «خدای همه فیض‌ها» شیطان را شکست داده است. پس هر عذابی که ما می‌کشیم، اگر وفادار بمانیم - حتی تا حد مرگ (عبرانیان باب ۱۱ آیات ۱۳ تا ۱۶ را ببینید) - به شکرانه عیسی، پیروزی حتمی است.

چگونه می‌توانیم بیاموزیم که به توجه با آنچه که با آن روبرو هستیم، در ایامان باقی بمانیم و تا انتها شکیباشیم؟

۱۲ مه

جمعه

تفکری فراتر: یک نمونه بزرگ رهبری خدمتگزارانه عیسی در رفتار وی در شام آخر دیده می‌شود. در آن زمان، عیسی کاملاً می‌دانست که کیست (پسر خدا) و در شرف بازگشت به نزد پدرش بود (یوحنا باب ۱۳ آیه ۱). او پس از صرف غذا، پاهای حواریون خویش را شست. او سپس فرمود، «پس اگر من که آقا و معلم هستم، پایهای شما را شستم، بر شما نیز واجب است که پایهای یکدیگر را بشوید. زیرا به شما نمونه‌ای دادم تا چنانکه من با شما کردم، شما نیز بکنید» (یوحنا باب ۱۳ آیات ۱۴ و ۱۵). هر بار که پیروان عیسی پاهای یکدیگر را می‌شویند، نه تنها این صحنه را به تصویر می‌کشند؛

بلکه به یکدیگر یادآوری می‌کنند که برای رهبر بودن در ملکوت عیسی، ابتدا باید یک خدمتگزار بود. شکی نیست که حواریون تا پایان عمرشان، بخصوص پس از اینکه کامل‌تر درک نمودند که عیسی واقعاً چه کسی بود، این کردار فروتنانه ارباب خویش را هرگز از یاد نبردند. بدون شک، همچنین زمانیکه پطرس رهبران کلیسا را فراخواند به آنان گفت که نباید نسبت به دیگران رفتار ارباب منشانه بلکه «ردای تواضع» بر تن داشته باشند. «عیسی هنگامی که رضا داد تا تجسم بشری بیابد، فروتنی خویش را هویدا ساخت که این نکته از عجایب حکمت ازلی ملکوت است. عمل توافق به بشر شدن تنها بدلیل مقام بالای مسیح در پیش از خلقت، یک فروتنی است. ما باید ذهن خود را بگشاییم تا دریابیم که مسیح ردای ملوکانه، تاج پادشاهی و اقتدار و فرماندهی والای خود را کنار گذاشت و لباس تجسم بر الوهیت خویش پوشید، تا با بشر هم‌رتبه گردد و تقوی و معنویت را برای خانواده بشری به ارمغان آورده و آنان را لایق گرداند تا دختران و پسران خدا نامیده بشوند.

حلم و فروتنی که ویژگی زندگی مسیح بود، در زندگی و شخصیت کسانی که مانند او قدم بر می‌دارند، نمایان خواهد شد.» - الن جی. وایت، پسران و دختران خدا - صفحه ۸۱. Ellen G. White, Sons and Daughters of God, p. 81

سوالاتی برای بحث

۱. عیسی مأموریت خود را با روبرو شدن با شیطان آغاز نمود. او که بواسطه ۴۰ روز روزه‌داری ضعیف شده بود، توانست با تاسی از کتاب مقدس، در برابر وسوسه‌های شیطان مقاومت کند (متی باب ۴ آیات ۱ تا ۱۱، مرقس باب ۱ آیات ۱۲ و ۱۳، لوقا باب ۴ آیات ۱ تا ۱۳). این آیات درباره مقاومت در برابر شیطان، در زندگی چه چیزی به ما می‌گوید؟
۲. شما چه نمونه‌های از فروتنی حقیقی در دیگران مشاهده کرده‌اید؟ از آن مثال‌ها چه چیزی می‌توانید بیاموزید؟
۳. در کلاس به این سؤال پاسخ بدهید: در کنار آنچه پطرس در آیات در این هفته تعلیم داد، ویژگی‌های یک رهبر خوب مسیحی چیست؟ این خصوصیات چگونه ممکن است با ویژگی‌های خوب یک رهبر غیر مذهبی مشترک باشند؟ چگونه می‌توانند متفاوت باشند؟
۴. شما چگونه به این ادعا که شیطان واقعی نیست بلکه تنها نمادی از شرارت‌های موجود در طبیعت بشر است، پاسخ می‌دهید؟

عیسی در نوشته‌های پطرس

بعد از ظهر روز سبت

مطالعه این هفته: اول پطرس باب ۱ آیات ۱۸ و ۱۹؛ کولسیان باب ۱ آیات ۱۳ و ۱۴؛ اشعیا باب ۵۳ آیات ۱ تا ۱۲؛ یوحنا باب ۱۱ آیه ۲۵؛ مزامیر باب ۱۸ آیه ۵۰؛ دوم پطرس باب ۱ آیه ۱.

آیه حفظی: «او بر روی صلیب بار گناهان ما را بر دوش گرفت تا ما بتوانیم از چنگ گناه‌رهایی یافته زندگی پاکی داشته باشیم. زخمهای او نیز دواهای ما شد» (اول پطرس باب ۲ آیه ۲۴).

همانطور که در اول پطرس مطالعه کردیم، باید تا کنون مشخص شده باشد که گذشته از شرایط محیطی و هر موضوع خاصی که بدان اشاره می‌کند، تمرکز پطرس بر روی عیسی است. عیسی در هر آنچه او می‌نویسد، نفوذ دارد: عیسی مانند خطوط طلایی در سرتاسر نامه او هویدا است.

از نخستین خط، جایی که پطرس می‌گوید که او یک «رسول» یا «فرستاده» عیسی مسیح می‌باشد، تا انتها که می‌نویسد، «همه شما را که در مسیح عیسی هستید، سلام باد» (اول پطرس باب ۵ آیه ۱۴)، عیسی موضوع اصلی او می‌باشد. و او در این رساله درباره مردن عیسی به عنوان قربانی برای ما می‌نویسد. او در مورد عذاب بزرگی که عیسی تحمل نمود، صحبت می‌کند و در آن عذاب‌ها از عیسی به عنوان الگویی برای ما یاد می‌کند. او درباره رستاخیز عیسی و مفهوم آن برای ما سخن می‌گوید. علاوه بر این، او در مورد عیسی نه تنها به عنوان مسیح موعود، کریستوس، «مسح شده»، بلکه به عنوان مسیح الهی می‌گوید. یعنی، ما در اول پطرس شواهد بیشتری در مورد طبیعت الهی عیسی می‌بینیم. او خود خدا بود، کسی که در جسم انسانی آمد و زندگی کرد و مُرد تا ما بتوانیم امید و وعده زندگی ابدی را داشته باشیم.

این هفته از ابتدا تا انتهای اول پطرس را مرور خواهیم کرد و با دقت بیشتری به آنچه که درباره عیسی آشکار می‌کند، توجه خواهیم نمود.

* درس این هفته را مطالعه کنید تا برای روز سبت ۲۰ مه آماده شوید.

مه ۱۴

یکشنبه

عیسی، قربانی و فدیۀ ای برای ما

یک و شاید تنها موضوع فراگیر کتاب مقدس، کار خدا در باره نجات بشر سقوط کرده است. کتاب مقدس از سقوط آدم و حوّا در پیدایش تا سقوط بابل در مکاشفه یوحنا، به هر طریقی کار خدا را برای نجات بشر «گمشده» آشکار می‌سازد (لوقا باب ۱۹ آیه ۱۰). و این موضوع در نامه‌های پطرس نیز نشان داده شده است.

اول پطرس باب ۱ آیات ۱۸ و ۱۹ و کولسیان باب ۱ آیات ۱۳ و ۱۴ را بخوانید. رستگار شدن به چه معناست و خون چه ارتباطی با رستگاری دارد؟

آیات ۱۸ و ۱۹ باب ۱ اول پطرس، اهمیت مرگ عیسی را بدین صورت توصیف می‌کنند: «خدا برای نجات شما بهایی پرداخت تا شما را از قید روش پوچ و باطل زندگی که از اجداد خود به ارث برده بودید آزاد سازد بهایی که خدا برای آزادی از این اسارت پرداخت طلا و نقره نبود بلکه خون گرانبهای مسیح بود که همچون بره ای بی گناه و بی عیب قربانی شد». دو تصویر کلیدی در این آیات وجود دارند: رهایی و قربانی کردن حیوانات. نجات به چندین شیوه در کتاب مقدس بکار برده شده است. برای مثال، اولین نخست زاده نر الاغ (که نمی‌توانست قربانی بشود) و برای نخستین نوزاد پسر باید عوض داده میشد و قربانی پیشکش میگردید (خروج باب ۳۴ آیات ۱۹ و ۲۰) که با قربانی کردن بره جایگزین نجات پیدا می‌کردند. پول می‌توانست برای پس گرفتن (آزاد کردن) دارایی که به دلیل فقر فروخته شده بود، مورد استفاده قرار بگیرد (لاویان باب ۲۵ آیات ۲۵ و ۲۶). مهمتر اینکه، یک برده می‌توانست آزاد بشود (لاویان باب ۲۵ آیات ۴۷ تا ۴۹). پطرس ابتدا خوانندگانش را مطلع می‌سازد که بهای باز خریدۀ شدن (آزاد شدن) از «قید روش پوچ و باطل زندگی که از اجداد خود به ارث برده اید» (اول پطرس باب ۱ آیه ۱۸) چیزی کمتر از «خون گرانبها چون خون بره بی عیب و بی داغ یعنی خون مسیح» نبود (اول پطرس باب ۱ آیه ۱۹). تصویر بره مطمئناً مفهومی قربانی کردن حیوانات را تداعی میکند.

از این رو پطرس در کتاب مقدس عبری زبان، مرگ مسیح را به قربانی کردن حیوانات تشبیه می‌کند. یک گناهکار گوسفندی بی عیب به معبد (صحن قدس) می‌آورد. گناهکار سپس دستش را بر روی حیوان می‌گذاشت (لاویان باب ۴ آیات ۳۲ و ۳۳). حیوان ذبح می‌شد و کمی از خون آن به قربانگاه قربانی سوختنی مالیده می‌شد؛ باقیمانده آن در پای قربانگاه ریخته می‌شد (لاویان باب ۴ آیه ۳۴). مرگ حیوان قربانی برای کسی که قربانی را پیشکش کرده بود، «آمرزش» به همراه داشت (لاویان باب ۴ آیه ۳۵). پطرس می‌گوید که عیسی به جای ما مُرد و مرگش ما را از زندگی گذشته و سرنوشت بدی که به هر طریق گریبانگیرمان بود، نجات داد.

این واقعیت که امیدمان به نجات تنها در مجازات یک جایگزین به جای ما وجود دارد، به ما چه چیزی درباره وابستگی مطلق به خدا، می‌آموزد؟

مه ۱۵

دوشنبه

مصائب مسیح

مسیحیان اغلب درباره «مصائب مسیح» سخن می‌گویند. واژه مصائب از یک فعل یونانی به معنی «رنج و عذاب» می‌آید و عبارت «مصائب مسیح» معمولاً به آنچه عیسی در دوره پایانی زندگی‌اش که با ورود پیروزمندان‌اش به اورشلیم آغاز شد، اشاره دارد. پطرس نیز بر موضوع رنج‌های مسیح در آن روزهای پایانی تمرکز می‌کند.

اول پطرس باب ۲ آیات ۲۱ تا ۲۵ و اشعیا باب ۵۳ آیات ۱ تا ۱۲ را بخوانید. این آیات چه چیزی درباره عذابی که عیسی به جای ما تحمل نمود، به ما می‌گویند؟

اهمیت ویژه‌های در عذاب کشیدن عیسی وجود دارد. او «گناهان ما را با جسم خویش بر دار کشید [اشاره به صلیب؛ با اعمال رسولان باب ۵ آیه ۳۰ مقایسه شود] تا ما که از گناه مرده بودیم، بتوانیم با عدالت زیست نماییم» (اول پطرس باب ۲ آیه ۲۴). گناه منجر به مرگ می‌شود (رومیان باب ۵ آیه ۱۲). ما به عنوان انسان‌های گناهکار، مستحق مرگ هستیم. با این وجود، عیسی که بی عیب و کامل است - کسی که هیچ مکرری در زبانش نیست (اول پطرس باب ۲ آیه ۲۲) - به جای ما مُرد. در آن مبادله، ما نقشه نجات را داریم.

بار دیگر آیات ۱ تا ۱۲ با اشعیا را بخوانید. این آیات درباره عذاب عیسی در

حالی که به رنج افتاده نقشه نجات را برای ما عملی میکرد، چه می‌گویند؟ این در مورد سرشت خدا به ما چه می‌گوید؟

«شیطان با وسوسه‌های شدیدش، قلب عیسی را فشرد. نجات دهنده نمی‌توانست از داخل قبر بیرون را ببیند. امید به او، بیرون آمدن از قبر را بعنوان یک ظفرمند منادی نگردید یا اینکه فدیة او نزد پدر مقبول گردیده یا خیر. او هراس داشت که گناه چنان برای خدا موهن باشد، که جدایی ایشان ابدی باشد. مسیح غم و اندوه گناهکاری را حس نمود گویی که در رحمت دیگر بر نژاد گناهکار گشوده نمیشود. این احساس گناه بود که خشم خدا را بر او به عنوان جایگزین بشر وارد کرد، جامی که نوشید را تلخ نمود و قلب پسر خدا را شکست.» - الن جی. وایت، آرزوی اعصار صفحه ۷۵۳. Ellen G. White. The Desire of Ages, p. 753

پاسخ به آنچه مسیح برای ما تحمل نمود، چه باید باشد؟ ما چگونه باید از الگوی او همانطور که آیه ۲۱ باب ۱ اول پطرس می‌گوید، پیروی کنیم؟

۱۶ مه

سه شنبه

قیام عیسی از مرگ

اول پطرس باب ۱ آیات ۳، ۴، ۲۱ و باب ۳ آیه ۲۱، یوحنا باب ۱۱ آیه ۲۵، فیلیپیان باب ۳ آیات ۱۰ و ۱۱ و مکاشفه یوحنا باب ۲۰ آیه ۶ را بخوانید. این آیات به چه امید بزرگی اشاره می‌کنند و چه مفهومی برای ما دارد؟

همانگونه تا کنون دیده‌ایم، نامه اول پطرس خطاب به کسانی است که بدلیل ایمانشان به عیسی رنج می‌کشند. پس بالاخص بجاست که پطرس درست در ابتدای نامه‌اش، توجه خوانندگان را به امیدی که در انتظارشان می‌باشد، جلب می‌کند. همانطور که او می‌گوید، امید یک مسیحی، یک امید زنده و پویاست، دقیقاً به این دلیل که امیدی است که بر پایه رستخیز عیسی می‌باشد (اول پطرس باب ۱ آیه ۳). بواسطه رستخیز عیسی، مسیحیان می‌توانند چشم براه میراثی در ملکوت باشند که فساد و تباهی در آن نیست (اول پطرس باب ۱ آیه ۴). به عبارت دیگر، مهم نیست شرایط تا چه میزان بد بشود، به چیزی که در پایان در انتظاران است، بیاندیشید.

در واقع، قیام عیسی از مرگ اطمینان می‌دهد که ما نیز می‌توانیم از مرگ قیام کنیم (اول قرن‌تیان باب ۱۵ آیات ۲۰ و ۲۱). همانگونه که پولس آن را بیان می‌کند، «اگر ایمان شما زنده نشده ایمان شما نیز بی‌فایده است و هنوز زیر محکومیت گناهانتان هستید» (اول قرن‌تیان باب ۱۵ آیه ۱۷). اما از آنجایی که عیسی از مرگ برخاسته است، نشان داده است که خود، قدرت دارد تا بر مرگ ظفر یابد. بنابراین، امید مسیحی ریشه در واقعه تاریخی قیام مسیح دارد. رستاخیز او اساس و بنیان امید ما در پایان زمان می‌باشد. پس بدون قیام مسیح امید ما بر چه پایه ای میتواند استوار باشد؟ همه کارهایی که مسیح برای ما انجام داد، در وعده رستاخیز به اوج می‌رسد. بدون آن، ما چه امیدی داریم، بخصوص که می‌دانیم برخلاف عقیده رایج مسیحی، مردگان در خوابی عاری از هوش در قبر قرار دارند. «مرگ برای مسیحیان مانند خواب می‌ماند، دوره‌ای از سکوت و تاریکی. زندگی با مسیح در خدا نهفته است و چون مسیح که زندگی ماست ظاهر شود، آنگاه شما هم با وی در جلال ظاهر خواهید شد» [یوحنا باب ۸ آیات ۵۱ و ۵۲، کولسیان باب ۳ آیه ۴] ... با آمدن دوباره او، تمامی عزیزانی که در مرگ خفته اند با شنیدن صدای او پا به حیات شکوهمند و ابدی خواهند گذاشت.» - الن جی. وایت، آرزوی اعصار صفحه ۷۸۷.

The Desire of Ages, p. 787

به قطعیت آشکار مرگ بیان‌دیشید. بسیار خشن، غیر قابل گذشت و واقعی است. پس چرا وعده رستاخیز برای ایمان‌مان و هر آنچه باور داریم و برایش امید دارید، اهمیت دارد؟

۱۷ مه

چهارشنبه

عیسی به عنوان مسیح موعود

همانطور که پیش‌تر دیدیم، یکی از اساسی‌ترین نقاط عطف رسالت عیسی در این گره خاکی زمانی بود که پطرس در پاسخ پرسش درباره هویت او، گفت: «تویی مسیح، پسر خدای زنده!» (متی باب ۱۶ آیه ۱۶). واژه مسیح (christos در زبان یونانی) به معنی «مسح شده» و «مسیح موعود» می‌باشد؛ که معادل آن در زبان عبری (مِشایه mashiyach است. از واژه ریشه‌ای به معنی «مسح و تدهین کردن» آمده است و در بخش‌های مختلفی از عهد قدیم بکار برده شده بود. (حتی در جایی برای اشاره به کورش پادشاه بکار رفته [اشعیا باب ۴۵ آیه ۱ را ببینید]). بنابراین، هنگامی که پطرس، عیسی را مسیح خواند، از واژه‌ای استفاده کرد که در اوج کمال بود که از کلام عبری برگرفته شده بود.

آیات زیر از عهد قدیم که واژه (مسایاه) مسیح موعود یا مسح شده را بکار می‌برند ،
بخوانید. محتوای متن چه چیزی درباره مفهوم آن به ما تعلیم می‌دهد؟ پطرس هنگامی
که عیسی را (مسایاه) مسیح موعود خواند، چه درکی از معنای آن داشت؟

- مزامیر باب ۲ آیه ۲ _____
مزامیر باب ۱۸ آیه ۵۰ _____
دانیال باب ۹ آیه ۲۵ _____
اول سموئیل باب ۲۴ آیه ۶ _____
اشعیا باب ۴۵ آیه ۱ _____

اگرچه پطرس توسط خداوند الهام یافته بود تا عیسی را مسیح موعود اعلام نماید (متی
باب ۱۶ آیات ۱۶ و ۱۷)، بدون تردید او خود مفهوم کامل آن را نمی‌دانست. او متوجه نشد
که مسیح موعود دقیقاً چه کسی بود، چه کاری باید انجام می‌داد و احتمالاً مهم‌تر از همه،
چگونه آن را انجام می‌داد.

در این فقدانِ درک، پطرس تنها نبود. نظریات بسیار متفاوتی در بین بنی اسرائیل
در خصوص مسیح موعود وجود داشت. کاربردهای عبارت مسیح موعود یا مسح شده
در آیات بالا، به خودی خود تصویر کاملی ارائه نمی‌دهند، هر چند بیشترین چیزی که
پیشاپیش از آن خبر می‌دهند در نهایت از مسایاه و کاری است که انجام خواهد داد.
آیه ۴۰ باب ۷ یوحنا برخی از چیزهایی را که در مورد مسیح موعود انتظار می‌رفت
، آشکار می‌کند: او از نسل داود و از شهر بیت لحم خواهد بود (اشعیا باب ۱۱ آیات ۱ تا
۱۶، میکا باب ۵ آیه ۲). آن‌ها این بخش را درست متوجه شده بودند. هر چند در تصور
عمومی، یک مسیح موعود از نسل داود همان کاری را خواهد کرد که داود به آن مبادرت
ورزید یعنی دشمنان یهود را شکست خواهد داد. آنچه که هیچ کس انتظار وقوع آن را
نداشت، مسیح موعودی بود که توسط رومیان مصلوب بشود.
البته قبل از زمانی که پطرس رساله‌های خود را نوشت درک شفافتری نسبت به عیسی
بعنوان مسایاه یا مسیح موعود یافته بود (او ۱۵ بار در اول و دوم پطرس ، عیسی را مسیح
خوانده است) و تمام آنچه را برای بشر به انجام خواهد رسانید.

۱۸ مه

پنجشنبه

عیسی، مسح شده از ملکوت

پطرس نه تنها می‌دانست که عیسی مسیح موعود بود، بلکه او مولا و سرور نیز هست.
یعنی پطرس در زمان نگارش این رساله‌ها، می‌دانست که مسیح موعود، شخص خدا بود. اگرچه
عنوان «مولا و سرور» می‌تواند معنای دنیوی هم داشته باشد، اما همچنین می‌تواند اشاره

واضحی به الوهیت باشد. پطرس در اول پطرس باب ۱ آیه ۳ و دوم پطرس باب ۱ آیات ۸، ۱۴ و ۱۶، از عیسی به عنوان مسایه، مسیح، مولا و سرور و بعنوان خدا نام می‌برد. پطرس مانند سایر نویسندگان کتاب مقدس، رابطه میان عیسی و خدا را با واژگان پسر و پدر توصیف می‌کند. برای مثال، «متبارک باد خدا و پدر خداوند ما عیسی مسیح» (اول پطرس باب ۱ آیه ۳؛ با اول پطرس باب ۱ آیه ۱۷ مقایسه شود). عیسی به عنوان پسر محبوب توصیف شده است (دوم پطرس باب ۱ آیه ۱۷) و بخشی از اقتدار عیسی به عنوان سرور و مقام آسمانی‌اش از این رابطه مخصوصی که با خدای پدر دارد، ناشی می‌شوند.

دوم پطرس باب ۱ آیه ۱، یوحنا باب ۱ آیه ۱ و یوحنا باب ۲۰ آیه ۲۸ را بخوانید. این آیات درباره الوهیت عیسی به ما چه چیزی می‌گویند؟

آیه ۱ باب ۱ دوم پطرس می‌گوید، «خدای ما و نجات دهنده ما عیسی مسیح.» در نسخه اصلی به زبان یونانی، حرف تعریف دقیقاً یکسانی برای خدا و نجات دهنده بکار برده شده است. این از نظر دستور زبان بدین معنی است که «خدا» و «نجات دهنده» اشاره به عیسی دارند. پس آیه ۱ باب ۱ دوم پطرس در کتاب عهد جدید بطور خیلی واضح بر الوهیت کامل عیسی دلالت دارد.

از آنجایی که نخستین مسیحیان در درک عیسی مشکل داشتند، بتدریج شواهد عهد جدید را در کنار هم قرار دادند. پدر، پسر و روح القدس در نوشته‌های پطرس، مجزا هستند (برای مثال، پدر/پسر: اول پطرس باب ۱ آیه ۳، دوم پطرس باب ۱ آیه ۱۷؛ روح القدس: اول پطرس باب ۱ آیه ۱۲، دوم پطرس باب ۱ آیه ۲۱)، درست همانطور که در دیگر بخش‌های عهد جدید چنین است. با این وجود، در عین حال، عیسی نیز همچون روح القدس کاملاً الهی به تصویر کشیده شده است. با گذشت زمان و پس از مباحثات بسیار، کلیسا اصل تعلیماتی (فقهی) تثلیث را قوام بخشیده تا بتواند سرّ جوهره و هسته الوهیت را تشریح نماید. ادونتیست‌های روز هفتم، اصل فقهی (تعلیماتی) تثلیث را در زمره ۲۸ اصل بنیادین اعتقادی خود گنجانیده اند. بنابراین، در رساله‌های پطرس، تصویر روشنی از عیسی نه تنها به عنوان مسیح موعود بلکه به عنوان شخص خدا، می‌بینیم.

وقتی که به زندگی و مرگ عیسی می‌اندیشید و متوجه می‌شوید که او خدا بود، این درباره نوع خدایی که ما به او خدمت می‌کنیم و دلیل اینکه باید او را دوست بداریم و به او محبت کنیم، به ما چه می‌گوید؟ پاسخ‌های خود را در روز سبت در کلاس مطرح کنید.

تفکری فراتر: «منطقی به نظر می‌رسد که با «مسیح موعود»، آغاز کنیم، زیرا کلیسای مسیحی نامش را به معادل یونانی Christos مدیون است، «مسح شده». واژه عبری با تصویر نجات دهنده که یهودیان منتظرش هستند و نماینده خدا در آغاز عصر جدیدی برای قوم خدا خواهد بود، مرتبط می‌شود. هر دو واژه یونانی و عبری از ریشه ای به معنی «تدهین کردن» برگرفته شده‌اند. بدیهی است که نویسندگان عهد جدید با «مسیح» خواندن عیسی، او را بعنوان شخصی در نظر گرفته بودند که برای انجام وظیفه ای خاص برگزیده شده است.

عنوان مسیح Christos بیش از ۵۰۰ بار در عهد جدید بکار رفته است. اگر چه بیش از یک مفهوم از مسیح در میان معاصران زمان عیسی وجود داشت، به طور کلی تایید شده است که یهودیان قرن اول به این نتیجه رسیده بودند که به مسیح موعود به عنوان فردی بنگرند که دارای رابطه ای ویژه با خداست. او در پایان زمان طلوع خواهد نمود هنگامی که ملکوت خدا برپا گردد. او کسی خواهد بود که خدا در طول تاریخ قوم خویش را رهایی بخشد. عیسی عنوان «مسیح» را پذیرفت، اما کاربرد آن را تشویق نکرد؛ زیرا که این عبارت مفهوم ضمنی سیاسی داشت که به کار بردن آن را دشوار می‌کرد. اگرچه عیسی برای توصیف مأموریتش تمایلی به استفاده از آن در ملاء عام نداشت، پطرس (متی باب ۱۶ آیات ۱۶ و ۱۷) و زن سامری (یوحنا باب ۴ آیات ۲۵ و ۲۶) را برای بکار بردن این عبارت مذمت نمود. او خود می‌دانست که مسیح موعود است، همانطور که در گزارش مرقس از سخنان عیسی دیده میشود: «هر که شما را از اینرو که از آن مسیح هستید آب بنوشاند هر آینه بشما میگویم اجر خود را ضایع نخواهد کرد.» - کتاب مقدس تفسیری ادونتیستهای روز هفتم جلد ۱۲ صفحه ۱۶۵.

The SDA Bible Commentary, vol. 12, p. 165

سوالاتی برای بحث

۱. آیات ۱ تا ۱۲ باب ۵۳ اشعیا را بخوانید. بر طبق این آیات، عیسی برای ما چه کاری انجام داده است؟ جزئیات کاری که او به جای ما انجام داده است را بنویسید. ما به چه روش‌هایی می‌توانیم به وضوح در این آیات ایده عیسی به عنوان جایگزین خودمان را ببینیم؟ چرا ما به او به عنوان جایگزین خود نیاز داریم؟

۲. در طول تاریخ، بعضی‌ها از کتاب مقدس سوء استفاده کرده و وعده زندگی پس از مرگ داده اند تا مردم را تحت ظلم و جور خود قرار دهند. خوب، آری، زندگی شما در اینجا و اکنون دشوار است، اما تنها بر آنچه که خدا به ما در بازگشت عیسی وعده داده است، تمرکز کنید. از آنجایی که این حقیقت موجود در کتاب مقدس مورد سوء استفاده قرار گرفته است، بسیاری ایده زندگی پس از مرگ مبتنی بر اعتقادات مسیحیان را انکار می‌کنند؛ در عوض، ایشان آن را به عنوان اقدامی توسط برخی از مردم برای مخالفت با دیگران می‌بینند. شما به این اتهام چگونه پاسخ می‌دهید؟

۳. نظر خود را در خصوص الوهیت مسیح و آنچه که درباره شخصیت خدا به ما می‌گوید در کلاس مرور کنید. چرا الوهیت او و آنچه که در مورد خدا برایمان آشکار می‌سازد، مزده خوبی است؟

آنگونه که شایسته است باشید

بعد از ظهر روز سبت

مطالعه این هفته: دوم پطرس باب ۱ آیات ۱ تا ۱۵؛ افسسیان باب ۲ آیه ۸؛ رومیان باب ۵ آیات ۳ تا ۵؛ عبرانیان باب ۱۰ آیه ۳۸؛ رومیان باب ۶ آیه ۱۱؛ اول قرنتیان باب ۱۵ آیات ۱۲ تا ۵۷.

آیه حفظی: «و به همین جهت، کمال سعی نموده، در ایمان خود فضیلت پیدا نمایید و در فضیلت، علم و در علم، عفت و در عفت، صبر و در صبر، دینداری و در دینداری، محبت برادران و در محبت برادران، محبت را» (دوم پطرس باب ۱ آیات ۵ تا ۷).

یکی از چیزهای عجیب در مورد عهد جدید این است که در فضایی محدود تا چه میزان حقیقت می‌توان «گنجاند». درس این هفته دوم پطرس باب ۱ آیات ۱ تا ۱۴ را پوشش می‌دهد. پطرس در این ۱۴ آیه، به ما درباره عدالت از طریق ایمان تعلیم می‌دهد. سپس به این نکته می‌پردازد که قدرت خدا چه کارهایی می‌تواند در زندگی مردمی انجام دهد که خود را تسلیم عیسی کرده‌اند. او در مورد این حقیقت شگفت‌انگیز که ما می‌توانیم «شریک طبیعت الهی» بشویم سخن می‌گوید (دوم پطرس باب ۱ آیه ۴) تا بدین ترتیب از فساد و حرص جهان رها شویم.

در واقع، ما نه تنها به لوح فضائل مسیحی دست یابیم، بلکه پطرس آن‌ها را به ترتیبی خاص ارائه می‌دهد. آنها یکی پس از دیگری می‌آیند و دیگری را دنبال می‌کنند تا زمانی که با مهمترین آنها به اوج می‌رسند.

او همچنین درباره واقعیت مفهوم مسیحی بودن و «تطهیر شدن» از گناهان گذشته؛ مینویسد (دوم پطرس باب ۱ آیه ۹) و سپس حتی ایده اطمینان از نجات را پیش می‌کشد؛ آن وعده حیات جاودان در «ملکوت جاودان» (دوم پطرس باب ۱ آیه ۱۱).

و در نهایت، ما حتی با بحث کوتاهی درباره موضوع بسیار مهم وضعیت مرگ مواجه می‌شویم. این میزان بالا از حقایق عمیق و غنی تنها در آیه ۱۴ شگفت آور است!

* درس این هفته را مطالعه کنید تا برای روز سبت در ۲۷ مه آماده شوید.

۲۱ مه

یکشنبه

ایمان بعنوان نعمتی گرانبها

آیات ۱ تا ۴ باب ۱ دوم پطرس را بخوانید. پطرس می‌گوید که ما در عیسی مسیح به چه چیزی نائل شده ایم؟ یعنی، واقعیت فیض در اینجا چگونه دیده می‌شود؟

پطرس این نامه را اینگونه آغاز میکند که خطاب به کسانی است که «با ما به نعمت گرانبهای دست یافته اند.» (دوم پطرس باب ۱ آیه ۱)؛ «با ما ایمانی یکسان دارند.» واژه ترجمه شده «گرانبها» یعنی «دارای ارزش برابر» یا «دارای امتیاز برابر» می‌باشد. او می‌گوید که آن‌ها به این ایمان با ارزش «نائل» گردیده اند؛ نه اینکه استحقاق یا شایستگی آن را داشته باشند، بلکه آن را به عنوان عطایی از جانب خدا دریافت نموده‌اند. یا، همانطور که پولس نوشته است: «زیرا به سبب فیض خداست که شما از راه ایمان نجات یافته‌اید و این کار شما نیست بلکه بخشش خداست» (افسیسیان باب ۲ آیه ۸). این عطیه با ارزش است زیرا «بدون ایمان محال است که انسان خدا را خشنود سازد» (عبرانیان باب ۱۱ آیه ۶). این نعمت گرانبهاست زیرا ما با این ایمان وعده‌های فوق‌العاده‌ای داریم.

پطرس تأکید می‌کند که «قدرت الهی» عیسی، همه چیزهایی که مربوط به زندگی و پارسایی است، به ما عطا نموده است (دوم پطرس باب ۱ آیه ۳). هستی و وجود ما تنها به واسطه قدرت خداست و تنها بواسطه قدرت او می‌توانیم به قدوسیت نائل شویم. و این قدرت الهی از طریق «معرفت او که ما را به جلال و فضیلت خود دعوت نموده»، به ما ارزانی شده است (دوم پطرس باب ۱ آیه ۳؛ یوحنا باب ۱۷ آیه ۳ را نیز ببینید).

ما فرا خوانده شده‌ایم که خدا را دوست بداریم، اما چگونه می‌توانیم خدایی را که نمی‌شناسیم، دوست داشته باشیم؟ ما از طریق عیسی، کلام مکتوب، جهان خلقت و تجربه زندگی با ایمان و اطاعت می‌توانیم خدا را بشناسیم. ما خدا و واقعیت او را با کاری که در زندگی‌مان می‌کند، می‌شناسیم، دانشی که ما را تغییر خواهد داد. و قادر خواهیم بود او را از طریق واقعیت فیضی که به ما داده است، بشناسیم.

حتی سپس پطرس چیزی حیرت‌آورتر می‌گوید: اینکه به ما نیز «وعده‌های بی نهایت عظیم و گرانبها» داده شده است که شامل شریک شدن در «طبیعت الهی» می‌شود (دوم پطرس باب ۱ آیه ۴). بشر در ابتدا به شکل خدا خلق شد؛ آن شکل به میزان زیادی ضایع

و دگرگون شده است. هنگامی که ما دوباره متولد می‌شویم، یک زندگی جدید در عیسی داریم که برای باز گرداندن تصویر الهی خویش در ما تلاش خواهد کرد. اما اگر خواهان بروز این تغییر هستیم، باید از فساد و حرص جهان‌گریزان باشیم.

اگر عاری از ایمان بودید، زندگیتان چگونه بود؟ این پاسخ چگونه به ما در درک دلیل با ارزش بودن عطای ایمان کمک می‌کند؟

۲۲ مه

دوشنبه

محبت، غایتِ فضیلتِ مسیحی است

دوم پطرس باب ۱ آیات ۵ تا ۷، رومیان باب ۵ آیات ۳ تا ۵، یعقوب باب ۱ آیات ۳ و ۴ و غلاطیان باب ۵ آیات ۲۲ و ۲۳ را بخوانید. چه موضوع مشابهی در این آیات دیده می‌شود؟

شمردن فضائل در میان فلاسفه جهان کهن متداول بود. چنین برشماری اغلب «صورت فضائل» خوانده می‌شوند و نمونه‌های مختلفی در عهد جدید وجود دارد (رومیان باب ۵ آیات ۳ تا ۵، یعقوب باب ۱ آیات ۳ و ۴، غلاطیان باب ۵ آیات ۲۲ و ۲۳). به احتمال بسیار، خوانندگان پطرس با چنین صورت‌هایی آشنا بودند، اگر چه تفاوت‌های جالبی میان آنچه یک فیلسوف ممکن است بر شمارد و صورت‌های پطرس وجود دارد. توجه کنید که پطرس عمداً آن‌ها را به صورت متوالی مرتب نموده است تا هر فضیلت بر پایه فضیلت پیشین ساخته شود، تا زمانی که به اوج خود یعنی به محبت برسد!

تمام فضائلی که پطرس بکار می‌برد، معنای مهمی دارند:

ایمان: در این مضمون، ایمان هیچ چیزی نیست بجز ایمان رستگار کننده عیسی (غلاطیان باب ۳ آیه ۱۱ و عبرانیان باب ۱۰ آیه ۳۸ را ببینید).

فضیلت: فضیلت (به یونانی *arête*)، کیفیتی خوب از هر نوع، حتی در میان فلاسفه بت پرست نیز سرایت کرده بود. آری، ایمان حیاتی است، اما باید به تغییر زندگی هدایت شود، نوعی زندگی که فضیلت در آن پدیدار می‌شود.

علم (معرفت و شناخت): پطرس مطمئناً درباره علم از دیدگاه عمومی سخن نمی‌گوید، بلکه در عوض از شناخت و معرفتی سخن می‌آورد که از رابطه نجات بخش با عیسی مسیح نشأت می‌گیرد.

عفت / کنترل نفس: مسیحیان بالغ قادر به کنترل تمایلات خود بخصوص آن‌هایی

هستند که به افراط منتهی می‌شوند.

صبر / پایداری: پایداری، بویژه در مواجهه با سختی‌ها و آزار و جفا، تحمل است. دینداری: در جهان بت پرستان، واژه ترجمه شده اینجا به عنوان «دینداری» به معنی رفتار اخلاقی است که از اعتقاد به خدا ناشی می‌شود. در عهد جدید، مفهوم رفتار اخلاقی ناشی شده از باور به یک خدای حقیقی را نیز دارد (اول تیموتائوس باب ۲ آیه ۲). محبت برادرانه: مسیحیان مانند یک خانواده هستند و دینداری به اجتماعی منتهی می‌شود که مردم در آن با یکدیگر مهربان هستند. محبت: پطرس فهرست را با محبت به اوج می‌رساند. او مانند پولس سخن می‌گوید: «و الحال این سه چیز باقی است: یعنی ایمان و امید و محبت. اما بزرگتر از اینها محبت است» (اول قرنتیان باب ۱۳ آیه ۱۳).

پطرس پیش از اینکه برشماری فضائل را آغاز کند، می‌گوید که ما باید برای بدست آوردن این فضائل، «سخت بکوشیم» (دوم پطرس باب ۱ آیه ۵). منظور او از این جمله چیست؟ تلاش بشری چه نقشی در تمایل ما به داشتن زندگی خدا محور و وفادارانه دارد؟

۲۳ مه

سه شنبه

خودتان باشید

پطرس پس از ارائه فهرستی که ما باید بعنوان پیروان مسیح با سخت کوشی در پی آن باشیم نتیجه را ابراز میدارد.

آیات ۸ تا ۱۱ باب ۱ دوم پطرس را بخوانید. رابطه میان آنچه پیش از این برای فرد مسیحی انجام شده است و اینکه یک مسیحی چگونه باید زندگی کند چیست؟

پطرس به خوانندگان خود اصرار می‌ورزد که بر اساس واقعیت جدید در عیسی زندگی کنند. ویژگی‌های ایمان، فضیلت، علم، عفت، صبر، دینداری، محبت برادرانه و محبت «در شما یافت می‌شوند و اضافه می‌شوند» (دوم پطرس باب ۱ آیه ۸).

مشکل اینجاست که همه مسیحیان بر اساس این واقعیت جدید زندگی نمی‌کنند. بعضی در علم و شناخت خداوندمان عیسی مسیح بی‌اثر و بی‌ثمر هستند (دوم پطرس باب ۱ آیه ۸). چنین مردمی فراموش کرده‌اند که از «گناهان گذشته» تطهیر شدند (دوم

پطرس باب ۱ آیه ۹). بنابراین، پطرس می‌گوید، مسیحیان باید با واقعیت جدید که در عیسی برای ایشان حقیقت دارد، زندگی کنند. آن‌ها در مسیح، بخشش، تطهیر و حق شریک شدن در طبیعت الهی را دریافت کرده‌اند. از این رو، آن‌ها باید «جد و جهد کنند تا دعوت و برگزیدگی خود را ثابت نمایند» (دوم پطرس باب ۱ آیه ۱۰). آنان عذر و بهانه‌ای ندارند که همچون گذشته زندگی کنند و معذوریتی ندارند که مسیحیانی «بی‌ثمر» یا «بی‌حاصل» باشند.

«ما درباره ایمان بسیار می‌شنویم، اما باید در مورد اعمال بیشتر بشنویم. بسیاری جانهای خود را با یک زندگی مذهبی سهل انگارانه و سازشکارانه و بی صلیب فریب میدهند.» - الن جی. وایت، ایمان و اعمال صفحه ۵۰.

Ellen G. White, Faith and Works, p. 50

آیه ۱۱ باب ۶ رومیان را بخوانید. پولس در اینجا چه چیزی می‌گوید که بازتاب گفته پطرس در مطالعه امروز است؟

در یک مفهوم، پطرس و پولس هر دو یک مطلب می‌گویند: «خودتان باشید.» و ما مخلوقات جدید در مسیح، تطهیر شده از گناه و شریکان طبیعت الهی هستیم. به این دلیل است که می‌توانیم زندگی که به آن فراخوانده شده‌ایم را داشته باشیم. ما باید «مانند مسیح» باشیم که معنی «مسیحیت» می‌باشد.

شما چقدر «شبهه مسیح» هستید؟ در چه حوزه‌هایی جای پیشرفت دارید؟

۲۴ مه

چهارشنبه

برچیدن خیمه

«ولی من تا زنده هستم صلاح می‌دانم که با یادآوری و تذکر شما را بر انگیزانم. من می‌دانم که به زودی، چنانکه خداوند عیسی مسیح به من نشان داد این خیمه را ترک خواهم نمود» (دوم پطرس باب ۱ آیات ۱۳ و ۱۴).

اسکار کالمن در سال ۱۹۵۶، مطلبی کوتاه برای مطالعه نوشت تحت عنوان: Immortality of the Soul or) جاودانگی روح و یا رستاخیز مردگان?: شهادت عهد جدید (Resurrection of the Dead?: The Witness of the New Testament). او استدلال نمود

که مفهوم رستاخیز با مفهوم روح جاودان کاملاً با هم در تناقض میباشند. علاوه بر این، او گفت که عهد جدید صراحتاً در باره قیام مردگان سخن می‌آورد است. او بعدها نوشت «هیچ کدام از آثار من چنین شور و شوق یا ضدیتی شدید را بر نینگیخته بود.»

آیات ۱۲ تا ۵۷ باب ۱۵ اول قرنتیان را بخوانید. پولس اشاره می‌کند که در مرگ چه اتفاقی رخ می‌دهد؟

مطالعه و بررسی در مورد آنچه عهد جدید درباره مرگ و رستاخیز می‌گوید، بسیاری از عالمان عهد جدید را متقاعد کرده است که حق با کاملن بود. عهد جدید در حقیقت مفهوم رستاخیز را نشان می‌دهد و نه مفهوم جاودانگی روح که از مرگ جسم نجات پیدا می‌کند. برای مثال، پولس در آیات ۱۶ تا ۱۸ باب ۴ اول تسالونیکیان، کسانی را که عزیزانشان را از دست داده‌اند، تشویق می‌کند که با این علم که هنگامی که عیسی بازگردد، تمام مردگان را زنده خواهد کرد، تسلی بیابند. پولس در آیات ۱۲ تا ۵۷ باب ۱۵ اول قرنتیان، بطور گسترده‌ای رستاخیز را تشریح می‌کند. او با متذکر شدن این موضوع سخنان خود را شروع می‌کند که ایمان مسیحی بر پایه رستاخیز مسیح است. اگر عیسی زنده نمی‌شد، هر ایمانی به او بیهوده بود. اما، پولس می‌گوید، (مسیح برآستی از مردگان برخاسته و نویر خوابیدگان شده است و رستاخیز مسیح از مرگ همه کسانی که به او ایمان دارند و در او زندگی میکنند را نیز قادر می‌سازد تا از مرگ برخیزند.

پولس درباره رستاخیز جسم در آیات ۳۵ تا ۵۰ باب ۱۵ اول قرنتیان سخن می‌گوید. او جسم‌های جدیدی که ما در رستاخیز دریافت خواهیم کرد را با جسم‌های کنونی‌مان مقایسه می‌کند. آنچه اکنون داریم خواهد مرد؛ آنچه در رستاخیز دریافت خواهیم کرد هرگز از بین نخواهد رفت.

به طور خلاصه، هنگامی که عهد جدید از مرگ سخن می‌گوید، در باب رستاخیز تأکید دارد و نه جاودانگی روح. بعنوان درک این موضوع آیات ۱۲ تا ۱۴ باب ۱ دوم پطرس پیش آگاهی می‌دهند که دانستن آن مهم است.

۲۵ مه

پنجشنبه

ایمان در مواجهه با مرگ

آیات ۱۲ تا ۱۵ باب ۱ دوم پطرس را بخوانید. پطرس با اشاره به اینکه بزودی باید خیمه خود را برچینم، چه منظوری دارد؟

آیات ۱۲ تا ۱۴ باب ۱ دوم پطرس، موقعیت نامه را آشکار می‌کند. پطرس فکر می‌کند که در شرف موت است و این نامه شامل آخرین وصیت یا پیام او می‌باشد. اینکه پطرس انتظار مرگ دارد، با این عبارت نمایان می‌شود، «مادامی که در این خیمه هستم... می‌دانم که وقت برچیدن خیمه من نزدیک است»، که در آیات ۱۳ و ۱۴ باب ۱ دوم پطرس یافت می‌شود. پطرس جسم را به خیمه تشبیه می‌کند که او در زمان مردن آنرا بر می‌چیند. در واقع، بسیار واضح است که پطرس در زمان اشاره به برچیدن خیمه اشاره به جسمش دارد، اما مترجمان امروزی تمایل به ترجمه نمودن این آیه به این صورت دارند، «تا زمانی که در این جسم هستم... زیرا که می‌دانم مرگ من بزودی فرا خواهد رسید». هیچ چیزی از گویش زبانی پطرس پیشنهاد نمی‌کند که هنگامی که از خیمه یا جسم خود دست بکشد، روح او به عنوان موجودی مجزا باقی خواهد ماند.

بار دیگر آیات ۱۲ تا ۱۵ باب ۱ دوم پطرس را بخوانید. به نظر می‌رسد که پطرس چگونه با واقعیت مرگ قریب‌الوقوعش کنار می‌آید و آن نگرش درباره ایمان به ما چه درسی می‌دهد؟

آیات ۱۲ تا ۱۵ باب ۱ دوم پطرس، به سخنان او عظمت و هیبت می‌بخشند. او با علم به این که بزودی دار فانی را وداع خواهد گفت، این مطلب را می‌نویسد. او از این موضوع آگاه است، زیرا همانطور که گفت، «خداوند ما عیسی مسیح نیز مرا آگاهانید». با این وجود، به نظر می‌رسد هیچ ترس، نگرانی و اضطرابی وجود ندارد. در عوض، تأکید او بر خوشبختی کسانی است که آنان را ترک می‌کند. او می‌خواهد که آن‌ها در «واقعیت جدید» استوار باشند و - تا زمانی که او زنده است - ایشان را به وفادار بودن نصیحت نمود. ما می‌توانیم در اینجا واقعیت و عمق تجربه پطرس را با خداوند بینیم. آری، او به زودی خواهد مرد و آن نیز مرگی خوشایند نخواهد بود (یوحنا باب ۲۱ آیه ۱۸ را ببینید)، اما نگرانی متواضعانه او در مورد منفعت دیگران است. پطرس براستی مردی بود که با آن ایمانی که آموخت، زندگی می‌کرد.

در مواجهه با واقعیت وحشتناک مرگ ایمان چه کمکی به ما می‌کند؟ چگونه می‌توانیم پیام‌های امید فوق‌العاده‌ای که داریم، حتی در روبرو شدن با مرگ، بدلیل کاری که عیسی برایمان انجام داده است، اطمینان داشته باشیم؟

تفکری فراتر: همانطور که دیدیم، پطرس می‌دانست که بزودی می‌میرد. و او می‌دانست (و برای مدت طولانی) که چگونه قرار بود بمیرد. این بدین دلیل است که خود عیسی به او گفته بود. «آمین آمین به تو می‌گویم وقتی که جوان بودی، کمر خود را می‌بستی و هر جا می‌خواستی می‌رفتی ولکن زمانی که پیر شوی دستهای خود را دراز خواهی کرد و دیگران تو را بسته به جایی که نمی‌خواهی تو را خواهند برد» (یوحنا باب ۲۱ آیه ۱۸).

عاقبت او چه بود؟

«پطرس به عنوان یک یهودی و اجنبی، محکوم شد تا تازیانه خورده و مصلوب شود. در چشم انداز این مرگ هراس انگیز، این رسول، گناه بزرگ خود را در انکار عیسی در زمان آزمون خویش به یاد آورد. او که زمانی آمادگی نداشت تا مصلوب شود، اینک تسلیم نمودن زندگی خود را برای انجیل، خوشی بحساب آورد. او که زمانی سرور و مولای خویش را انکار کرده بود مردن به شیوه سرور خویش را بیش از یک افتخار میدانست. پطرس صادقانه از گناهش توبه کرده بود و مسیح او را بخشیده بود، و با ماموریت بزرگی که برای خوراک دادن گوسفندان و بره‌های گله به او سپرده شد این آمرزش نشان داده شد. اما هرگز نمی‌توانست خود را ببخشد. حتی فکر درد و رنج آخرین صحنه وحشتناک نمی‌توانست از تلخی اندوه و توبه او بکاهد. به عنوان آخرین خواهش، او از جلادان خود درخواست نمود که بطور برعکس که سر به سوی زمین قرار گرفته شده باشد، به صلیب کشیده بشود. با درخواست او موافقت شد و به این صورت بود که پطرس آن رسول بزرگ، بر مرگ سر تسلیم فرود آورد.» - الن جی. وایت، اعمال رسولان صفحات ۵۳۷ و ۵۳۸. Ellen

G. White, The Acts of the Apostles, pp. 537, 538

و با این وجود، حتی با این پیش بینی که در مقابل وی قرار داشت، پطرس نگران سلامتی روحانی گله بود.

سوالاتی برای بحث

۱. در پرتو تمام چیزهایی که پطرس (و سایر نویسندگان کتاب مقدس) درباره نیاز مسیحیان به داشتن زندگی مقدس نوشته شده، چرا بسیاری از ما در «آنگونه که باید در عیسی باشیم»، ناتوان می‌مانیم؟
۲. فهرست داده شده در آیات ۵ تا ۷ باب ۱ دوم پطرس را در کلاس مرور کنید. درباره هر مورد صحبت کنید و از خود بپرسید: چگونه می‌توانیم این فضائل را خود بهتر نشان بدهیم و چگونه می‌توانیم به کسانی کمک کنیم که بدنبال انجام این کار مشابه هستند؟

۳. با توجه به آنچه که از پطرس میدانیم، همانگونه که در اناجیل هویدا است؛ آنچه که او نوشت، نشان دهنده کار عظیم و قدرتمندی است که عیسی در او انجام داد؛ حتی برغمِ قصور ها و شکست های قبلی وی. از مثال و عبرت او چه امید و تسلائی برای خودمان میتوانیم بیابیم؟

۴. پطرس در آیه ۱۲ باب ۱ دوم پطرس درباره «واقعیت جدید» نوشت. «واقعیت جدید» در زمان پطرس چه بود و در زمان ما چیست؟

۵. فردی نوشت، «مردگان بعد از مرگ چه اطمینانی دارند. مرگ چیزی است که زندگان با خود حمل می‌کنند.» ما مسیحیان چگونه باید مرگ را «حمل» کنیم؟

نبوت و کلام

بعد از ظهر روز سبت

مطالعه این هفته: اشعیا باب ۵۳ آیات ۱ تا ۱۲؛ دانیال باب ۷ آیات ۱۳ و ۱۴؛ دوم پطرس باب ۱ آیات ۱۶ تا ۲۰؛ متی باب ۱۷ آیات ۱ تا ۶؛ دوم تیموتائوس باب ۳ آیات ۱۵ تا ۱۷.

آیه حفظی: «پس ملاحظه میکنید که ما آنچه را که انبیا گفته اند به چشم دیده و ثابت کرده ایم که گفتار آنان حقیقت دارد. شما نیز اگر به نوشته های ایشان با دقت بیشتری توجه نمائید کار بسیار خوبی میکنید. زیرا کلام ایشان همچون نور بر همه زوایای تاریک میتابد و نکات مبهم و دشوار را برای ما روشن میسازد. با مطالعه و دقت در کلام ایشان نور در وجودتان طلوع خواهد کرد و مسیح این ستاره صبح در قلبتان خواهد درخشید.» (دوم پطرس باب ۱ آیه ۱۹).

همانطور که به مطالعه نامه های پطرس ادامه می دهیم، یک نکته باید برجسته باشد: پطرس در آنچه که می نویسد تا چه حد اطمینان دارد. همین را می توانیم در مورد پولس نیز ببینیم: اعتقاد روشن و راسخ درباره آنچه در مورد عیسی مسیح و صلیب اعلام می کنند. در آیات این هفته، از این اطمینان پطرس بیشتر خواهیم دید. و او حتی به ما می گوید که چرا تا این حد خاطر جمع است. او گفت ما «افسانه های جعلی» را (دوم پطرس باب ۱ آیه ۱۶) - از جمله آنهایی که مذاهب کفر زمانشان را در بر داشتند - باور نداریم. در عوض، پطرس به دو دلیل، هیچ تردیدی به عقیده خود نداشت.

نخست، او شاهد عینی «خداوند ما عیسی مسیح» بود (دوم پطرس باب ۱ آیه ۸). اما دوم، و شاید حتی مهم تر (زیرا ممکن است هیچ کس شاهد عینی نباشد)، «کلام موثق نبوتی» (دوم پطرس باب ۱ آیه ۱۹) می باشد. پطرس بار دیگر به کتاب مقدس باز می گردد و برای تأکید خاصی از عیسی، بخصوص بابه های نبوتی که درباره او سخن گفته است، به کتاب مقدس اشاره

می‌کند. شکی نیست که این‌ها برخی از بخش‌های مشابهی هستند که عیسی در مورد خود به آن‌ها اشاره کرد (متی باب ۲۶ آیه ۵۴، لوقا باب ۲۴ آیه ۲۷). پس اگر عیسی و پطرس کتاب مقدس را چنین جدی گرفتند، ما چگونه جرأت می‌کنیم برخلاف آن عمل کنیم؟

* درس این هفته را مطالعه کنید تا برای روز سبت ۳ ژوئن آماده شوید.

۲۸ مه

یکشنبه

عیسی در عهد قدیم

پطرس در سرتاسر رساله‌های خویش، با حسی از یقین و اطمینان می‌نویسد. او می‌داند چه می‌گوید، زیرا می‌داند درباره چه کسی سخن می‌گوید. و یک دلیل این است که او می‌داند که عیسی کسی بود که انبیاء عهد قدیم به وی اشاره کردند. این اطمینان پطرس به کلام مکتوب بود که به او در آگاهی از اینکه کلمه «جسم گردید» کمک نمود (یوحنا باب ۱ آیه ۱۴).

پطرس در آیات ۱۰ تا ۱۲ باب ۱ اول پطرس، توجه خوانندگان خود را به کتاب مقدس عبری، انبیاء قدیم و آنچه درباره عیسی تعلیم دادند، جلب می‌کند. بر طبق گفته پطرس، روح‌القدس در عهد قدیم، دو حقیقت بسیار مهم در مورد عیسی را آشکار ساخت: رنجهای مسیح و شکوه و جلالی که متعاقب آن ادامه یافت (اول پطرس باب ۱ آیه ۱۱). این دو مورد در سرتاسر کتاب مقدس عبری یافت می‌شوند.

این آیات درباره آنچه عهد قدیم درباره عیسی پیش‌گویی کرد، چه چیزی تعلیم می‌دهند؟ مزامیر باب ۲۲؛ اشعیا باب ۵۳ آیات ۱ تا ۱۲؛ زکریا باب ۱۲ آیه ۱۰، باب ۱۳ آیه ۷؛ ارمیا باب ۳۳ آیات ۱۴ و ۱۵؛ دانیال باب ۷ آیات ۱۳ و ۱۴.

پطرس در آیات ۱۰ تا ۱۲ باب ۱ اول پطرس به خوانندگانش اطمینان می‌دهد که آن‌ها جایگاه بسیار ویژه‌ای در تاریخ نجات اشغال کرده‌اند. برای ایشان چه بسا بیشتر از انبیاء کهن آشکار گردیده است. انبیاء در واقع با مردم زمان خودشان صحبت می‌کردند، اما بخش‌های بسیار مهم پیام‌هایشان تا زمان آمدن مسیح، محقق نگردید.

تنها بخشی از آنچه انبیاء پیش‌گویی کرده بودند در عصر زندگی مخاطبین پطرس واقع گردید. این خوانندگان توانستند «با کمک روح‌القدس که از عالم بالا فرستاده شده‌اند» از حقایقی آگاه شدند که حتی فرشتگان دوست داشتند از آن با خبر شوند (اول پطرس باب ۱ آیه ۱۲). این مردم که انجیل به ایشان موعظه شده بود، نسبت به انبیاء قدیم، واقعیت

و طبیعت عذاب‌ها و فروتنی‌های نجات دهنده را با جزئیات بیشتری می‌دانستند. مطمئناً آن‌ها منتظر «جلالی که پس از آن خواهند یافت» خواهند ماند (اول پطرس باب ۱ آیه ۱۱). با تحقق یافتن اولین بخش از آن نبوت‌ها، می‌توانیم مطمئن باشیم که بخش آخر نیز واقع خواهد گردید.

چه وعده‌هایی از کتاب مقدس را دیده‌اید که در زندگیتان تحقق یافته‌اند؟ هنوز منتظر کدامیک هستید، چه مفهومی برایتان دارند و چگونه می‌توانید بیاموزید تا در هر شرایطی، به آن‌ها تکیه کنید؟

۲۹ مه

دوشنبه

شاهدان عینی حضرت اعلی

آیات ۱۶ تا ۱۸ باب ۱ دوم پطرس را بخوانید. پطرس می‌گوید که چه شواهد دیگری برای ایمانش به عیسی دارد؟

پطرس در کنار کلام نبوت، شاهد عینی بسیاری از چیزهایی بود که موعظه می‌کرد. او گفت که مسیحیت بر پایه «افسانه‌های جعلی» (دوم پطرس باب ۱ آیه ۱۶) بنا نشده است، بلکه بر اساس رویدادهای واقعی که در تاریخ اتفاق افتادند، بوجود آمد - رویدادهایی که او خود شاهد آن بود.

در انجیل، پطرس در بسیاری از وقایع تاثیرگذار زندگی و رسالت عیسی حضور داشت. او آمده بود تا موعظه کند، تا تعلیم داده و معجزات نشان دهد. پطرس از اولین معجزه ماهی (لوقا باب ۵ آیات ۴ تا ۶) تا دیدن عیسی در جلیل پس از قیام او از مرگ (یوحنا باب ۲۱ آیه ۱۵)، شاهدی عینی بر بیش از آنچه بود که اتفاق افتاد بود.

در آیات ۱۷ و ۱۸ باب ۱ دوم پطرس، او بویژه بر چه رویدادی در مورد آنچه شخصاً دیده بود، تمرکز نمود؟ اهمیت بخصوص آن واقعه چه بود؟

پطرس واقعه ای خاص را برجسته میکند که شاهد عینی آن بود: تبدیل هیئت عیسی. عیسی، پطرس، یعقوب و یوحنا را با خود بر بالای کوهی برده بود تا دعا کنند (لوقا باب ۹ آیه ۲۸). عیسی در حالی که با ایشان بود، در مقابل چشمانشان مُتَبَدَّل شد. چهره‌اش

چون خورشید درخشنده و جامه‌اش چون نور سفید گردید (متی باب ۱۷ آیه ۲، لوقا باب ۹ آیه ۲۹). موسی و الیاس به او پیوسته بودند و صدایی از آسمان گفت، «این است پسر حبيب من که از وی خشنودم» (متی باب ۱۷ آیه ۵).

پطرس در مدت زمانی که با عیسی بود، چیزهای بسیاری دیده بود؛ با این وجود، این واقعه از همه برجسته‌تر بود. این آشکار می‌کند که عیسی پسر خداست، زمانش بر روی زمین بر اساس نقشه خدا سپری شد و رابطه خیلی خاصی با پدر داشت. حتی با وجود تمام چیزهایی که پطرس دیده بود و یا قرار بود در آینده ببیند، این واقعه - که شامل «این صدای آسمانی» می‌شد (دوم پطرس باب ۱ آیه ۱۸) - چیزی بود که او در این نامه بر آن تمرکز داشت.

به واقعه یا وقایعی که در زندگی روحانی و ایمان‌تان تأثیر عمیق و پایداری گذاشته‌اند، ببینید. آن واقعه چه بود و چگونه بر شما تأثیر گذاشت و امروزه همچنان برایتان چه مفهومی دارد؟ فکر می‌کنید به چه دلیل چنین تأثیری بر شما داشت؟ پاسخ‌هایتان را در روز سبت در کلاس مطرح کنید.

۳۰ مه

سه شنبه

ستاره صبح در دل‌های ما

«این همه، کلام انبیا را برای ما بیشتر تصدیق و تأیید می‌کند پس شما باید با دقت بیشتر به آن توجه نمایید، زیرا کلام انبیاء مانند چراغی است که در جایی تاریک می‌درخشد تا سپیده بدمد و ستاره صبح طلوع کرده دل‌های شما را روشن گرداند» (دوم پطرس باب ۱ آیه ۱۹). این آیه را بدقت بخوانید. پطرس چه چیزی می‌گوید که حتی امروزه برای ما بسیار مهم است؟

در اینجا، همانطور که در بسیاری از بخش‌های کتاب مقدس می‌توانیم ببینیم (پیدایش باب ۱ آیه ۴، یوحنا باب ۱ آیه ۵، اشعیا باب ۵ آیه ۲۰، افسسیان باب ۵ آیه ۸)، میان نور و تاریکی جدایی ایجاد شده است. کلام خدا برای پطرس مانند نوری در «تاریکی» می‌درخشید (برخی واژه تاریکی را به عنوان «ناپاکی» و «کثیفی» نیز ترجمه می‌کنند). به این دلیل است که او کاملاً به وضوح می‌گوید که لازم است به آن نور «توجه» کنیم و آن را تا «دمیدن سپیده صبح در دل‌های (خود)» دنبال کنیم. ما موجودات سقوط کرده‌ای هستیم که در جهانی سقوط کرده و تاریک زندگی می‌کنیم. ما به قدرت ماوراء طبیعی

خدا نیاز داریم تا ما را به بیرون از این تاریکی و به سوی نور هدایت کند و آن نور عیسی است.

پطرس توجه خوانندگانش را به یک هدف جلب می‌کند. برخی بر این باورند که اصطلاح «تا دمیدن سپیده صبح» به آمدن دوباره عیسی اشاره دارد. اگر چه این بدون شک امید نهایی ماست، ایده طلوع «ستاره صبح» در دل‌هایتان بدهی‌تر و شخصی‌تر به نظر می‌رسد. «ستاره صبح» به عیسی اشاره دارد (مکاشفه یوحنا باب ۲ آیه ۲۸، باب ۲۲ آیه ۱۶). طلوع او در دل‌هایشان به نظر می‌رسد مربوط به شناخت عیسی، اطمینان کامل به او و تجربه واقعیت مسیح زنده در زندگی فردی ایشان، باشد. عیسی نباید تنها حقیقت عقیدتی باشد؛ او باید مرکزیت وجود ما و منبع امید و ایمان ما باشد. بنابراین، پطرس ارتباطی واضح میان مطالعه کلام خدا و داشتن رابطه‌ای نجات بخش با عیسی یعنی «ستاره صبح»، بوجود می‌آورد.

و بطور حتم، ما با درخشش نور در دروتمان، آن را به دیگران انتقال خواهیم داد. «کل زمین باید با جلال حقیقت خدا، منور گردد. نور می‌بایست به همه سرزمین‌ها و همه مردم بتابد. و از طریق کسانی که نور را دریافت کرده‌اند نور به تابیدن ادامه می‌یابد. ستاره روز بر ما طلوع کرده است و ما باید نورهای آن را در مسیر کسانی که در تاریکی قرار دارند، بازتاب بدهیم.» – الن جی. وایت،

Ellen G. White, Christian Experience and Teachings of Ellen G. White, p. 22

مطالعه شخصی شما از کتاب مقدس، چگونه به شما در شناخت بهتر عیسی کمک می‌کند؟

۳۱ مه

چهارشنبه

کلام مطمئن‌تر نبوت

آیات ۱۹ تا ۲۱ باب ۱ دوم پطرس را بخوانید. پطرس به چه نبوت‌هایی اشاره می‌کند؟ منظور از اینکه هیچیک از پیشگوئیهای کتاب آسمانی از فکر خود انبیا تراوش نکرده، چیست؟

پطرس با خاطر نشان کردن اینکه مسیحیت بر پایه افسانه‌های جعلی نمی‌باشد (دوم پطرس باب ۱ آیه ۱۶)، دو شاهد ارائه می‌دهد: نخست، شاهدان عینی (دوم پطرس باب ۱ آیات ۱۶ تا ۱۸)؛ دوم، نبوت‌های کلام (دوم پطرس باب ۱ آیات ۱۹ تا ۲۱)، استدلالی که پیش‌تر بکار برد (اول پطرس باب ۱ آیات ۱۰ تا ۱۲).

پطرس همچنین بیان می‌کند که «هیچ نبوت کتاب از تفسیر خود نبی نیست» (دوم پطرس باب ۱ آیه ۲۰). پطرس با گفتن این مطلب، مطالعه فردی کتاب مقدس را برای ما منع نمی‌کند. این گفتار از اندیشه کسی که در آیه ۱۳ باب ۱ اول پطرس گفت «کمر دل‌های خود را ببندید»، بسیار بدور خواهد بود. همچنین کسی که به انبیاء قدیم فرمان داد که با سخت کوشی به دنبال معنی نبوت‌های الهام شده باشند، نمی‌تواند چنین چیزی گفته باشد (پطرس اول باب ۱ آیه ۱۰).

پس منظور پطرس چه بود؟ کلیساهای عهد جدید با یکدیگر مطالعه و رشد نمودند. مسیحیان اعضای جسمی بزرگتر بودند (اول قرن‌تین باب ۱۲ آیات ۱۲ تا ۱۴). و در اینجا پطرس هر گونه مطالعه و تفسیری را مذموم میدارد که بواسطه آن دیدگاه بر جامعه ایمانداران خدشه وارد گردد. ما در تعامل با دیگران می‌توانیم به عنوان یک جامعه رشد کنیم. روح با جامعه و افراد آن همکاری می‌کند. بینش‌ها به اشتراک گذاشته شده، خالص و عمیق‌تر می‌شوند. اما کسی که به تنهایی عمل می‌کند و از دریافت نظرات دیگران امتناع می‌ورزد، به احتمال زیاد بویژه برداشت‌های نادرستی از نبوت خواهد داشت.

آیه بعدی، دلیل خوبی ارائه می‌دهد که چرا پطرس چنین دیدگاهی داشت. او برای مسیحیانی می‌نویسد که انبیاء و معلمین جعلی و کذاب در میان آنان وجود دارد (دوم پطرس باب ۲ آیه ۱). پطرس به آنان اصرار می‌ورزد تا در کل، تفسیر کلام را به رهبریت کلیسا بسپارند. چه بسیارند مردمی که به دلیل بی‌اعتنایی به اندرز جامعه ایمانداران هدایت شده توسط روح‌القدس، به بیراهه تعصب‌گرایی و خطا کشیده شده‌اند؟ این موضوع در آن زمان یک خطر محسوب می‌شد و امروزه نیز چنین است.

چرا بسیار اهمیت دارد که نسبت به اندرز و نصیحت کلیسا به طور گسترده حرف شنوی و اقبال نظر داشته باشیم؟ در عین حال، تا چه میزان می‌توانیم خود را تسلیم نظر دیگران کنیم و چه محدودیتهایی وجود دارند؟

۱ ژوئن

پنجشنبه

کلام خدا در زندگی ما

همانگونه که دیده‌ایم، پطرس تأکید بسیار زیادی بر کلام مقدس داشت. آیات ۱۹ تا ۲۱ باب ۱ دوم پطرس، تصدیق قدرتمندی از اهمیت کتاب مقدس در تجربه مسیحی ما و الهام الهی آن می‌باشند. منظور او در آیه ۲۱ باب ۱ دوم پطرس کاملاً واضح است. کتاب مقدس مانند دیگر کتاب‌ها، محصول اراده و تدبیر بشر نیست. کتابی است که از طریق قدرت کار روح‌القدس در «مردان مقدس خدا» بوجود آمد.

آیات ۱۵ تا ۱۷ باب ۳ دوم تیموتائوس را بخوانید. این آیات چگونه به ما در درک نقش کتاب مقدس در زندگی‌مان، کمک می‌کنند؟ آن‌ها چگونه بر حقیقت آیات ۱۹ تا ۲۱ باب ۱ دوم پطرس تأکید می‌کنند؟

پولس پس از هشدار دادن به تیموتائوس درباره خطراتی که او و کلیسا با آن روبرو بودند، شرح مختصری را از اهمیت کتاب مقدس ارائه می‌دهد. «تمام کتاب مقدس از الهام خداست و برای تعلیم حقیقت، سرزنش خطا، اصلاح معایب و پرورش ما در نیکی مطلق مفید است» (دوم تیموتائوس باب ۳ آیه ۱۶).

بیابید به این سه نکته نگاهی بیاندازیم.

اصول تعلیمی: اصول تعالیم، آموزه‌هایی از کلیسا هستند. آن‌ها اعتقادات اجتماع در خصوص موضوعات مختلف کتاب مقدس را اظهار می‌دارند که در کلام خدا مهم تلقی می‌شوند. در حالت مطلوب، هر اصل تعلیمی باید مسیح محور باشد و هر کدام باید به ما چیزی تعلیم بدهد که به ما در آگاهی از نحوه زندگی مطابق با «اراده کامل خدا» کمک کند (رومیان باب ۱۲ آیه ۲).

هدایت و ارشاد: پولس به تیموتائوس می‌گوید که کلام برای «سرزنش خطا، اصلاح معایب و پرورش ما در نیکی» مفید می‌باشد (دوم تیموتائوس باب ۳ آیه ۱۶). پطرس همچنین به نکته یکسانی اشاره می‌کند و در جایی می‌گوید که نبوت در کلام مانند چراغی است که مکان تاریک را روشن می‌سازد (دوم پطرس باب ۱ آیه ۱۹). به عبارت دیگر، کلام در باره نحوه و سلوک زندگی کردن و در خصوص درست و غلط بودن مسیر، رهنمود ارائه می‌دهد. کلام که توسط روح القدس الهام شده است، هیچ چیزی بجز اراده آشکار خدا نیست.

«حکمت آموختن برای نجات»: پولس وقتی می‌گوید که کلام «برای رستگاری شما حکمت می‌آموزد» (دوم تیموتائوس باب ۳ آیه ۱۵)، به این نکته اشاره می‌کند که کلام توجه ما را به عیسی جلب می‌کند. رستگاری بر بنیان اعتقادی بنا گردیده است که عیسی برای گناهان ما مرد.

اصول تعلیماتی و اعتقادی، هدایت معنوی و اخلاقی، علم و معرفت رستگاری: جای تعجب نیست که کلام خدا مانند «چراغی است درخشان در مکان تاریک تا روز بشکافد و ستاره صبح در دل‌های شما طلوع کند» (دوم پطرس باب ۱ آیه ۱۹).

۲ ژوئن

جمعه

تفکری فراتر: «این نخستین و والاترین وظیفه هر ذی وجودی است که از شعور و منطق برخوردار است تا آنچه را که حقیقت است از کلام فرا گیرد و آنگاه در نور حقیقت گام

بردارد و دیگران را به پیروی از الگوی خود ترغیب نماید. ما باید هر روز کتاب مقدس را با جد و جهد مطالعه نموده، هر اندیشه و نظری را بسنجیم و هر کلام را با کلام دیگر مقایسه کنیم. به مدد الهی می‌بایست افکار و عقاید خود را شکل دهیم چرا که در برابر خدا جوابگو هستیم. حقایقی که با وضوح بسیار در کتاب مقدس آشکار شده‌اند، بواسطه فضایی که وانمود کرده اند دارای حکمت عظیم هستند، علیرغم زبانی ساده و آشکار که بکار برده شده؛ با شک و ابهام تحریف گردیده و به غلط اینگونه تعلیم میدهند که کلام از معنایی روحانی و اسرارآمیز و عرفانی برخوردار است. این افراد معلمان دروغین هستند. عیسی به چنین گروهی به صراحت گفت: 'کتب و قوت خدا را نمی‌دانید' (مرقس باب ۱۲ آیه ۲۴). زبان کتاب مقدس باید بر اساس معنای آشکار آن توضیح داده شود، مگر آنکه در آن نماد یا تصویری بکار رفته باشد. مسیح این وعده را داده است: 'اگر کسی بخواهد اراده او را به عمل آورد، درباره تعلیم خواهد دانست' (یوحنا باب ۷ آیه ۱۷). اگر انسان‌ها کتاب مقدس را همانطور که هست تفسیر می‌کردند و اگر معلمان دروغین وجود نداشتند که ذهن افراد را گمراه کنند و به اشتباه بکشانند، کاری انجام می‌شد که فرشتگان را خشنود می‌کرد و هزاران هزار نفر را که اکنون در اشتباه سرگردان هستند، به گله مسیح هدایت میکرد.» - الن جی. وایت، جدال عظیم صفحات ۵۹۸ و ۵۹۹.

Ellen G. White, The Great Controversy, pp. 598, 599

سوالاتی برای بحث

۱. اصول مهم دیگری که برای جستجو منظور درک شفاف کلام دخیل هستند کدامند؟
۲. مارتین لوتر (Martin Luther) نوشت که، «کتاب مقدس خود نور خویشتن است.» منظور او با این بیان این بود که یک وحدت اساسی در کتاب مقدس وجود دارد و اینکه یک بخش می‌تواند برای کمک به درک بخش‌های دیگر مورد استفاده قرار بگیرد. برخی از نمونه‌های این اصل که می‌توانید بیابید، کدامند؟
۳. پاسختان به پرسش روز دوشنبه درباره واقعه یا وقایعی که به شدت بر تجربه مسیحی شما تأثیرگذار بودند، را در کلاس مرور کنید. این وقایع چه نقطه مشترکی دارند؟ از تجربیات یکدیگر چه چیزی می‌توانید بیاموزید؟
۴. اگر کسی از شما پرسد که مطالعه کتاب مقدس چگونه می‌تواند در گام برداشتن در مسیر خدا کمک کند و رابطه ما را با خدا عمقی‌تر کند، چه پاسخی خواهید داد؟ شما از تجربه خود برای شناخت خداوند عیسی از طریق مطالعه کلام مکتوب او، چه اصولی را آموخته‌اید؟

معلمان دروغین

بعد از ظهر روز سبت

مطالعه این هفته: دوم پطرس باب ۲ آیات ۱ تا ۲۲؛ یوحنا باب ۸ آیات ۳۴ تا ۳۶؛ متی باب ۱۲ آیات ۴۳ تا ۴۵؛ یهوذا آیات ۴ تا ۱۹؛ پیدایش باب ۱۸ آیات ۱۶ تا ۳۳.

آیه حفظی: «به آنان وعده آزادی می‌دهند در حالی که خودشان بردگان فساد هستند، زیرا آدمی برده هر چیزی است که او را مغلوب خود ساخته است» (دوم پطرس باب ۲ آیه ۱۹).

پطرس در اولین رساله خود، با دغدغه و بار سنگینی از احساس مسئولیت با مخاطبین خود در خصوص مخاطرات درد و جفا، همدردی مینمود. اگر چه دقیقاً نمی‌دانیم چه نوع جفا و آزاری در مد نظر او بود، لیکن می‌دانیم که کلیسا با هجوم و مشقات دهشتناکی مواجه بود زیرا امپراتور بت پرست روم به دنبال فرو نشانیدن گسترش جنبشی مردمی به نام «مسیحیان» بود.

اما شیطان حمله‌ای دوجانبه را آغاز نمود. مطمئناً جفا از بیرون - یعنی بی‌رحمی و خشونت - ابزار قدرتمندی بود. اما کلیسا با تهدید دیگری روبرو شد، تهدید شاید حتی خطرناک‌تر از جفای بیرونی بود. و آن تهدید از داخل بود. درست همانطور که قوم یهود در گذشته با انبیاء کذاب در کشمکش بودند، پیروان عیسی در زمان پطرس نیز با معلمان دروغین در مجادله بودند که «مخفیانه تعالیم غلط و مخرب» (دوم پطرس باب ۲ آیه ۱) به کلیسا می‌آوردند. و حتی بدتر از آن، پطرس هشدار داد که افراد زیادی از این «شیوه‌های مخرب» (دوم پطرس باب ۲ آیه ۲) پیروی خواهند کرد.

برخی از این تعالیم که پطرس نسبت به آن‌ها هشدار می‌داد، چه بودند؟ پطرس در برابر آن‌ها چگونه واکنش نشان داد و ما نیز که با تهدیدهایی از داخل مواجه هستیم، امروزه چه درس‌هایی از هشدارهای او میتوانیم بگیریم؟

* درس این هفته را مطالعه کنید تا برای روز سبت در ۱۰ ژوئن آماده شوید.

انبیاء و معلمان کاذب

گاهی اوقات ساده است تصور کنیم که کلیسای اولیه در کمال مطلوب بوده است، یعنی اینکه فکر کنیم که اولین معتقدین به عیسی زمانی عالی را در صلح و آرامش و هماهنگی در میان یکدیگر میگذرانده اند.

این یک اشتباه خواهد بود. حتی در ایام عیسی، کلیسا با مشکلات دست و پنجه نرم میکرد که گاهاً ناشی از کشمکش های داخلی بود (به یهودا فکر کنید). همانطور که رسولان عهد جدید نشان می دهند، بسیاری از مشکلات از معلمان دروغین ناشی میگردید که در میان آنان رخنه کرده بودند. کلیسای اولیه نه تنها با آزار و جفا از خارج بلکه با مشکلات داخلی نیز در تقلا بود. پطرس در این نامه به بعضی از آن چالش های داخلی اشاره می کند. آن ها چه هستند؟ «اما قوم اسرائیل علاوه بر انبیای راستین، انبیای دروغین هم داشتند و شما هم در میان خود معلمین دروغین خواهید داشت. آنها مخفیانه تعالیم غلط و زیان بخش به میان شما خواهند آورد و همان مولایی را که آنها را خرید انکار خواهند نمود و بلای ناگهانی بر سر خود خواهند آورد. عده زیادی، آنها و راه های بد آنها را دنبال خواهند کرد و به خاطر ایشان راه حقیقت مورد اهانت قرار خواهد گرفت. از روی طمع و با داستان های جعلی خود، شما را استثمار خواهند کرد اما، کیفری که از مدتها پیش برای آنان مقرر شده بود در انتظار آنها و هلاکت در کمین آنان است» (دوم پطرس باب ۲ آیات ۱ تا ۳). این آیه موید این حقیقت است که بعید میرسد که کلیسا زمانی را با آرامش و صلح و هماهنگی درونی در میان برادران و خواهران بسر برده باشد. آیا اینطور نیست؟

دوم پطرس باب ۲ آیات ۱ تا ۳ و ۱۰ تا ۲۲ را بخوانید. پطرس در اینجا درباره چه چیزی هشدار می دهد؟ بعضی از چیزهای دروغینی که در کلیساها ترویج داده می شد، چه بودند؟

آیه ۱ باب ۲ دوم پطرس به احتمال زیاد آشکار می کند که چرا خداوند به پطرس الهام نمود تا این نامه را بنویسد. او به ایشان هشدار می داد که دقیقاً همانگونه که در گذشته انبیاء دروغین وجود داشته اند، معلمان دروغین در آینده خواهند آمد. پطرس یک سلسله اتهاماتی را بر علیه این معلمان ارائه می کند، که از «بدعت های مهلک» (دوم پطرس باب ۲ آیه ۱) تا هدایت نا آگاهان بسوی اسارت (دوم پطرس باب ۲ آیه ۱۹) و نیز انبوهی از سایر خطایا. ما می توانیم از آنچه او نوشته است ببینیم که این ها در حقیقت تعالیم

بسیار خطرناکی بودند که دلیل واکنش شدید او نسبت به آن‌هاست. پطرس نگران بی تفاوتی و دمدمی بودن افراد در قبال اصول عقیدتی و تعلیماتی بود.

توجه کنید که پطرس با چه شدتی در برابر این تعالیم دروغین واکنش نشان می‌دهد. این مطلب در مورد اهمیت این حقیقت چه چیزی به ما می‌گوید؟ چگونه می‌توانیم در برابر رخنه تعالیم دروغین به کلیسا مصون بمانیم؟

۵ ژوئن

دوشنبه

آزادی در مسیح؟

«ایشان به گناهان و اعمال ناپاک خود میبایند و آنان را که تازه از چنین زندگی گناه آلودی نجات یافته اند با استفاده از فریب شهوت باز بدام گناه میکشانند» (دوم پطرس باب ۲ آیه ۱۸). پطرس در این آیه درباره چه چیزی هشدار می‌دهد؟ او چه چیزی در آیه ۱۹ باب ۲ دوم پطرس می‌گوید که به شرح این نگرانی‌اش کمک می‌کند؟ اهمیت واژه «آزادی» در آیه ۱۹ چیست؟

پطرس به شدیدترین لحن ممکن، به مخاطبین خود در برابر خطرات معلمان دروغین هشدار می‌دهد. او در آیات ۱۸ تا ۲۱ باب ۲ دوم پطرس هشدار داد که این معلمان دروغین، در حالی که وعده حریت و آزادی می‌دهند، در واقع مردم را به سوی اسارت سوق می‌دهند. این معلمان دروغین انجیل را بطور کامل از پیام آن به انحراف میکشانند. آزادی در مسیح باید به معنی آزادی از بردگی گناه باشد (رومیان باب ۶ آیات ۴ تا ۶). هر مفهومی از آزادی در مسیح که فردی را در اسارت گناه نگه دارد، نوعی خطاست که پطرس درباره‌اش هشدار می‌دهد. اگرچه پژوهشگران درباره ارتداد دقیقی که او در اینجا با آن روبرو بود به بحث پرداخته اند، اما این موضوع بطور واضح به مسئله جامع گناه و کسی که برده آن است پیوند خورده است.

آیات ۳۴ تا ۳۶ باب ۸ یوحنا را بخوانید. سخنان مسیح در اینجا چگونه به ما در درک آنچه پطرس می‌گوید، کمک می‌کنند؟

گذشته از هر آنچه که این معلمان دروغین ارائه می‌کردند، آن‌ها قربانیان خود یعنی مردمی که اخیراً عیسی را یافته بودند، به شیوه گناه آلود زندگی گذشته هدایت می‌کردند. تصور نوعی کم ارزش از فیض انجیل که نیاز برای پاکی و تقدس را کم اهمیت جلوه دهد آسان است، چیزی که باعث شد آن‌ها بار دیگر گرفتار همان «فساد» (دوم پطرس باب ۲ آیه ۱۹) در جهان بشوند که تازه از آن گریخته بودند. جای تعجب نیست که پطرس با جدیت و شدت علیه این تعالیم سخن گفت و درباره نتیجه پیروی از آن‌ها هشدار داد.

چه درکی از آزادی در مسیح دارید؟ مسیح شما را از قید چه چیزی آزاد کرده است؟

۶ ژوئن

سه شنبه

سگی که به استفراغ خود باز می‌گردد

دوم پطرس باب ۲ آیات ۱۷ تا ۲۲ و متی باب ۱۲ آیات ۴۳ تا ۴۵ را بخوانید. افرادی که تغییر کیش داده و به مسیح گرویده اند چنانچه به شیوه زندگی سابق خود بازگردند با چه خطراتی مواجه میشوند؟

پطرس بویژه نگران سرنوشت کسانی بود که بواسطه معلمان دروغین فریب خورده بودند تا به گناهان گذشته خود بلغزند (دوم پطرس باب ۲ آیه ۱۸). معلمان دروغین وعده آزادی می‌دهند، اما همانطور که پطرس مشخص می‌کند، آن نوع آزادی که آن‌ها وعده می‌دهند اساساً با نوع آزادی که عیسی به پیروان خود وعده داد، متفاوت است. به هشدار قدرتمندی که پطرس داد، توجه کنید. بهتر می‌بود اگر هرگز «راه نیکی مطلق را نمی‌شناختند» (دوم پطرس باب ۲ آیه ۲۱) تا اینکه آن را بشناسند و سپس به روش‌های سابقشان بازگردند.

البته، این بدین معنی نیست که آن‌ها هیچ امیدی نمی‌توانند داشته باشند. همه ما داستان کسانی را شنیده ایم که از خداوند رو برگردانده و سپس بسوی خداوند بازگشته‌اند. و ما می‌دانیم که خداوند از بازگشت ایشان بسیار خوشحال می‌شود و با خشنودی آن‌ها را مجدداً می‌پذیرد (لوقا باب ۱۵ آیات ۱۱ تا ۳۲ را ببینید). بدین معنی که نه تنها رویگردانی کاری بس خطرناک است، بلکه خوشایند هم نیست. استفاده از عبارت (سگی که به قی خود بازمی‌گردد)، زشتی و ناپسندی موضوع را توصیف می‌کند، اما پطرس منظور خود را با این عبارت به تصویر میکشد.

شاید بازتاب سخنان عیسی در آیه ۲۰ باب ۲ دوم پطرس از روی عمد باشد (متی

باب ۱۲ آیه ۴۵ و لوقا باب ۱۱ آیه ۲۶ را ببینید). عیسی تمثیل مردی را تعریف می‌کند که از روحی پلید رهایی یافته است. روح بدون مکانی برای خود سرگردان است و سپس برمی‌گردد تا «خانه‌ای را که ترک کرده» ببیند (متی باب ۱۲ آیه ۴۴). او می‌رسد و آن را خالی و مرتب می‌یابد. او سپس به آن خانه باز می‌گردد، اما با خود چند روح خبیث تر از خود را نیز به همراه می‌آورد. همانطور که عیسی می‌فرماید، «عاقبت آن شخص از اولش بدتر می‌شود» (متی باب ۱۲ آیه ۴۵). خطری که عیسی به تصویر می‌کشد و پطرس توصیف می‌کند، واقعی است. ایماندار نوپا لازم است مطمئن باشد که روح القدس جایگزین چیزهایی که قبلاً بر زندگی‌اش تسلط داشتند، بشود. اگر حضور در کلیسا و به اشتراک گذاشتن ایمان جدید جایگزین فعالیت‌های دنیوی پیشین نشوند، بازگشت به شیوه‌های گذشته آسان خواهد بود.

ما به عنوان خانواده کلیسایی، به چه روش‌هایی می‌توانیم اعضایمان، بخصوص اعضای جدید را بهتر پرورش و آموزش بدهیم؟

۷ ژوئن

چهارشنبه

پطرس و یهودا

بسیاری از مردم ملاحظه نموده‌اند که آیات ۴ تا ۱۹ یهودا تا حد زیادی پیام دوم پطرس باب ۲ آیه ۱ تا باب ۳ آیه ۷ را تکرار می‌کنند. هر زمان که کتاب مقدس پیامی را تکرار می‌کند، ما باید آگاه باشیم که خدا می‌خواهد چیز مهمی را بازگو کند. در این آیات مشابه، پطرس و یهودا به میزان زیادی ما را از حقیقتی مهم آگاه می‌کنند: خدا سرنوشت شریان را تحت اختیار خود دارد. پطرس و یهودا هر دو، هیچ شکی برای ما باقی نمی‌گذارند که خدا از نزدیک شیطان را تحت نظر دارد. خواه بشر ناصالح باشد یا فرشته سقوط کرده، خدا توجه ویژه‌ای به بدی‌های ایشان دارد و مجازات آن‌ها را در روز داوری برنامه‌ریزی کرده است (دوم پطرس باب ۲ آیات ۹ و ۱۷، یهودا آیه ۶).

دوم پطرس باب ۲ آیه ۱ تا باب ۳ آیه ۷ و یهودا آیات ۴ تا ۱۹ را بخوانید. پطرس و یهودا برای تأکید بر این حقیقت که خدا در برخورد با گناه جدی است به چه نمونه‌هایی از انتقام‌های پیشین خدا اشاره می‌کنند؟

پطرس و یهودا به سه نمونه از انتقام‌های خدا در گذشته استناد می‌کنند. آن‌ها از نابودی جهان پیش از طوفان نوح توسط طوفان، تبدیل به خاکستر نمودن سدوم و عموره

و به زنجیر کشیدن فرشته‌ها برای نابودی نام میبرند (دوم پطرس باب ۲ آیات ۴ تا ۶، باب ۳ آیه ۷ و یهودا آیات ۶ و ۷). تمام این رشته وقایع با صحنه پایانی در ارتباط است. اگرچه کتاب مقدس درباره مسئله مربوط به رحمت و فیض خدا بسیار سخن می‌گوید، لیکن عدالت خدا نیز نقش بسیار مهمی در نابودی نهایی گناه دارد.

گناهانی که باعث بوجود آمدن چنین مجازات‌های شدیدی شدند، چه بودند؟ آن‌ها شامل بدعت ارتداد مهلک، خوار شمردن اقتدار خدا، سر تسلیم فرود آوردن بر شریر، انحراف فیض خدا بعنوان مجوزی برای فساد و شناعة، انکار عیسی مسیح به عنوان حاکم و سرور، آلوده و ملوث کردن جسم خویش، حرفهای پوچ و خودستایانه و ایراد تهمت (دوم پطرس باب ۲ آیات ۱، ۱۰ و ۱۹، یهودا آیه ۴، یهودا آیه ۸، دوم پطرس باب ۲ آیه ۱۸، یهودا آیه ۱۰).

جالب توجه است که این توصیفات شامل اعمال خشونت آمیز و سایر جنایات شرورانه که اغلب ما را به خشم می‌آورند، نشده است. در عوض، آن‌ها بیشتر گناهانی زیرکانه را توصیف می‌کنند که در یک چیز اشتراک دارند. آن‌ها گناهانی هستند که اغلب در داخل خود اجتماع کلیسا با بی‌مبالاتی توجیه شده‌اند. این واقعیت به ما گوشزد می‌کند که به توبه خالصانه و اصلاحات در کلیسا نیازمندیم.

دوم پطرس باب ۲ آیه ۱۲ و یهودا آیه ۱۰ را بخوانید. پطرس و یهودا در اینجا کسانی را که خود را بنابودی میکشانند به افرادی تشبیه می‌کند که به «نهمی» تنزل یافته‌اند (دوم پطرس باب ۲ آیه ۱۲) یا حیواناتی فاقد «شعور و منطق» هستند که بر اساس غریزه خود عمل میکنند (یهودا آیه ۱۰). این توصیف چه تفاوتی با خلقت بشر در ابتدا دارد و شما چگونه می‌توانید از چنین اتفاقی در زندگی خود جلوگیری کنید؟

۸ ژوئن

پنجشنبه

درس‌های بیشتری از عهد قدیم

آیات ۶ تا ۱۶ باب ۲ دوم پطرس را بخوانید. پطرس برای هشدار دادن در مورد آنچه از شرارت ناشی خواهد شد، چه مثال‌های دیگری بکار می‌برد؟

اولین اشاره مهم به سدوم در کتاب مقدس در آیات ۱۲ و ۱۳ باب ۱۳ پیدایش یافت می‌شود. لوط و ابراهیم تصمیم گرفتند که به دلایل اختلاف «مالی» از یکدیگر جدا بشوند.

لوط دره اردن را انتخاب کرد و «در نزدیکی سدوم خیمه زد» (پیدایش باب ۱۳ آیه ۱۲). کتاب مقدس سپس توضیح می‌دهد، «لکن مردمان سدوم بسیار شریر و به خداوند خطاکار بودند» (پیدایش باب ۱۳ آیه ۱۳). بعدها، زمانی که خدا به ابراهیم هشدار داد که قصد نابودی سدوم را دارد، ابراهیم در مورد توافقی مذاکره نمود که اگر ۱۰ فرد عادل در آنجا پیدا بشود، خدا آن شهر را نابود نکند (پیدایش باب ۱۸ آیات ۱۶ تا ۳۳). عدم احتمال یافتن ۱۰ انسان عادل در سدوم با اتفاقی که برای پیام آورانی که برای دیدن لوط فرستاده شده بودند، به حد زیادی نشان داده شده بود. شهر بر حسب اقتضا نابود گردید و تنها لوط و دو دخترش از مهلکه گریخته و زنده ماندند (پیدایش باب ۱۹ آیات ۱۲ تا ۲۵).

پطرس دو درس از این روایت استنتاج می‌کند. نخست، هر دو شهر الگوئی از مجازات به سبب ارتداد و خداشناسی را ارائه می‌دهند (دوم پطرس باب ۲ آیه ۶). دوم، نشان می‌دهد که خداوند می‌داند چگونه افراد عادل را از مشکلات نجات بدهد (دوم پطرس باب ۲ آیات ۷ تا ۹). آنگاه پطرس به چند مورد از خصوصیات کسانی که در سدوم و عموره نابود شدند، اشاره می‌کند: آن‌ها جسم خود را در شهوت فاسد شدنی رها می‌کنند، اقتدار خدا را خوار می‌شمردند، گستاخ و خیره سر هستند و از بی حرمتی به فرشتگان دریغ نمی‌کنند (دوم پطرس باب ۲ آیات ۱۰ و ۱۱). این ویژگی‌ها با آنگونه که پطرس در باره معلمان دروغین و پیروانشان توصیف می‌کند، مشابهت دارند.

روایت بلعام در اعداد باب ۲۲ آیه ۱ تا باب ۲۴ آیه ۲۵ یافت می‌شود. او توسط بلالاق، پادشاه موآب بکار گرفته شده بود تا بنی اسرائیل را لعنت کند. او که در ابتدا بی میل بود، در نهایت متقاعد شده که با دریافت مقدار زیادی پول، این کار را انجام بدهد (اعداد باب ۲۲ آیات ۷ تا ۲۱). او در مسیرش با یک «فرشته خداوند» روبرو شد و تنها زمانی که الاغ در میان راه از رفتن ممانعت کرد، از مرگ نجات پیدا کرد. بلعام سپس الاغ خود را زد و ولی چشمانش باز شد و متوجه اشتباه خود گردید و «فرشته خداوند» را دید که در میانه راه ایستاده است (اعداد باب ۲۲ آیات ۲۲ تا ۳۵). در انتها، بلعام برای بنی اسرائیل تقاضای برکت نمود (اعداد باب ۲۳ آیه ۴ تا باب ۲۴ آیه ۲۴). پطرس از بلعام به عنوان نمونه کسانی که بواسطه زنا و طمع تطمیع می‌شوند (دوم پطرس باب ۲ آیات ۱۴ و ۱۵) استفاده می‌کند. چنین مردمی مانند بلعام هستند. آن‌ها از مسیری که باید پیروی کنند، منحرف شده‌اند.

درباره تمام چیزهایی که در کتاب مقدس و نوشته‌های خانم الن جی. وایت به ما داده شده است، بیاندیشید. از این رو، چرا ما به عنوان ادونت‌یست‌های روز هفتم، نمی‌توانیم هرگز بگوییم که به ما هشدار داده نشده است؟

تفکری فراتر: ما اغلب می‌شنویم که مسیحیان درباره «آزادی در مسیح» صحبت می‌کنند. و مطمئناً این یک مفهوم معتبر می‌باشد. آزاد بودن از محکومیت احکام و داشتن اطمینان از نجات به خاطر کاری که مسیح برای ما انجام داده است و نه در نتیجه اعمال خودمان، برآستی آزاد بودن است. داستان مارتین لوتر و اسارتی که پیش از درک فیض از آن رنج می‌برد، نمونه خوبی است از مفهومی که این آزادی می‌تواند به‌مراه داشته باشد. با این وجود، همانطور که در پطرس دیدیم، حقیقت شگفت‌انگیز می‌تواند تحریف گردد. «حقیقت بزرگ وابستگی کامل ما به مسیح برای رستگاری در نزدیکی لبه پرتگاه تصورات غلط قرار دارد. آزادی در مسیح توسط هزاران نفر با بی‌قانونی اشتباه در نظر گرفته شده است؛ و از آنجایی که مسیح آمد تا ما را از محکومیت احکام شریعت رها سازد، بسیاری اظهار می‌کنند که احکام منسوخ شده‌اند و کسانی که آن‌ها را رعایت می‌کنند از فیض به دور افتاده‌اند. و از این رو، از آنجایی که حقیقت و اشتباه گاهی شبیه به نظر می‌رسند، ذهن‌هایی که توسط روح‌القدس هدایت نشده‌اند، به پذیرفتن اشتباه منتهی خواهند شد و با این کار، خود را تحت سلطه فریب شیطان قرار می‌دهند. شیطان مردم را بگونه ای فریب می‌دهد که بجای پذیرفتن حقیقت در دام اشتباه بیفتند و بدین ترتیب تلاش میکند تا از جهان پروتستان بیعت بگیرد» - الن جی. وایت، پیروزی مسیح صفحه ۳۲۴.

Ellen G. White, Christ Triumphant, p. 324

سوالاتی برای بحث

۱. در مورد آیه ۱۹ باب ۲ دوم پطرس و چیزهای دیگری که پطرس درباره نتیجه تعالیم دروغین می‌گوید، تأمل کنید. چرا ما باید مطمئن باشیم که خودمان باید حقایق حیاتی را که باور داریم بیاموزیم؟ چقدر مهم است که همه ما دقیقاً در آنچه باید ایمان داشته باشیم، توافق کنیم؟ چه زمانی فکر کردن به ایده‌هایی که متفاوت از سایر ایمانداران هستند، «خطرناک» می‌شود؟
۲. به برخی از نوشته‌های شدید‌الحن پطرس در مورد مسئله جامع مجازات و داوری توجه کنید: «هلاکت سریع را بر خود خواهند کشید» (دوم پطرس باب ۲ آیه ۱)؛ «در فساد خود هلاک خواهند شد» (دوم پطرس باب ۲ آیه ۱۲)؛ «ظالمان را تا به روز جزا در عذاب نگاه دارد» (دوم پطرس باب ۲ آیه ۹)؛ «و هلاکت ایشان خوابیده نیست» (دوم پطرس باب ۲ آیه ۳). این آیات نه تنها درباره واقعیت داوری بلکه در باره اینکه چطور خدا با شدت با گمراه کنندگان قوم وی برخورد می‌کند، چه چیزی به ما بگویند؟

۳. در باره افرادی که درباره «آزادی در مسیح» سخن می‌گویند، نه در زمینه احکام به طور کلی (اگر چه برخی چنین می‌کنند) بلکه در زمینه رعایت فرمان چهارم سبت چه فکر میکنید؟ این بحث چه کمکی میکند تا بفهمیم که «آزادی در مسیح» ممکن است تفسیر دیگری شده و موضوع تحریف شود؟

روز خداوند

بعد از ظهر روز سبت

مطالعه این هفته: دوم پطرس باب ۳ آیات ۱ و ۲؛ یوحنا باب ۲۱ آیات ۱۵ تا ۱۷؛ دوم پطرس باب ۳ آیات ۳ تا ۱۳؛ مزامیر باب ۹۰ آیه ۴؛ متی باب ۲۴ آیات ۴۳ تا ۵۱؛ دوم پطرس باب ۳ آیات ۱۴ تا ۱۸.

آیه حفظی: «پس حال که میدانید هر چه در اطرافمان هست نابود خواهد شد چقدر باید زندگی تان پاک و خدا پسندانه باشد» (دوم پطرس باب ۳ آیه ۱۱).

در اعصار گذشته، مردمی که به خدا اعتقاد نداشتند، غیر قابل اعتماد و حتی بطور بالقوه خطرناک در نظر گرفته می‌شدند. چرا؟ پاسخ به چنین پنداشتی ساده بود: اگر آن‌ها خدا را باور نداشتند، پس به روز داوری پیش رو که در آن روز باید در برابر خدا برای اعمالشان پاسخگو می‌بودند، اعتقاد نداشتند. بدون چنین انگیزه‌ای، مردم تمایل بیشتری برای انجام کارهای اشتباه خواهند داشت.

اگرچه چنین طرز فکری امروزه نسبتاً منسوخ یا (تبعیض آمیز) بنظر می‌رسد، نمی‌توان منطق و دلیل نهفته در آن را انکار نمود. مطمئناً، بسیاری از مردم برای کردار شایسته نیازی به ترس از داوری آینده ندارند. اما در عین حال، نگرش به آینده برای جوابگویی به خدا به طور حتم می‌تواند انگیزه‌ای برای رفتار درست باشد.

همانطور که دیده‌ایم، پطرس ترسی نداشت که بگوید شرارت پیشگان در برابر خدا داوری و محکوم خواهند شد، زیرا کتاب مقدس صراحتاً می‌گوید که چنین داوری بوقوع خواهد پیوست. از این لحاظ، پطرس به روشنی درباره پایان جهان، داوری، آمدن دوباره عیسی و زمانی که «زمین و هر چه در آنست خواهد سوخت» (دوم پطرس باب ۳ آیه ۱۰) صحبت می‌کند. پطرس می‌دانست که همه ما گناهکاریم و از این رو، او با چنین پیش بینی از وقایع در پیش رو می‌پرسد: «شما چطور مردمان باید باشید، در هر سیرت مقدس

و دینداری؟» (دوم پطرس باب ۳ آیه ۱۱).

* درس این هفته را مطالعه کنید تا برای روز سبت ۱۷ ژوئن آماده شوید.

۱۱ ژوئن

یکشنبه

سلسله اقتدار

پطرس به مخاطبین خود در مورد نوع تعلیمات خطرناکی هشدار داد که کلیسا با آن روبرو خواهد شد. او بر علیه کسانی هشدار داد که در عین وعده آزادی، مردم را به اسارت در گناه بر میگردانند که در تضاد با آنگونه آزادی است که مسیح به ما وعده داده است.

متأسفانه، این تنها تعلیم دروغینی نبود که کلیسا با آن روبرو می‌شد. یک مورد خطرناک دیگر نیز خواهد آمد. هرچند، برای بیان این هشدار خاص، ابتدا چیز دیگری می‌گوید.

«این رساله دوم را ای حبیبان الآن به شما می‌نویسم که به این هر دو، دل پاک شما را به طریق یادگاری بر می‌انگیزانم، تا بخاطر آرید کلماتی که انبیای مقدس، پیش گفته‌اند و حکم خداوند و نجات دهنده را که به رسولان شما داده شد» (دوم پطرس باب ۳ آیات ۱ و ۲). پطرس در اینجا درباره دلیل اینکه خوانندگانش باید به آنچه که او می‌نویسد، عمل کنند، به چه نکته‌ای اشاره می‌کند؟ یوحنا باب ۲۱ آیات ۱۵ تا ۱۷ را نیز ببینید.

در دوم پطرس باب ۳ آیات ۱ و ۲، پطرس کلامی را که قبلاً به «انبیاء مقدس» الهام شده بود، به آن‌ها یادآوری می‌کند. بنابراین، او بار دیگر توجه ایشان را به کتاب مقدس و عهد قدیم جلب می‌کند. او به ایشان یادآوری می‌کرد که آن‌ها «کلام محکم انبیاء» را دریافت داشته‌اند (دوم پطرس باب ۱ آیه ۱۹). او تصریح کرد که اعتقاد آنان باید بر پایه کلام خدا بنا شده باشد. هیچ چیز در عهد جدید این نظریه را توجیه نمی‌کند که عهد قدیم دیگر ارزش و اعتبار خود را دست داده است. در مقابل، این تاییدیه و شهادت عهد قدیم است که به اعتبار عهد جدید صحنه می‌گذارد و آن ادعایی که پطرس در باره عیسی مطرح می‌سازد.

اما بیشتر از این مطلب وجود دارد. سپس پطرس بطور واضح سلسله ای از «انبیاء مقدس» عهد قدیم را ترسیم می‌کند تا اقتدار خود را بعنوان یکی از «رسولان خداوند و سرور

نجات» نشان دهد. او یقین حاصل کرده بود که کاری که برای انجام آن فراخوانده شده برای خداوند است. جای تعجب نیست که با چنین اعتقاد و یقینی سخن می‌گفت. او از مرجع پیام خویش آگاهی داشت.

چرا باید کلام خدا و نه فرهنگ یا قضاوت یا تعقل خودمان، حرف نهایی در زندگی‌مان باشد؟ (گذشته از هر چیز، ما به چه دلیل دیگری جز کلام خدا، روز هفتم سبت را نگه می‌داریم؟)

۱۲ ژوئن

دوشنبه

استهزاء کنندگان

پطرس پس از تلاش برای اینکه خوانندگانش «سخنانی را که انبیای مقدّس در گذشته گفته‌اند و فرمانی را که خداوند و نجات دهنده ما، به وسیلهٔ رسولان خود به ما داد» (دوم پطرس باب ۳ آیه ۲) را به خاطر بیاورند، به هشدار مخصوص خویش می‌پردازد. شاید، او که می‌دانست این آموزه تا چه حد خطرناک خواهد بود و بهمین دلیل در تلاش بود تا تاکید کند که نوشته‌های او از اقتدار برخوردارند.

آیات ۳ و ۴ باب ۳ دوم پطرس را بخوانید. شک گرایان بازگشت مسیح، چه استدلالی را گسترش خواهند داد؟

میان کسانی که آزادی دروغین را ترویج می‌دهند و کسانی که نسبت به آمدن دوباره عیسی شک‌گرایی را مطرح میکنند شباهت مهمی وجود دارد. گروه اول «در شهوات نجاست در پی جسم» عمل کردند (دوم پطرس باب ۲ آیه ۱۰)؛ در حالی که آنانی که بازگشت عیسی را انکار می‌کردند، کسانی بودند که «بر وفق شهوات خود رفتار نمودند» (دوم پطرس باب ۲ آیه ۱۰).

(این تصادفی نیست که احساسات گناه‌آلود می‌توانند به تعالیم دروغین منتهی بشوند، اینطور نیست؟)

او هشدار داد که استهزاءکنندگان سؤال نیشداری را مطرح خواهند کرد که «کجاست وعده آمدن او؟» (دوم پطرس باب ۳ آیه ۴). آن‌ها با این کار، باور دیرینه مسیحیان مبنی بر بازگشت قریب الوقوع عیسی به این زمین را به چالش خواهند کشید. گذشته از هر چیز، بویژه از آنجایی که او درباره روزهای پایانی سخن می‌گوید، این استهزاءکنندگان به

آن واقعیت غیرقابل انکار که مسیحیان بسیاری مرده‌اند و شرایط درست همچون گذشته پیش خواهد رفت را مطرح میکنند.

از بُعد ظاهری، این پرسش غیر منطقی نیست. الن جی. وایت نوشت که حتی خنوخ دید که عادلان و شریران «با هم به خاک تبدیل خواهند شد و این پایان ایشان خواهد

بود» مشایخ و انبیا صفحه ۸۵. Patriarchs and Prophets, p. 85

و خنوخ با این مسئله دچار مشکل شده بود. اگر حتی خنوخ که پیش از توفان نوح میزیست با این مسئله درگیر بود پس تا چه میزان باید برای کسانی که هزاران سال پس از او و یا حتی کسانی که در «پایان زمان» زندگی می‌کنند، چالش برانگیز باشد؟

و امروزه ما ادونتیست‌های روز هفتم چطور؟ نام ما ایده ظهور دوباره مسیح را ترویج می‌دهد. و با این وجود، او هنوز نیامده است. و آری، درست همانطور که پطرس پیش‌بینی کرده بود، ما با استهزاءکنندگان روبرو هستیم.

در تجربه ایمانی خودتان، چگونه با این حقیقت که مسیح هنوز برنگشته است، کنار می‌آیید؟ پاسخ‌های خود را در روز سبت در کلاس مطرح کنید.

۱۳ ژوئن

سه شنبه

هزار سال به عنوان یک روز

پطرس در آیات ۸ تا ۱۰ باب ۳ دوم پطرس، چگونه به استدلالی که استهزاءکنندگان خواهند آورد، پاسخ می‌دهد؟ او چه چیزی می‌گوید که حتی اکنون می‌تواند به ما کمک کند تا دلیل بازنگشتن مسیح تا کنون را درک کنیم؟

پطرس به مسئله طبیعت تغییر ناپذیر جهان پاسخ می‌دهد. او به مخاطبین خود یادآوری می‌کند که جهان از زمان خلقت بدون تغییر بکار خود ادامه داده است. (توجه کنید که پطرس چگونه به کلام خدا به عنوان منبع و اقتدار باز می‌گردد.) در دوره‌ای شرارت چنان به اوج خود رسید که پس از آن خدا جهان را با طوفان نابود کرد (دوم پطرس باب ۳ آیه ۶). و در واقع، طوفان تغییر بزرگی در جهان ایجاد نمود، تغییری که امروزه همچنان با ما باقی می‌ماند. پطرس سپس می‌گوید که نابودی بعدی با آتش خواهد بود و نه آب (دوم پطرس باب ۳ آیه ۱۰).

پطرس همچنین نوشت، «یک روز نزد خدا چون هزار سال است و هزار سال چون یک روز» (دوم پطرس باب ۳ آیه ۸). پطرس در این گفته، احتمالاً آیه ۴ باب ۹۰ مزامیر را بازتاب

می‌داد: «زیرا که هزار سال در نظر تو مثل دیروز است که گذشته باشد و مثل پاسی از شب.» به عبارت دیگر، برداشت ما از زمان مانند برداشت خدا نیست؛ بنابراین، باید در مورد قضاوتی که در مورد زمان داریم، مراقب باشیم.

از دیدگاه انسانی، به نظر می‌رسد که تأخیری در بازگشت مسیح وجود دارد. اما ما تنها از دیدگاه انسانی خود به همه چیز می‌نگریم. از دید خدا، هیچ تأخیری وجود ندارد. در واقع، پطرس می‌گوید که زمان اضافی بخشیده شده است، زیرا خدا صبرش را نشان می‌دهد. او خواهان این نیست که حتی هیچ کس نابود بشود (دوم پطرس باب ۳ آی ۹). پس زمان اضافی برای بسیاری، فرصت توبه و بازگشت را فراهم نموده است.

با این وجود، پطرس هشدار می‌دهد که صبر خدا نباید به عنوان یک فرصت برای به تأخیر انداختن انتخاب عیسی باشد. روز خداوند مانند دزدی در شب، غیر منتظره فرا خواهد رسید. دزدی که در شب می‌آید، احتمالاً انتظار دارد بدون اینکه مورد توجه قرار گیرد، به طور مخفیانه خارج بشود. اما درحالی که روز خداوند مانند یک دزد خواهد آمد، اما قطعاً مورد توجه قرار خواهد گرفت. همانطور که پطرس می‌گوید، «آسمانها به صدای عظیم زایل خواهند شد و عناصر سوخته شده، از هم خواهد پاشید» (دوم پطرس باب ۳ آیه ۱۰). بنابراین، پیام پطرس مانند پیام پولس می‌باشد: «اینک الحال زمان مقبول است؛ اینک الآن روز نجات است» (دوم قرنتیان باب ۶ آیه ۲).

چهارشنبه

۱۴ ژوئن

خوب حالا که چه؟

مرد جوانی تلاش کرد برای مادرش شهادت بدهد. درباره مرگ عیسی و وعده بازگشتش به او گفت. مرد نسبتاً به خود افتخار می‌کرد که کار تقریباً خوبی انجام داده است. هنگامی که او موعظه کوتاهش درباره عیسی و آمدن دوباره‌اش را تمام کرد، مادرش به او نگاه کرد و گفت: «خوب حالا این چه ربطی به من دارد؟»

آیات ۱۱ تا ۱۳ باب ۳ دوم پطرس را بخوانید. پطرس چگونه به پرسش «خوب این حالا چه ارتباطی به من دارد» پاسخ می‌دهد؟ متی باب ۲۴ آیات ۴۳ تا ۵۱ را ببینید.

همانگونه که گفته شد، نام ما بعنوان ادونتیست‌های روز هفتم اعتقاد ما را نسبت به واقعیت بازگشت مسیح آشکار می‌سازد. این تعلیم بنیادی است؛ کل ایمان مسیحی ما بدون بازگشت مسیح و وعده‌های آن، بی‌معنی خواهد بود.

اما آیا ما در خطر تبدیل شدن به خادمان شرور در داستان پندآموز متی ۲۴: ۴۳-۵۱

قرار نگرفته ایم؟ ما ممکن است دقیقاً همان کارهای شیطانی شرح داده شده در آن تمثیل را انجام ندهیم، اما مسئله این نیست (گذشته از هر چیز، این یک تمثیل است). در عوض، چیزی که تمثیل نسبت به آن هشدار می‌دهد این است که تنزیل معیارمان بخصوص در مورد چگونگی رفتار با دیگران و بیشتر دنیوی شدن و اشتیاق کمتر برای اعتقاد به بازگشت خداوند، می‌تواند خطر ساز بشود.

مطمئناً، هر چند وقت یکبار، با کسانی که با نمودارها و محاسبات نبوی خود ادعا می‌کنند که تاریخ بازگشت مسیح را بدست آورده اند، روبرو می‌شویم. اما در اکثر موارد، خطری که در انتظار ادونتیس‌های روز هفتم می‌باشد، این نیست که آن‌ها برای بازگشت مسیح زمان تعیین می‌کنند. در عوض، خطر این است که همانطور که سال‌ها می‌گذرند، وعده آمدن دوباره در افکار ما کمرنگ تر می‌شود.

آری، هر چه بیشتر در اینجا باشیم، به آمدن دوباره نزدیک‌تر می‌شویم. از سوی دیگر، هر چه بیشتر در اینجا باشیم، تصور بازگشت او برایمان چنان طولانی بنظر می‌آید که حتی بر زندگیمان تأثیر می‌گذارد. کتاب مقدس بر علیه چنین چیزی هشدار می‌دهد. همانطور که پطرس گفت، اگر قرار است عیسی بازگردد و ما با داوری روبرو بشویم، مسیحیان باید زندگی مقدس و خدا محوری داشته باشند (دوم پطرس باب ۳ آیه ۱۱). واقعیت آمدن دوباره عیسی، هر زمانی که بوقوع بپیوندد، می‌بایست بر نحوه زندگی کنونی ما تأثیر داشته باشد.

واقعیت بازگشت دوباره تا چه میزان شما را در زندگی و افکار روزانه‌تان تحت تأثیر قرار می‌دهد؟ پاسختان چه چیزی درباره زندگی و ایمانتان می‌گوید؟

۱۵ ژوئن

پنجشنبه

درخواست نهایی

پطرس رساله خویش را با موضوعی به پایان می‌رساند که از آغاز بر آن تسلط داشت: داشتن زندگی مقدس و محتاط بودن در گمراه نشدن توسط «خطای بدکاران» (دوم پطرس باب ۳ آیه ۱۷).

آیات ۱۴ تا ۱۸ باب ۳ دوم پطرس را بخوانید. پطرس از چه کسانی درخواست می‌کند و در استدعای خود نسبت به چه چیزی هشدار می‌دهد؟

چقدر جالب توجه که پطرس رساله خود را با درخواستی برگرفته شده از نوشته های «برادر عزیز ما پولس» (دوم پطرس باب ۳ آیه ۱۵) به پایان می‌رساند. پولس نیز از نیاز زندگی در آرامش و صلح در زمان انتظار برای آمدن دوباره عیسی و بهره بردن از زمان برای رشد و بهبود زندگی‌های مقدس نوشت (رومیان باب ۲ آیه ۴، باب ۱۲ آیه ۱۸ و فیلیپیان باب ۲ آیه ۱۲ را ببینید).

به شیوه ارجاع پطرس به نوشته‌های پولس توجه کنید که حاکی از این مطلب مهم است که نوشته‌های پولس در تاریخ اولیه مسیحی از ارزش زیادی برخوردار بوده است. شناسایی اینکه آیا پطرس به مجموعه نوشته‌های پولس در عهد جدید اشاره می‌کند یا تنها به بخشی از آنها، قابل تشخیص نیست. با این وجود، نظرات پطرس نشان می‌دهند که نامه‌های پولس بسیار مورد توجه بودند.

در نهایت، از نظر پطرس، نوشته‌های پولس دقیقاً مانند سایر بخش‌های کتاب مقدس، می‌توانند سوء تعبیر بشوند. واژه یونانی grapha به طور تحت اللفظی یعنی «نوشته‌ها»، اما در این مضمون مشخصاً به معنی «نوشته‌های مقدس» مانند کتاب‌های موسی و انبیاء می‌باشد. در اینجا بطور حتم شواهد اولیه حاکی از این می‌باشد که نوشته‌های پولس از اعتباری همچون کتاب مقدس عبری برخوردار است.

و با در نظر گرفتن آنچه پیشتر در مورد معلمان دروغین که وعده آزادی از (شریعت) می‌دهند، خواندیم که تصور اینکه مردم نوشته‌های پولس در مورد آزادی و فیض را به عنوان بهانه‌ای برای رفتار گناه‌آلود بکار ببرند، دشوار نیست. پولس شدیداً بر عدالت مبتنی بر ایمان تأکید کرد (رومیان باب ۳ آیات ۲۱ و ۲۲)، اما هیچ چیزی در نوشته‌هایش مجوزی برای گناه به مردم نمی‌دهد (رومیان باب ۶ آیات ۱ تا ۱۴ را ببینید). پولس خود می‌بایست با این اشتباه در مورد چیزی که درباره عدالت با ایمان موعظه می‌کرد و تعلیم می‌داد، سر و کار داشته باشد. با این وجود، پطرس هشدار می‌دهد، کسانی که از نوشته‌های او تفسیر غلط می‌کنند، خود را با خطر «هلاکت» (دوم پطرس باب ۳ آیه ۱۶) مواجه می‌سازند.

الان چه انتخاب‌های درستی می‌توانید در نظر بگیرید که می‌توانند به شما در داشتن شیوه و نوع زندگی که همه ما به آن فراخوانده شده‌ایم که در عیسی مسیح داشته باشیم، کمک کنند؟

۱۶ ژوئن

جمعه

تفکری فراتر: از دید ما می‌تواند به نظر برسد که آمدن دوباره عیسی بسیار تأخیر داشته است. عیسی مشخصاً می‌دانست که ما چنین احساسی خواهیم داشت و در

بعضی از تمثیل‌ها در باب نا آگاهی و جهالت ما در این زمان، هشدار داد. تمثیل دو خادم در متی باب ۲۴ آیات ۴۵ تا ۵۱ را در نظر بگیرید (در مطالعه روز چهارشنبه به آن اشاره شد). آن‌ها هر دو منتظر بازگشت اربابشان بودند. اما آنها به دو نتیجه متفاوت درباره بازگشت او رسیدند. یکی تصمیم گرفت که باید در هر زمانی آماده بازگشت اربابش باشد. دیگری گفت که ارباب تأخیر داشت و از این رو آن را به عنوان فرصتی برای انجام کارهای شروانه‌اش در نظر گرفت. «از آنجایی که ما زمان دقیق آمدن عیسی را نمی‌دانیم، فرمان داده شده‌ایم که هوشیار باشیم. خوشا به حال خادمانی که وقتی اربابشان می‌آید آنان را چشم به راه ببیند» (لوقا باب ۱۲ آیه ۳۷). کسانی که چشم براه آمدن خداوندشان هستند، در امیدی بیهوده بسر نمی‌برند. انتظار آمدن مسیح باید انسان را از خداوند و محکوم کردن عصیان و خطا بهراساند. این موضوع باید آن‌ها را نسبت به گناه بزرگ انکار عطایای رحمت بیدار و هشیار سازد. کسانی که منتظر خداوند هستند، روح خود را با اطاعت از حقیقت تطهیر می‌کنند.» - الن جی. وایت، آرزوهای اعصار صفحه ۶۳۴.

Ellen G. White, *The Desire of Ages*, p. 634

سوالاتی برای بحث

۱. در کلاس، پاسختان به پرسش روز دوشنبه درباره آمدن دوباره عیسی مورد بحث قرار دهید. برخی از روش‌هایی که ما با این واقعیت که مسیح هنوز برنگشته است، سرو کار داریم، کدامند؟ از پاسخ‌های یکدیگر چه چیزی می‌توانیم بیاموزیم؟
۲. ما به عنوان ادونتیستهای روز هفتم، چه تعالیم، عملکردها و باورهایی را نگه می‌داریم که از فرهنگ یا منطق یا سنت نیامده‌اند و کاملاً از کلام خدا هستند؟
۳. همانطور که در طول هفته دیدیم، پطرس تمایلات و احساسات گناه‌آلود را با تعالیم دروغین مرتبط ساخت. درس فوق اظهار کرده بود: «این تصادفی نیست که احساسات گناه‌آلود می‌توانند به تعالیم دروغین منتهی بشوند، اینطور نیست؟» چرا این تنها یک تصادف نیست؟ پیوندهای مختلف میان آن دو چه می‌تواند باشد؟
۴. آلبرت اینشتین نظریه شگفت‌انگیز اینکه زمان مطلق نیست را به جهان ارائه کرد. یعنی، با توجه به جایی که هستید و سرعت حرکتتان، زمان در چهارچوب مرجع شما نسبت به زمان فرد دیگری در چهارچوب مرجع دیگری، متفاوت خواهد بود. منظور این است که زمان چیزی بسیار رمزآلود می‌باشد و به روشی عمل می‌کند که ما قادر به درک کامل آن نیستیم. این نظریه چگونه ممکن است به درک اینکه زمان برای خدا و برای ما بخصوص در مورد عدم یکسانی آن برای رجعت مسیح که تا کنون نیامده است، کمک کند؟

موضوعات عمده در اول و دوم پطرس

بعد از ظهر روز سبت

مطالعه این هفته: اشعیا باب ۵۳ آیات ۵، ۶ و ۹؛ لایوان باب ۱۶ آیات ۱۶ تا ۱۹؛ لایوان باب ۱۱ آیه ۴۴؛ رومیان باب ۱۳ آیات ۱ تا ۷؛ اول قرنتیان باب ۱۴ آیه ۴۰؛ دوم تیموتائوس باب ۳ آیه ۱۶.

آیه حفظی: «مسیح شخصاً بار گناهان ما را بر دوش گرفته و آنها را بر صلیب برد تا ما هم نسبت به گناه همیریم و برای نیکی مطلق زیست کنیم، زیرا به سبب زخم‌های اوست که شما شفا یافته‌اید» (اول پطرس باب ۲ آیه ۲۴).

اول و دوم پطرس برای اهداف کاربردی نوشته شده بودند. در اول پطرس، مسئله مهمی که پطرس با آن روبرو بود، رنج و جفایی بود که مسیحیان با آن روبرو بودند. در دوم پطرس، مسئله اساسی معلمان دروغین بودند. پطرس وقتی که به دنبال تشویق خوانندگانش و همچنین هشدار دادن به ایشان در مورد چالش‌های پیش رویشان بود، با قدرت و اقتدار نوشت. چیزی که اهمیت دارد این است که پطرس به هر دو مسئله از جنبه الهیاتی پاسخ می‌دهد. عذاب‌های ناشی از شکنجه و جفا موجب شد تا پطرس در باره مصایب و مرگ مسیح که منتج به رستگاری ما گردیده است به تفحص و تفکر بپردازد. معلمان دروغین با واقعیت داوری که پس از بازگشت عیسی به این زمین صورت خواهد پذیرفت، روبرو می‌شدند. این‌ها بعضی از موضوعاتی بودند که پطرس در دو نامه خود به آن‌ها می‌پردازد.

در درس هفته پایانی به پنج موضوعی که پطرس درباره آن‌ها نوشت نگاهی جزئی‌تر خواهیم انداخت: عذاب‌های عیسی که منتهی به نجات ما شد؛ پاسخ عملی ما به این شناخت که خدا اعمال ما را در داوری نهایی، قضاوت خواهد نمود؛ امیدی که به بازگشت زود هنگام

عیسی داریم؛ نظم در اجتماع و کلیسا؛ و نقش هدایتگر کتاب مقدس در زندگی ما.

* درس این هفته را مطالعه کنید تا برای روز سبت ۲۴ ژوئن آماده شوید.

۱۸ ژوئن

یکشنبه

رنج، عیسی و نجات

آیات زیر را بخوانید و توجه کنید که هر کدام چه چیزی در مورد نجات آشکار می‌کنند؟

اول پطرس باب ۱ آیه ۲

اول پطرس باب ۱ آیات ۸ و ۹

اول پطرس باب ۱ آیات ۱۸ و ۱۹

اول پطرس باب ۲ آیات ۲۲ تا ۲۵

اول پطرس باب ۳ آیه ۱۸

هنگامی که پطرس به نجات اشاره می‌کند، معمولاً در مضمون مصایب عیسی سخن می‌گوید که به عنوان جایگزینی برای گناهکاران است. برای مثال، در آیات ۲۲ تا ۲۴ باب ۲ اول پطرس، هنگامی که پطرس درباره عذاب‌های عیسی می‌نویسد، از زبانی استفاده می‌کند که بازتاب دهنده آیات ۵، ۶ و ۹ باب ۵۳ اشعیا می‌باشد. «مسیح بر روی صلیب شخصاً بار گناهان ما را بر دوش گرفت» و «به زخمهای او شفا یافتیم» (اول پطرس باب ۲ آیه ۲۴)، ایده جایگزین و قربانی را آشکار می‌کند.

در بسیاری از قربانی‌هایی که در کتاب مقدس عبری توصیف شده‌اند، گناهکاران پیشکش‌های خود را به معبد آورده و دستانشان را بر روی آنها می‌گذاشتند. این عمل به صورت نمادین گناه را از گناهکار به حیوان انتقال می‌داد، که سپس به جای گناهکار می‌مرد (لاویان باب ۴ آیات ۲۹، ۳۰، ۳۳ و ۳۴؛ باب ۱۴ آیات ۱۰ تا ۱۳). پلیدی گناه که در قربانگاه انباشته شده بود، در روز کفاره پاک و زودده می‌شد (لاویان باب ۱۶ آیات ۱۶ تا ۱۹).

خون قربانی نقش مهمی در کفاره گناه ایفا می‌کرد. مسیحیان با خون گرانهای عیسی باز خرید می‌شدند (اول پطرس باب ۱ آیات ۱۸ و ۱۹). پولس نیز همین ایده جایگزینی را بیان نمود: عیسی که عاری از گناه بود، گناه ما شد (دوم قرنتیان باب ۵ آیه ۲۱). همانطور که آیه ۱۸ باب ۳ اول پطرس بیان می‌کند، مسیح برای گناهان عذاب کشید، آن عادل (عیسی) برای ناعادلان (ما).

پطرس مانند پولس (رومیان باب ۳ آیات ۲۱ و ۲۲)، بر نیاز برای ایمان تأکید می‌کند. همانگونه که به خوانندگان خود می‌گوید: «که او را اگرچه ندیده‌اید محبت می‌نمایید ...

و انجام ایمان خود یعنی نجات جان خویش را می‌یابید» (اول پطرس باب ۱ آیات ۸ و ۹). نجات با رفتار متعبدانه حاصل نمی‌شود، بلکه زمانی اعطا میشود که به آنچه که عیسی برای ما انجام داده باور داشته باشیم و او را به عنوان نجات دهنده شخصی خود بپذیریم. ضمانت ما در او یافت می‌شود نه در خودمان. اگر خودمان میتوانستیم به رستگاری دست یابیم آنگاه چه تضمین واقعی می‌توانستیم داشته باشیم؟

چرا عیسی به عنوان جایگزین شما، امید بزرگ نجات می‌باشد؟ چه آرامشی می‌توانید از این حقیقت فوق‌العاده برای خود کسب نمایید؟

۱۹ ژوئن

دوشنبه

چگونه باید زندگی کنیم؟

موضوعی که پطرس بیش از دیگر موضوعات به آن باز می‌گردد، در سؤال که در آیه ۱۱ باب ۳ دوم پطرس پرسید، مطرح شده است: «پس حال که میدانید هر چه در اطرافمان هست نابود خواهد شد چقدر باید زندگیتان پاک و خداپسندانه باشد؟»

آیات زیر را بخوانید. پطرس درباره رفتار مسیحی چه چیزی می‌گوید؟ اول پطرس باب ۱ آیات ۱۵ تا ۱۷ و ۲۲؛ اول پطرس باب ۲ آیه ۱؛ اول پطرس باب ۳ آیات ۸ و ۹؛ اول پطرس باب ۴ آیات ۷ تا ۱۱؛ دوم پطرس باب ۳ آیه ۱۱.

پطرس رفتار مسیحی را از نقطه نظرات بسیاری در دو نامه‌اش در نظر می‌گیرد و تعدادی از موضوعات بطور مستمر تکرار می‌شوند. نخست، پطرس دو بار بر رابطه میان داوری خدا و رفتار مسیحی تأکید می‌کند (اول پطرس باب ۱ آیه ۱۷ و دوم پطرس باب ۳ آیه ۱۱). خدا اعمال همه را داوری خواهد کرد. از این رو، یک مسیحی باید در قدوسیت زندگی کند.

در ثانی، پطرس چندین بار اشاره می‌کند که مسیحیان باید مقدس باشند. در کتاب مقدس عبری، چیزهایی که مقدس هستند، برای استفاده معبد (خروج باب ۲۶ آیه ۳۴، باب ۲۸ آیه ۳۶، باب ۲۹ آیات ۶ و ۳۷) یا برای مقاصد خدا (برای مثال روز سبت در پیدایش باب ۲ آیه ۳) کنار گذاشته می‌شدند. در حقیقت، نقشه خدا این بود که قوم او باید مقدس باشند، درست همانطور که او مقدس است، موضوعی که پطرس نیز به آن پرداخت (لایوان باب ۱۱ آیه ۴۴، باب ۱۹ آیه ۲؛ اول پطرس باب ۱ آیات ۱۵ و ۱۶). تعیین و تخصیص یا کنار گذاشتن چیزی بمنظور مقدس نگاه داشتن آن «تقدیس» نامیده می‌شود و

پطرس اشتیاق دارد که خوانندگانش توسط روح القدس تقدیس شده و مطیع عیسی گردند (اول پطرس باب ۱ آیه ۲).

سوم، پطرس چند خصوصیت نوع از رفتار مناسب را برای کسانی که تقدیس شده‌اند ارائه داده است. آن‌ها باید کینه و هر مکر و ریا و حسد و هر قسم بدگویی را ترک کنند (اول پطرس باب ۲ آیه ۱). آن‌ها باید در روح اتحاد داشته، برای یکدیگر محبت و ذهنی فروتن داشته باشند (اول پطرس باب ۳ آیات ۸ و ۹). آن‌ها می‌بایست فضیلت، دینداری و محبت داشته باشند (دوم پطرس باب ۱ آیات ۵ تا ۷). در حقیقت، آن‌ها باید محبت پایدار را حفظ کنند (اول پطرس باب ۴ آیات ۷ تا ۱۱). در نهایت، پطرس مخاطبین خود را تشویق می‌کند که نگرانی خود را به عیسی واگذار کنند (اول پطرس باب ۵ آیه ۷).

چگونه می‌توانیم بیاموزیم که یکدیگر را به روش‌هایی که قضاوت‌گونه یا تبعیض آمیز نیستند، تشویق کنیم، و آنگونه زندگی که پطرس در رساله‌هایش ما را به آن فرا می‌خواند، داشته باشیم؟

۲۰ ژوئن

سه شنبه

امید به آمدن دوباره

آیات زیر را بخوانید و به آنچه درباره وقایع آینده می‌گویند، توجه کنید:

اول پطرس باب ۱ آیه ۴

اول پطرس باب ۱ آیه ۱۷

اول پطرس باب ۴ آیات ۵ و ۶

اول پطرس باب ۴ آیه ۱۷

دوم پطرس باب ۳ آیات ۱ تا ۱۰

یکی از مسائل بسیار مهم برای کسانی که برای نخستین بار اول پطرس را خواندند یا شنیدند، آزار و جفا بود. پطرس خوانندگان خود را اینگونه تسلی داد که با اینکه زندگیشان ممکن بود بواسطه آزار و جفا مختل بشود ولیکن در آینده، اجری در آسمان در انتظارشان خواهد بود. در همان ابتدای اول پطرس، او به این اشاره می‌کند که مسیحیان میراثی فناپذیر دارند که برایشان در آسمان نگاه داشته شده است (اول پطرس باب ۱ آیه ۴).

پطرس دو چیز را که در آینده اتفاق خواهند افتاد، برجسته می‌سازد: داوری نهایی و نابودی شرارت با آتش. به عبارت دیگر، او نشان می‌دهد که اگرچه اکنون آزار و جفا وجود دارد ولی عدالت و داوری برقرار خواهد بود و ایمانداران پاداش ابدی خویش را دریافت خواهند نمود.

پطرس در سه موقعیت مجزا به داوری اشاره می‌کند (اول پطرس باب ۱ آیه ۱۷؛ باب ۴ آیات ۵، ۶ و ۱۷). او می‌گوید که خدای پدر همه انسان‌ها را بی‌طرفانه بر طبق اعمالشان داوری خواهد نمود (اول پطرس باب ۱ آیه ۱۷). او می‌گوید که عیسی خود آماده است تا زندگان و مردگان را داوری کند (اول پطرس باب ۴ آیه ۵). او همچنین این نظریه جالب را ارائه می‌دهد که داوری با خانواده خدا آغاز می‌شود (اول پطرس باب ۴ آیه ۱۷). پطرس همچنین تأکید می‌کند که «منکرین خدا» در طوفانی از آتش نابود خواهند شد (دوم پطرس باب ۳ آیه ۷).

پطرس بخشی از وقت خود را صرف بررسی و رفع این مشکل میکند که آیا براستی عیسی باز می‌گردد یا خیر (دوم پطرس باب ۳ آیات ۱ تا ۱۰). او مشخص می‌کند که «تأخیر» در آمدن دوباره عیسی برای این است که مردم بیشتری توبه کرده و نجات یابند. او همچنین به این نکته اشاره می‌کند که حساب پس دادن در آینده قطعی و مسلم است و این موضوع باید همه را متقاعد سازد تا زندگی مقدس و عاری از گناهی داشته باشند. بنابراین، هر چقدر که پطرس در آن زمان و در حال حاضر بر زندگی عملی مسیحی تمرکز دارد، او همچنان امید از آینده‌ای که در انتظارشان می‌باشد را برابر خوانندگانش قرار میدهد. آنان به طور خلاصه، هر طور که شرایط کنونی باشد، لازم است تا در ایمان و فرمانبرداری به مسیرشان ادامه بدهند.

چرا شما نیز صرف‌نظر از شرایط موجود، باید در ایمان و فرمانبرداری به مسیرتان ادامه بدهید؟ چه گزینه‌های دیگری وجود دارند؟

۲۱ ژوئن

چهارشنبه

نظم در جامعه و کلیسا

آیات زیر را بخوانید. پطرس در این آیات درباره اهمیت حکومت و رهبری کلیسا و اینکه مسیحیان چگونه باید در برابر هر دو پاسخگو باشند، چه می‌گوید؟ سخنان او چگونه در موقعیت کنونی ما گذشته از جایی که زندگی می‌کنیم، بکار برود؟

اول پطرس باب ۲ آیات ۱۱ تا ۲۱

اول پطرس باب ۵ آیات ۱ تا ۵

پطرس در شرایط زمانی زندگی میکرد که مسیحیان گاه و بیگاه توسط حکومت و قدرت‌های دینی مورد آزار و جفا قرار می‌گرفتند. این مطالب هر آنچه که او و پولس درباره نقش مناسب قدرت‌های حکومتی گفتند را معنی دار تر می‌کند (اول پطرس باب

۲ آیات ۱۳ تا ۱۷، رومیان باب ۱۳ آیات ۱ تا ۷). برای پطرس و پولس، قدرت‌های حکومتی توسط خدا معین شده بودند تا با کسانی که شرارت می‌ورزند، مقابله کنند. به طور حتم، زمان‌هایی وجود دارند که قدرت‌های حاکم می‌توانند خود مشکل‌ساز باشند. مسیحیان در زمان پطرس با این مسئله روبرو بودند و این مشکل حتی برای سال‌ها نیز بدتر شد. اما، بطورکلی، نظریه این است که حکومت خوب؛ قانون، نظم و امنیت را حفظ خواهد کرد. حتی امروزه نمونه‌هایی وجود دارند که در آن‌ها قانون و نظم شکسته شده‌اند و نیاز مبرم به دولتی مناسب را میتوان احساس کرد. این حقیقت دارد؛ حکومت خوب یکی از برکات خداست که به بشریت داده است.

پطرس بدون شک با این عقیده پولس که اداره خوب کلیسا نیز مهم است، موافق است. پولس اصرار می‌ورزد که در خدمات عبادتی کلیسا، «همه چیز به شایستگی و انتظام باشد» (اول قرنتیان باب ۱۴ آیه ۴۰). پطرس نیز به همین صورت از رهبران کلیسا می‌خواهد، «گله خدا را که در میان شماست بچرانید» (اول پطرس باب ۵ آیه ۲). آن‌ها باید این کار را با فروتنی و مراقبت انجام بدهند. کلیساهای محلی لازم است به خوبی هدایت بشوند. رهبران خوب بصیرت و انسجام ارائه می‌دهند و شرایطی بوجود می‌آورند تا دیگران عطایای روحانی خویش را برای جلال بکار برند.

آیه ۵ باب ۵ اول پطرس می‌گوید که شما باید در برابر دیگران جامه فروتنی و تواضع بپوشید. چگونه می‌توانیم بیاموزیم که این کار را انجام بدهیم؟ شما خودتان برای اعمال این رهنمود در برخوردتان با دیگران، چه کاری می‌توانید انجام بدهید؟

۲۲ ژوئن

پنجشنبه

تقدم و برتری کلام

آیات زیر را بخوانید. این آیات چه چیزی درباره کتاب مقدس می‌گویند که کمک میکند تا بتوانیم نقش خود را در زندگی و ایمان درک کنیم؟

اول پطرس باب ۱ آیات ۱۰ تا ۱۲

اول پطرس باب ۱ آیات ۱۶ تا ۲۰

اول پطرس باب ۳ آیه ۲

دوم پطرس باب ۳ آیه ۱۶

پطرس در دومین نامه خود، با معلمان دروغین برخورد می‌کند. او توجه خوانندگانش

را به دو منبع قدرت معطوف می‌کند، زمانی که می‌گوید، «یادآوری مینمایم تا فکر پاکتان را روشن سازم یعنی همان مطالبی را که از انبیای مقدس و از ما رسولان مسیح آموخته اید زیرا ما سخنان خداوند و نجات دهنده مان را بگوش شما رساندیم» (دوم پطرس باب ۳ آیه ۲). امروزه ما همان برداشت را از کلام «انبیاء مقدس» - یعنی عهد قدیم - داریم. رسولان زنده مطمئناً دیگر برای ما موجود نیستند، اما ما به نوعی چیزی بهتر داریم: شهادت الهام شده آن‌ها، همانگونه که در عهد جدید نمایان شده است. متی، مرقس، لوقا و یوحنا روایت قطعی زندگی، مرگ و رستاخیز عیسی را برای ما باقی گذاشتند. در اعمال رسولان، برای ما شرحی از فعالیت‌های انبیاء به جای مانده است. و براستی می‌توانیم سخنان الهام شده رسولان را بخوانیم. پولس با قدرت درباره اقتدار کلام خدا می‌نویسد (دوم تیموتائوس باب ۳ آیه ۱۶). سپس پطرس خوانندگان خود را به کتاب مقدس به عنوان مرجع اصول تعالیم و امور معنوی و اخلاقی معطوف می‌کند.

پطرس در آیه ۱۶ باب ۳ دوم پطرس، به خوانندگان و شنوندگان خود هشدار می‌دهد که حتی با وجود اینکه کتاب مقدس منبع حقیقت است، بدون توجه دقیق به پیامی که روح القدس به ما خواهد فهماند، منبع حقیقت می‌تواند سوء تعبیر شده و به عواقب وحشتناکی منجر شود.

کلام او باید اکنون تذکر خوبی درباره اصول پایه در مطالعه کتاب مقدس، برای ما باشد. ما باید آیات کتاب مقدس را با دعا بخوانیم. باید آن‌ها را با توجه به مضمون هر فصل، کتاب و کل کتاب مقدس، مطالعه کنیم. نویسنده به طور ویژه با نوشته‌اش به چه چیزی اشاره دارد؟ ما باید آن‌ها را با توجه به موقعیت‌های تاریخی که در آن نوشته شده بودند، بخوانیم. (در مورد اول و دوم پطرس، این امپراتوری روم در قرن اول خواهد بود.) ما باید به دنبال بینش روحانی بوده و با علم به نجاتی که با مرگ فداکارانه مسیح فراهم آمده و در مرکز پیام کتاب مقدس قرار دارد، آن را بخوانیم (اول پطرس باب ۱ آیات ۱۰ تا ۱۲). در نهایت، ما باید آن را در مضمون و چارچوب زندگی خود مطالعه کنیم. خدا می‌خواهد که ما متوجه چه حقیقتی بشویم؟ ما چگونه می‌توانیم کلام مکتوب خدا را در زندگی خود اعمال کنیم به گونه ای که سهم و نقشی مثبت برای ملکوت خدا ایفا کنیم؟

۲۳ ژوئن

جمعه

تفکری فراتر: حتی در زیر بار سنگین الهیات، نامه‌های پطرس قویا بر زندگی و اینکه چطور باید با هم رفتار کنیم تاکید می‌گذارد. آری به عبارت دیگر، لازم است که حقیقت را آنگونه که در عیسی است، بشناسیم. اما حتی مهم‌تر، باید با حقیقت نیز زندگی بکنیم. در ابتدا با این کلام گهر بار روبرو شدیم: «چون نفسهای خود را به اطاعت راستی طاهر ساخته‌اید تا محبت برادرانه بی ریا داشته باشید، پس یکدیگر را از دل بشدت محبت بنمایید» (اول پطرس باب ۱ آیه ۲۲). توجه کنید که او چگونه تظہیر

نمودن روح‌هایمان را با اطاعت از حقیقت ارتباط می‌دهد. حقیقت ما را تغییر می‌دهد و ما را به مردمی مبدل می‌سازد که یکدیگر را با اشتیاق و «قلبی پاک» محبت می‌کنیم. فرمانبرداری، پاکی قلب و محبت - هر سه با یکدیگر مرتبط هستند. این کمال مطلوبی است که ما باید برای آن تلاش کنیم. می‌توانید تصور کنید که اگر ما از این موارد پیروی می‌کردیم، زندگی و کلیساهایمان تا چه میزان متفاوت می‌بودند؟ به این بیاندیشید که حداقل کاری که انجام می‌شده در زمینه وحدت کلیسا می‌بود. «برادران، آیا وقتی به خانه‌ها و کلیساهایتان بازمی‌گردید، روح مسیح را با خود به همراه خواهید داشت؟ آیا کفر و عیب جویی را کنار خواهید گذاشت؟ ما به زمانی نزدیک می‌شویم که بیشتر از همیشه لازم است به هم نزدیک باشیم و با اتحاد فعالیت کنیم. در اتحاد قدرت و استحکام وجود دارد. در اختلاف و تفرقه تنها ضعف وجود دارد.» - الن جی. وایت، پیامهای منتخب - کتاب دوم - صفحات ۳۷۳ و ۳۷۴ .

Ellen G. White, Selected Messages, book 2, pp. 373, 374

سوالاتی برای بحث

۱. پطرس رسول در آیه ۱۲ باب ۳ دوم پطرس نوشت که ما باید «چشم براه آن روز باشیم و تلاش کنیم تا آن روز زودتر فرا برسد روزی که آسمانها خواهد سوخت و اجرام آسمانی در شعله های آتش ذوب شده و نابود خواهند گردید.» منظور او از اینکه ما باید برای زودتر فرا رسیدن آن روز تلاش کنیم چیست؟ ما چگونه می‌توانیم برای زودتر آمدن روز خدا، یعنی آمدن دوباره عیسی تلاش کنیم؟

۲. ما می‌گوییم که طبیعت، «کتاب دوم» خداست. متأسفانه، همانند کتاب نخست خدا (کتاب مقدس)، این کتاب دوم نیز می‌تواند اشتباه تعبیر بشود. برای مثال، برای بسیاری از مردم، پیام طراحی و هدف از طبیعت حذف شده است و در عوض، نظریه داروین در مورد جهش تصادفی و انتخاب طبیعی، جایگزین آن شده است. به ما گفته شده است که جهان در واقع طراحی نشده است؛ در عوض، تنها اینگونه برای ما به نظر می‌رسد. پس ما باید چگونه این کتاب دوم را به روشی درست بخوانیم و تعبیر کنیم؟ محدودیت‌های آنچه کتاب دوم می‌تواند درباره خدا به ما تعلیم بدهد، چه هستند؟ چه کمکی از کتاب اول می‌توانیم بگیریم که به درک درست کتاب دوم کمک کند؟ زمانی که تعبیر ما از طبیعت یا همان کتاب دوم، با برداشتمان از کتاب اول یعنی کتاب مقدس در تضاد است، چه اتفاقی می‌افتد؟ مشکل در کجاست؟